

CUPRINS

Agent de asigurare

Alternativa

Am deja

Am fost sincer

Amicul Ion

Amintiri

Antecaricatura

Aprecieri

Asta zic si eu noroc

Autoportret

Baba

Boul si magarul

Calmare

Calul lui Guta

Cand Claruta-i indispusa

Caprita Sfantului Petru

Capsa

Casa cu doua balcoane

Casa lui Ghidale

Ceaiul

Cel cu doua

Cenzurat

Chitanta

Cine e de vina oare

Ciripiri de cabaret

Clasic sau modern

Cocoselul

Confuzie

Consultatie medicala

Cu banii mei

Cu tibisirul

Curcanii lui Cadar

Daca poti

De unde ati cumparat

De-as avea eu ce are el

Deosebire

Dilema grea

Diploma

Disputa religioasa

Dorinta lui Davidel

Dragalasa mea Rifcuta

Efect neasteptat

Examen de acar

Experienta in cosmos

Fachirul

Fapt divers

Fasole

Filosofie

Gabe se impotriveste

Garda imparatului

Iar virgina

In tara mea

Indrazneste

Ingrijorare

Inocenta personificata

Intelepciune rabinica

Invatacelul Hanani

Ion Pribeagu

Juridiceste

Justificare

La fel

La fund

La masa falimentara

La scoala

Leac pentru tuse

Lectie de gramatica

Leibu zice

Lupte greco-romane

Mac-mac

Mare pacat

Metoda lui Smil

Mici confidente

Mitica

Motiv serios

N-are somn

Naufragiul

Ne-om cauta

Nesiguranta

Nici acum nu stiu misterul

Noi doi

Nu mai sforaie de loc

O aventura galanta

O cravata comme il faut

Om cinstit

Pandele

Patriarhala

Poveste cu un cal

Poveste englezeasca

Poveste turca

Probabil

Probleme de vedere

Putea sa fie si mai rau

Razbunare

Regele si bufonul

Regrete eterne

Remediu

Samy chiar acum fumeaza

Scandal in familie

Schimb de telegrame

Secretul lui Hector

Sfat practic

Si luna a inchis un ochi

Strasnic medicament

Sunt pacatos parinte

Tara fagaduintei

Teatrul de amatori

Testament

Tintasul

Toate trec, toate se duc.

Tot una e

Trei dorinte

Trei nasturi

Tristete

Ultima dorinta

Verisoara

Vesela familie

Vila Bombonica

Voiaj in luna

AGENT DE ASIGURARE

Mai jos descrisa întâmplare
Chiar dacă nu prea e în notă
Or să mă ierte cititorii
Dar merge ca o anecdotă.

Din Berlin, o telegramă
A sosit în graba mare,
Și în București produs-a
O vădită consternare :

"Concediați pe toți evreii
De la noi din sucursală
ANCORA-ASIGURARE.
-Direcțiunea Generală"

Domnul director Popescu,
Om subțire și supus,
Când primi această veste,
A rămas pe gânduri dus.

Parcă soarta, c-o măciucă
L-a lovit în cap, sărmanul
Ce-o să facă el cu Moise,
Alias Mircea Negreanu?

Moise e un om de treabă,
A muncit la noi o viață,
Și mai are-un merit, fiindcă-i
Cel mai bun agent de piață.

La chemat la dânsul:-Dragă,
Am să-ți dau o tristă veste
...Și i-a arătat depeșa,
Adăugându-i :-Asta este!

Nici nu știi ce rău îmi pare
Te-aș opri, dar nu știu cum,
Trebuie, deși mă doare,
Să te concediez acum.

Dar să vezi că ți-u la tine,
Am găsit, și poți să crezi,
Că soluția cea mai bună,
Este ca să te botezi.

-Vai de mine!-exclamă Moise,
E-un păcat de neiertat
Dacă se-află-n târg că Moise,

Moise Schwartz s-a botezat?

Am să fiu hulit de lume,
Toți de la Comunitate
O să dea cu pietre-n mine!
Nu se poate! Nu se poate!

-Moise! N-o să afle nimeni,
-Zice el-Totu-i secret
Eu trimet să vie popa,
La etaj e-un cabinet,

Nu durează nici o oră,
Poate chiar și mai puțin,
Intri ydish înăuntru,
Și vii înapoi creștin.

Nici eu nu sunt prea cucernic,
Nici ateu din cale-afară,
Și religia, pentru mine,
E o chestie secundară.

Nu e timp de chibzuială,
Și deosebit de asta,
Ce te faci, rămas pe drumuri
Cu copii și cu nevastă?

Ce să facă, bietul Moise?
Lupta-n mreaja-i greu la prins...
S-a gândit, a plâns, și-n urmă
Uluit, s-a dat învins...

Popa a venit degrabă,
Și cu robul cel propus,
"Al Rahilei Moisa", ambii
Au purces în culă, sus.

După trei sferturi de oră,
De pe scara ca o punte,
Coborât-au popa și cu
Moise pocăitu-n frunte.

-Hai noroc, a spus popescu,
Mircea!-n veci cu noi să fii!
Dar ia spune, "Tatăl nostru"
Și canoanele le știi?

-"Tatăl nostru" încă nu-l știu,
Însă până la canoane,

L-am asigurat pe popă
Pentru două milioane!

ALTERNATIVA

În deșertul din Sahara
De nisip și soare plin
Umbla-abia târându-și pașii
Ars de soare, un beduin.
Umblă, umblă, fără preget
Cum Alah poruncă-i dete
Arșiță, dogoarea-l arde
Dar mai mult e ars de sete.
Cade în genunghi, se roagă
- Doamne, setea să mi-o sting,
Dă-mi un bulgăre de gheață
Ca să-l ling doamne, să-l ling.
Sau de nu poți da un bulgăr
Doamne, a toate-ndurător,
Un pistol să-mi dai părinte,
Ca să trag, să mă omor!
Nici nu-și terminase ruga
Și-i apare din senin
O fecioară ca din basme
Albă,albă ca un crin.
Trup superb, contur de spumă
Blondă și cu pieptul gol
Cu un sloi de gheață-n mână
Și-n cealaltă c-un pistol.
Stă Iosuf și o contemplă
Mistuit de dor nespus
Și-apoi în genunchi se roagă
Lui Alah din ceruri, sus:
- Ce să fac? Alah ajută
Unui beduin pribeag
Și învață-mă prea sfinte
Să ling, Doamne, sau să trag!

AM DEJA

Nu știu dacă-această manșă
E sau nu adevărată,
Dar s-a întâmplat, probabil,
Într-o țară îndepărtată,
C'un potop de oameni pașnici,
Rege și boieri de neam,
Și-unde se trăia întocmai
Ca în sânul lui Avram.
Așadar, la Piatra Neamț,
Printre vile ogivale
Unde, jos cum treci de Cozla,
Curge Bistrița în vale
Locuia domnul Năstase,
'Nalt și zdravăn cât un munte,
Respectat de toată urbea,
Drept un gospodar de frunte,
Și avea domnu' Năstase,
Curte, vie pe araci,
Și livadă, și'n cireadă
Miei și oi și boi și vaci.
Și se petrecea, că nu poți
Nici cu vorba, nici cu slova,
Să descrii entuziasmul
Chefurilor din Moldova.
Că, de atâta băutură
Și mâncare, negreșit,
Dă-i cu fleici, momițe, mușchiuri,
Omul s-a îmbolnăvit.
Nu simțea dureri, nici greață
Când mânca și nici când bea,
Dar se subția la față,
Și neconținut slăbea.
Că din ditai mai bărbatul,
Gras și gros și lat în spate,
Din ce-a fost odinioară
Rămăsese jumătate.
Singurul remediu, care
Boala i-ar putea înfrânge,
Este să găsească-un tânăr
Care-ar vrea să-i deie sânge.
După ce-au dat sfoară'n țară,
A venit dintr-o comună,
Un ovrei cu chipul roșu,
Și voinic, pe nume Hună.
Doctorul - pe vremea ceea,
Cu seringi voluminoase,
A luat sânge de la Huna,
Transfuzându-l lui Năstase.

Pentru această faptă bună,
Dovedită pe deplin,
Purătul i-a dat lui Huna,
Cinci sute de lei, peșin.
Dup'un timp, domnul Năstase
Zdrăvenindu-se nițel,
L-a poftit din nou pe Hună,
Sa ia sânge de la el.
Terminând operațiunea,
A luat altă ținută:
Nu i-a mai plătit cinci sute,
Ci i-a dat numai o sută.
Hună stă, privește banii,
Totuși, observând în grabă,
Că ceva nu este cușer,
Îndrăznește și întreabă:
- Nu cumva, domnul Năstase,
- Mai din vorbă'n vorbă, iute,
- Mi-a dat, poate, din greșeală,
- Mai puțin cu patru sute?
- N-am greșit deloc! - răspunse,
- Dar am socotit mai bine,
- Fiindcă am deja, de-o lună,
- Sânge ovreiesc în mine!

AM FOST SINCER

Prin calmul razelor de soare
Într-o frumoasa zi de-April
Mergeau vorbind pe Strada Mare
Aron Barbulevici cu Smil.
Si discutând despre scumpete
De spor sau alt subiect banal
Sau întâlnit... cu cine credeți?
Cu Saike Goldsprontz personal.
- Salom! Dar ce-i cu tine Saike
- Ca nu te-ai mai văzut deloc?
- Cu treburi fiindcă maine seara
- Mă-nsor!
- Sa fie cu noroc!
Si cine-ți este viitoarea
Ce-ți fura viața de burlac?
- O fata dulce, o bomboana!
Ce o bomboana? Cozonac!
- Si cum ocheama? Sura? Rifca?
- Asi! Are-un nume delicios!
Pe draga mea o cheama Blima
Și-i fata lui Naftule Gross!
- Cu Blima te însori? Cu Blima?
- Bruneta cu obraji de nea?
Noroc! Si sa trăiești in pace
O suta zece ani cu ea!
- Merci beaucoup! - răspunse Saike
- Și-n calmul soarelui de-April,
S-au despărțit. Și-n drum deodata
Aron întreabă: - Asculta, Smil.
De ce când ai aflat ca Saike
O ia pe Blima-ai spus asa:
„Ca sa traiasca-n fericire
O suta zece ani cu ea
Când după datina străbună
Si la Evrei si la Teimani
Se-obisnueste o urare
„De-o suta douăzeci de ani? „
- Eu stiu c-așa se-obisnueste
Dar cum o stiu pe Blima bine
I-am spus o suta zece, sincer,
Ca zece i-a trăit cu mine.

AMICUL ION

La vestitul doctor Costea
Vine Ion de la Copou
-Bună ziua, dom'le doctor
Mi-a intrat o țepă-n...ou.

Pacientul se dezbracă,
Doctorul îl urcă-n pat
Și cu mare-atențiune
Cercetează-n lung și-n lat.

Ia luneta
O fixează
Ia penseta
O flambează
Scoate țepa
Pensulează,
Pune vată
Bandajează,
Pune feșe
Și-l pansează,
Scoală omul
Și-l așează

Pacientu-achită taxa
Și apoi satisfăcut
Îi dă doctorului mâna,
-Bună ziua, vă salut!

Peste-un timp, aproape-o lună
Vine-amicul Ion din nou.
-Uite, domnule doctor, iarăși
Mi-a intrat o țepă-n...ou.

Pacientul se dezbracă,
Doctorul îl urcă-n pat
Și cu mare atențiune
Cercetează-n lung și-n lat.

Ia luneta
O fixează
Ia penseta
O flambează
Scoate țepa
Pensulează,
Pune vată
Bandajează,
Pune feșe
Și-l pansează,

Scoală omul
Și-l așează

Pacientul se îmbracă
Și achită taxa-n grabă.
Când, deodată, domnul doctor
Foarte curios întreabă :

-Ia să-mi spui, domnule dragă,
Care vii de la Copou,
Cum se-ntâmplă că într-una
Îți tot intr-o țeapă-n ou?

-Mă iertați, domnule doctor,
A răspuns omul solemn,
Dar nevastă-mea e șchioapă
Și-are un picior de lemn!

AMINTIRI

Nu s-au mai văzut, aproape
De vreo cincisprezece ani,
De pe când umblau la școală,
Ambele la Botoșani.

Anii trec pe nesimțite
Și trec visele și ele
Și s-au întâlnit pe stradă
Amândouă tinerele.

-Nici nu știi ce bine-mi pare
Scumpo, că ne-am revăzut
Să ne povestim crâmpoie
Și-amintiri despre trecut.

Au vorbit de film, de Beatles,
De artiștii consacrați,
Despre modă, despre blănuri
Și apoi despre bărbați.

-Ia să-mi spui iubită Cleo,
Însă cu sinceritate,
Cum petreceți, tu cu soțul
Clipele de voluptate?

-Spune-mi-o cu de-amănuntul
Pentru că prin jocul firii,
Știm deja ce-nseamnă aia
Care-i baza omenirii.

-Draga mea, Ionel m-adoră,
Mă dezmiardă ca pe-un miel
Și în ce privește-amorul
Nu pot să mă plâng de el!

Mă sărută cu pasiune
Și să nu spun mai departe,
Dar își face datoria
După cum scrie la carte.

-Dar tu, scumpa mea Ortansa
Ce te-ai măritat devreme,
Cum te-mpaci cu al tău, în visul
Îndrăgirilor supreme?

-Drept vorbind- a spus Ortansa
N-am ce spune despre mine.
Nu o duc rău cu iubirea,

Însă n-o duc nici prea bine.

Și Vasile al meu e tandru
Însă, are-o apatie
Parcă e, și parcă nu e
Cum ar trebui să fie.

Dar cum nu-s de mămăligă
Ca să rabd și nopți și zile
Eu m-am dus la doctor Staicu
Și mi-a dat niște pastile.

Și pun una în mâncare
Fără nicio emoțiune
Și de-atuncea treaba merge
Admirabil, o minune!

Da-ntr-o zi, Când stam la masă
Nu știu cum, dar lui Vasile
Ca să-i stimulez dorința
I-am pus două-trei pastile.

A mâncat, și deodată
Fără urmă de rușine
A sărit în sus sălbatec
Și s-a năpustit spre mine.

A smuls toată-mbrăcăminte
Ce să-ți spun, m-a făcut praf,
Nudă ca pe Sofia Loren
De la cinematograf.

Mă strângea la piept cu sete,
De simțeam că-mi sparge coasta
Și mă-mbrățișa năpraznic...
-Ei, și ce vezi rău în asta?

-Nu e rău! Din contra! Îmi place,
A răspuns Ortansa senină,
Însă...noi funcționarii
Luăm masa la cantină!

ANTECARICATURĂ

Prea distinse cititoare
Și conife apetisante,
Duduițe din Basoca
Botoșani și Alicante

Curtezani Petah-Tikua
Și din strada Labirint
Dați-mi voie, domni și doamne
Mai întâi să mă prezint :

Numele : Ion Pribeagu
Ocupația-scriitor
Peste un metru înălțime
De la cap pân-la picior.

Data nașterii : octombrie
Locul nașterii : în pat
Semnele particulare :
Mărunțel și înspicat

Ochi deștepți ascunși sub lupe
Nas de copoi și barba rade.
După stil și comportare
Par a fi om cumsecade.

Sunt îndrăgostit de artă
Și frumos : poate de-aceea
Iubesc cântecul și vinul
Și îndeosebi femeia.

Sunt milionar de rime
Și ador șampania
Și bogat nevoie mare
Am castele-n Spania.

Locuința cuib de visuri
Precum vrut-a Cel de-a Pururi
Plină vârf cu anecdote
Vin și flori și calambururi.

Pânze și picturi celebre
De valori nebănuite
Nu cunosc autorii, însă
Tote au rame aurite.

Nu mai spun că frigideru-I
Plin cu vinuri excelente
Pescării și-aperitive

Și pastrămuri succulente.

Telefon am pân-și-n baie
Și de sună vreo iubită
Îi trimit liftul din casă
Și se urcă-ntr-o clipită.

Toate glastrele sunt pline
Cu-albăstrele și cu nalbe
Dale și hortensii roșii
Maci și garoafe albe.

Sunt un om cu socoteală
Și adevărat vă spun
Împărțesc și scad într-una
Însă nu știu să adun.

Am și haine și cravate
Și cămăși cu monograme
Am și bani, dar niciodată
Nu-mi ajunge-atât cât am.

Am o specialitate
Din Iordan și până-n Nistru
Și o semnătură-parcă-i
Semnătură de ministru.

Drept e, nu pot cu ministrul
Pe același plan să stau
El ia fără să semneze,
Eu semnez fără să iau 1

Deși mic de stat și-adeșea
Mulți cu spirite mă-mpung,
Niciodată n-am pus scara
Unde trebuia s-ajung.

Și acum când mă cunoașteți
Și sunteți edificați,
Încă două sau trei puncte
Vă mai rog să-mi acordați.

Dacă n-am celebritatea
Lui Picasso sau Chagal
Am însă o calitate :
Totdeauna-s punctual.

N-am râvnit să fiu vreodată
Nici ministru, nici adjunct
Și pe adversari, cu-o poantă

Rând pe rând i-am pus la punct.

Dacă n-am fost punct de reazem,
Cum e foarte greu să fii,
Reușeam câteodată
Ca să pun punctul pe I.

Uneori am râs cu hohot,
Alteori am fost integru.
N-am lăsat să se-ntrevadă
Niciodată punctul negru.

Foarte multe Messaline
Mi-au pus laurii pe frunte
Și ca omul, câteodată,
Mă gândeam la...puncte-puncte!

Dar mi-am încrustat cu aur
Numele pe-un pedestal
Plin de cronici și de snoave
Și-ăsta-i punctul principal!

Chiar de-ntâmpin spini în cale
Cu răbdare îi suport
Și-i înlătur fulger, fiindcă
N-am ajuns la punctul mort.

Nu mă laud că-s maestru
Sau c-aș fi atotputinte,
Dar am dat la alți, mai tineri,
Multe puncte înainte!

Astfel sunt și voi rămâne
Până când voi fi defunct
Și fiindcă vorbim pe puncte,
Dați-mi voie să pun punct.

APRECIERE

George-i negustor cu firmă
Ș-are o prăvălie " Unic "
Cumpără și vinde mărfuri
Blănuri, stofe, mozaic,

Porțelanuri și covoare
Chihlimbar și abanos
Și-orice marf-o prețuiește
După ochi, după miros.

Cum e logodit cu Lily,
O fetiță fină-n mână,
Iară nunta-i hotărâtă,
Musai peste-o săptămână.

George-a devenit vulcanic
Și e plin de nerăbdare
Fiindcă Lily e-o păpușă
Blândă și fermecătoare.

Că gândindu-se la glasu-i
Ca un zvon divin de harfă
Își șoptește-neins de doruri:
-Faină marfă, bună marfă!

Sâni frumoși și brațe durde
Pulpe dulci, piciorul mic,
Cum să nu te-apuce dracii
Lângă ea când stai un pic?

D-aia poate astăzi, George
Când a prinso-n odăiță
A pupat-o plin de pofte
Și pe ochi și pe guriță

Și strângându-i trupu-n brațe
Plin de voluptăți nebune
A alunecat cu mâna...
Unde... nu se poate spune!

-Vai, Georgică, spune Lily,
Știu ce lungă orice clipă-i
Stăpânește-te, mă turburi,
Prea mă strângi și prea mă pipăi,

Fii cuminte! Ai răbdare
Mai ales, și nu uita
Că peste o săptămână

Toată, toată e a ta!

George își miroase palma
Și apoi distrat îngână.

-Asta-i marfă care poate
Să mai stea o săptămână?

ASTA ZIC SI EU NOROC!

Intra-atat ne-nbata viața
Cu iluzii si strădanii
Ca nici nu băgăm de seama
Cat de repede trec anii
Cred ca nu importa urbea
Daca-i Râmnic sau Focșani
Totul e ca eu pe-atuncea
Aveam optsprezece ani
Și-n orașul plin de crâșme
Si cu centru plin de praf
Nu era măcar nici teatru
Si nici cinematograf
Numai prăvălii cu stămburi,
Haine, plăpumi si ulcele,
Pompieri, oborul, gara
Și vreo două cafenele.
Singurul loc mai vesel
Al orașului stindard
Era „Varieteul Filip”
Un șantan pe bulevard.
Fiindcă aducea patronul
Numere de-atractive noi
Balerine apetisante
Chiar și cântăreți de soi.
Cum sosea vreo vampă „bine”
Năvălea protipendada
Conu Bubi, conu Nicu
Și lua cu asalt naiada.
Si după programu-artistic
Chefuiiau cu curtezana
La conac sau la moșia
Monteoru sau Grăjdana.
Pe când noi făuritorii
De poeme și himere
O priveam cu jind, sorbind-o
C-o cafea sau cu o bere.
Într-o seară, tot la Filip
Debutase o actorița
Cu trup zvelt și ochi șăgalnici
Și c-o fragă de gurița.
Fermeca-n potop de-aplauze
Pe bărbații toți, în grupe
Și ne-amețea cu-n cântec:
„Vin la Tanti să te pupe!”
Avea părul, spic de aur
Brațe albe, subțirele
Piciorușe, crizanteme
Care te chemau spre ele.

Noi, ștregari voioși și tineri
Nicio taină nu ne scapă
O doream și tuturora
Ne lăsase gura apă.
Și se cam zvonise-n șoaptă
Pe la Krauss, la cafenea
Că de-i dai o sută-n mână
Poți ca să petreci cu ea.
Însă cine dintre-ai noștri
Din pleiada cunoscută
Își putea permite luxul
Ca să-i dea divei o sută?
Și atunci Aurel propuse
O idee salvatoare:
- Să putem strânge o sută
Punem 5 lei fiecare.
Și jucăm la loterie
Înnodăm frumos batista
Și cine câștigă suta
Ala merge cu artista.
Zis-făcut. Nici astăzi nu știu
Nici când a trecut minuta
Nici cum m-a bătut norocul
Ca să-mi iasă mie suta.
Știu atât că înălțat-am
Mulțumiri lui Dumnezeu
Pentru marea fericire
Ce-a căzut pe capul meu.
C-un buchet de violete
Și-n ținută elegantă
I-am palmat în mână suta
Și ea, a depus-o în geantă.
Restul: cuib de poezie
Vis și voluptăți divine
Care le-au descris și alții
Mult mai bine decât mine.
Pot s-adaug amănuntul
Că înrăurit de stele
I-am compus în versuri tandre
Un sonet și trei rondele.
Într-atât a înduioșat-o
Versul meu înaripat
Că frumoasa Mesalină
Cu glas dulce m-a întrebat:
- Spune-mi, dragul meu, prieten
Cum pentru o desfătare
Ca ai petrecut cu mine
Dai o suma atât de mare?
Ești agricultor? Ai rente?

Sau bancher cu sucursale?
Fiindcă știu din auzite
Că poeții n-au parale.
Îmbătat de accentu-i sincer
Ca să nu stric feeria
I-am destăinuit de-a capo
Cum a fost cu loteria.
- Vai, a spus ea drăgăstoasă
Nu se poate, nu se poate!
Și strângându-mă în brațe
Mi-a șoptit cu voluptate:
Tu, că ești cel mai simpatic
Dintre ceilalți curtezani
Mai ales că scrii și versuri
De la tine nu i-au bani.
Când văzui că umblă-n geantă
Am simțit în vine foc
Și mi-am zis: -Slăvit fii Doamne!
Asta zic și eu noroc!
Și cu gratie felina
Și-un surâs descris de zei
Iar m-a îmbrățișat cu patos
Și mi-a înapoiat 5 lei...!

AUTOPORTRET

Ca un savant din vremuri vechi
Îmi plimb prin cafenele mutra
Am păr în nas și în urechi
Și-aduc puțin cu Brahmaputra

Mi-e capul bleg și lătăreț,
Picioarele: două prăjine,
Și-un singur lucru am măreț
Și-mi pare foarte bine!

Deși sunt tont și fonf și slut
Și am o mască încoloră
De cimpanzeu sau de mamut,
Tote femeile m-adoră.

De sunt urât și nătăfleț
De n-am nici mușchi, nici intestine
Un singur lucru am măreț
Și-mi pare foarte bine!

Sunt mare cât un năpârstoc
Și poți să mă măsoari cu cotul
Din loje, nu mă văd deloc
Și în tramvai mă pierd cu totul.

Și-așa cum sunt de fleculeț
Încât în palmă mă poți ține,
Un singur lucru am măreț
Și-mi pare foarte bine!

Sunt știrb și tâmp și am pistrui
Și o alură imbecilă.
În loc de nas am un cucui
Și-s cocârjat ca o gorilă.

N-am simpatii și n-am dispreț
Și n-am nici maniere fine;
Un singur lucru am măreț
Și-mi pare foarte bine!

Am trupul plin de vânătăi
Și pe chelie, fire crețe
Și am luat chiar premiu-ntâi
La un concurs de frumusețe.

Și dacă n-am profil semeț,
Nici umeri lați, nici șolduri pline,
Un singur lucru am măreț

Și-mi pare foarte bine!

Când intru-n baie, voluptos,
Următ de membrele-mi confuze,
Mă simt atât de frumos
De parc-aș fi ales de muze.

Mă oglindesc și-n mod glumeț
Mă felicit și-mi zic în mine:
Un singur lucru am măreț
Și-mi pare foarte bine!

În fine, sunt un specimen
Cum nu-i al doilea sub soare,
De n-am la Academie jeț
Și n-am smaralde sau rubine,

Un singur lucru am măreț
Și-mi pare foarte bine!

BABA

Nu știu în ce parte a țării
Mi se pare ca-n Gheorgheni
Locuia o bătrânică
De vreo șaptezeci de ani.
O știa tot târgul, deși
Foarte rar ieșea din casă
Și trăia în oraș departe
Singurică și retrasă.
Se spunea că ar fi odrasla
Unui mare bogătaș
Care avusese întinderi
Și în Vlasca și în Iași
Și frumoasă, o minune
Un tablou, o închipuire
Că veneau din alte orașe
Grup de tineri să o vadă.
Că a iubit în tinerețe
Un nepot a lui Știrbei
Și cum neamul lui fu contra
S-a-mpușcat din cauza ei.
Ea atunci - chiar la mormântu-i
A jurat că-n viața toată
N-o să se mărite pururi
Cât trăi-vă, niciodată.
I-a rămas ceva avere
Acareturi de moșeancă
Și din moșioară banii
Care îi ținea la bancă.
Nu avea vecini, nici neamuri
Și cu taina ei în gând
La biserică în duminici
Se ducea din când în gând.
Iară anii trec ca vântul
Goana vremii n-are leac
Și încet, încet, trecură
Peste jumătate de veac.
Ca o umbră selenară
Își târăște pașii grei
N-a rămas nimic din nurii
Și din frumusețea ei.
Într-o zi pe popa Neacșa
L-a poftit la ea acasă
Să-i destăinuiască chinul
Care sufletu-i apasă.
- Prea sfinția ta, mă iartă
Că grăi-voi cu păcat
Dar în viața mea pustie
N-am știut ce e bărbat.

Nu vreau să ajung în slavă
Din cereasca Lui grădină
Fără nicio îmbrățișare
Și în vârstă și virgină
Caută -mi un om din gloată
Și trimite-mi-l înapoi
Cu ființa mea să facă
Tot ce vrea și tot ce-i place.
Să mă strângă lung în brațe
Tot așa ca pe-o țărancă
Și am să -i dau o recompensă
Că am bani destui la bancă
Popa milostiv să scape
Bietu-i suflet păcătos
I-a trimis un om din piață
Un hamal foarte vânjos.
Cărui i-a vorbit cu milă
Și îndurarea celui sfânt
Despre buna învoire
Între oameni și pământ.
Mai cu seamă despre pilda
Cuvioasei Paraschiva
„Cine pe semenii ajută
Răsplătit pe dată fi-va”!
S-a rugat de acela care
Stă cu îngerul la masă
Să gonească necuratul
Dintr-o ființă păcătoasă
Și s-a dus să izbăvească
A ispitelor furtună
Foarte mulțumit că astăzi
A făcut o faptă bună
Chiar a doua zi dimineață
Popa Neacșa s-a îndreptat
Înspre casa bătrânească
S-o dezlege de p acaț.
A intrat popa în sală
S-a uitat prin încăperi
Bărbatul era acolo
Dar femeia nicăieri.
- Nu știi unde-i baba care
- Stă aici de-atâția ani?
- Păi s-a dus din nou la bancă
- Să mai scoată niște bani.

BOUL ȘI MĂGARUL

Pe pajiștea scăldată-n bronz și soare
Pe drumul dintre Zlata și Cahul,
Venea un bou, voinic și gras și mare
Ce găfâia ferice și sătul
Dinspre hârtop, pe hăul de lumină,
Umbrind cu trupu-i schilav tot platoul,
Un biet măgar, venind înspre colină
Se întâlnește nas în nas cu boul.
- Ce e cu tine, mutră pirpirie, -
Întreabă boul. Ce mai este nou?
Și i-a răspuns măgarul: - Ce să fie?
Deocamdată-i rău stimate Bou.
De când mă știu, mă lupt cu disperarea
Într-una stors de vlagă, fără rost,
Stăpânii mă tot bat de-mi rup spinarea
Și în urmă, mai descoperă că-s prost.
Și uite așa îmi târâi biata humă,
Și-mi deapăn visul, trudnic și plăpând
De jalea mea toți oamenii își fac glumă
Și rabd și tac și-s pururea flămând.
- Sărman măgar, ce soartă imbecilă...
- Hai vino-ncoa, căci am porumb și mei
- Și grâu... îngână boul plin de milă
- Hai vin-o și mănâncă tot ce vrei!
Te va servi, pe întinsul de verdeață
Cu fân mirositor crescut pe creasta
Cu apa de izvor, cu iarba creață,
Chiar Vaca, drăgălașa mea nevastă.
Într-adevăr, în liniștea opacă
Măgarul s-a-ndopat cu frenezie,
Apoi privind cu ochi tâmpiți la vacă
Își spuse-n gând: - Ce vacă durdulie!
Ce languroși sunt ochii ei... Cum zburdă
Cu coapsele și sufletu-mi adapă
Ce fină e, ce nostimă și dură
Încât parol că-mi lasă gura apă!
Și întocmai ca un fante din Granada
I-a sărutat copita să-i complacă,
Ea îi zâmbi, făcând-și vânt cu coada
Și el ca un măgar, s-a dat la vacă.
Când se întoarse boul pe coline,
Văzu și el ce coarne mari purta.
MORALA:
*Când ești Bou, ia seama bine
Și nu chema măgari la masa ta!*

CALMARE

A venit la doctor Smilik
Doamna Sprința Rosenstoc
-Doctore, de două zile,
Nu mă simt bine deloc.

Simt în corp o-nfrigurare
Ce mă trece tam-nesam
De la cap până la picioare
Ia vezi, doctore, ce am?

Doctorul își ia o lupă
Și se uită în ochi drept
O palpează pe spinare
Apoi, delicat, pe piept.

O ascultă cum respiră,
O mai ciocănește-un pic
Și satisfăcut îi spune:
-Doamna mea, nu ai nimic!

Tensiunea e normală,
Pulsu-i iarăși regulat...
-Da, dar nu dorm toată noaptea
Și mă zvârcolesc în pat!

-Eh, la vârsta dumitale
Și zglobie și frumoasă,
Se strecoară câteodată
O afecție curioasă.

De aceea, scumpă doamnă,
Nu e caz de-ngrijorare,
Dumitale-ți trebuiește
Un remediu de calmare!

-Asta este! De cal mare!
Sare doamna radioasă,
Un remediu de cal mare
Că de cal mic am și-acasă!

CALUL LUI GUTA

Într-o crâșmă-n Tătărași,
Doi geambași,
Ion si Guță,
Stau de vorba cum va spun,
Si pe masa-i o sticluță,
Cu vin bun.
Mai, a zis Ion din greu,
Daca vrei
Îți vând ție calul meu.
Si căruța poți s-o iei
Are roti din lemn de tei
Și-mi dai zece mii de lei.
Vrei?
Uite banii! S-a făcut!
Zise foarte vesel Guta
Iar Ion satisfăcut
Ii iabraș,
A mai dat înc-o sticluță
Aldămaș.
.A trecut ce-a mai trecut.
- Ma Ioane întreabă Guta,
Calul ce mi l-ai vândut,
Cela sur,
Spune-mi, n-are vre-un cusur?
„ - Ce cusur sa aibe frate?
E un cal si jumătate!
Sânge pur
- Dar când e sa urce dealul
A-ntrebat Guta banal
Urca dealul domnul cal?
Urca! Insa dealu-i deal
’Nalt si drept,
De-aia-i bine, draga Guta,
Sa te dai jos din căruță,
Si ținându-l de dârloaga
Ușurel
Tragi de el
Si urca dealul ziua-ntreagă!
Da’ la vale, merge?
Zboară!
Zice Ion privind afara
Nici nu-l vezi in zbor când vine
Si se-aține
Pe coline
Insa vezi tot e mai bine
Draga Guta,
Sa te dai jos din căruță
Să-i apuci tu sfoarele,

Tii si roata o lecuță
Ca sa nu vie căruță
Să-i rupă picioarele!
- Dar la șes?
- E o grozăvie!
Fuge parca e stafie!
Parca e o arătare
Uite-o mica, uite-o mare
Ce se pierde-n depărtare
Dar mai bine-i, cum să-ți spui
Draga Guta,
Sa te dai jos din căruță
Sa mergi tu-naintea lui
Cu grauntele-n desaga
Ca atuncea utza-utza,
Vin si calul si căruța.
După tine
Fara saga
Vad ca nu ne-am înțeles,
Zise melancolic Guta
Daca e cum zici matale
Ca ma dau jos din căruță,
Si la deal si la vale,
Dar si mai ales
La șes?
Atunci pentru Dumnezeu
In căruța când stau eu?
Ești o mare gagautza!
A răspuns Ion cu graba,
Pai, când sta calu-n grajd mai Guta,
Te așezi tu în căruță,
Si cum nu ai alta treaba,
Stai acolo ziua-ntreagă,
Guta draga, fara saga!

CÂND CLARUTA-I INDISPUSA

Când - de la spitalul „Coltea „
Cu tramvaiul de pornești
Maximum in cinci minute
Ești la pompa din Dudești.
Traversezi „Crucea de Piatra”
Care-i lângă farmacie
Ceainăria Grun si gata
Intri-n hanul lui Oisie.
Hanu-i plin cu case joase
Si cu rufe pe uluci,
Care-n Cantemir-incepe
Si se termina-n Campoduci.
Daca treci spre fundătură,
Trebuie neapărat,
Ca sa guști la „Madam Betty”
Knises cu ficat tocat.
Iar de-apuci spre Sany Bibke
Pe la Porțile de Fier
Nu se poate sa nu iei
Câte-un pateu cu piper.
Și-n aceasta ambianta
Cum au hotărât edilii
Stau cu anii, laolaltă
Cam vreo suta de familii.
Chelneri, boccegi, vădane
Covrigari, vâcsuitori,
Foști atleți de circ, vandeuze
Ambulanți si cerșetori.
Madam Braun cu panorama
Ce se plimba cu maimuța
Si mai sta si Sami Piske
Cu nevastă-sa, Claruta.
Sami-i gospodar de treaba
Nu-i samsar, nici pețitor
N-are nicio meserie
Dar o duce binișor.
Cu Claruta-o duce bine...
Bine, insa, nu prea-prea
Dintr-o singura pricina:
Când vrea Sami, nu vrea ea!
Chestia asta se întâmpla
Si in clasa mai sus-pusa,
El sa vrea si ea sa nu vrea
Pe motiv că-i indispusa..
Dar Claruta, înțeleaptă
I-a spus: - Ce sa mai discut?
Du-te-n centru si găsește-ți
Vreo iubita din trecut.

Ba main vort, ca nu ma supăr
Si petrece cat îți place
Cu oricine, numai, draga,
Sa ma lași pe mine-n pace!
Bietul Sami, cum sa scape
Din încurcătura asta?
A făcut tot ce-i posibil
Sa nu-și supere nevasta.
A lipsit vreo patru ore
Si apoi bine dispus
A venit frumos acasă
Ca un mieluşel supus.
După ce-au vorbit de fleacuri
Care nu au niciun rost
Scumpa lui Claruta-ntreaba:
- Ei, si spune-mi unde-ai fost?
- Unde vrei sa fiu? -exclama
Sami Piske şugubăţ,
Când sa ies din han, m-opreşte
Aia blonda: Lisa Bat!
M-a poftit la ea in casa
Mi-a vorbit de sotu-i Smil
Că-i incult, ş-acum cu stămburi
E la bâlciul din Mizil.
Discutând apoi de criza
M-a tratat c-o cafeluţa,
A pus ivărul la usa
Si a fost foarte drăguţă
- Nu te superi draga Sami
Fiindca-ai petrecut cu ea
A-ntrebat Claruta dulce
Spune-mi drept i-ai dat ceva?
- Sigur ca i-am dat! Ştii bine
Că-s galant, ca de obicei!
- Si cam cat? - Nimica toată
Doua piese de cinci lei.
- Dar-ar dracii-n ea de hoată!
A ţipat Claruta-n van
Dar când Smil ma vizitează
Parca eu îi iau vreun ban?

CĂPRIȚA SFÂNTULUI PETRU

Sfântul Petru, mare paznic
Peste-a raiului fântână
Plictisit de-atâtea veacuri
Să tot stea cu cheia-n mână,

Într-o zi s-a dus la Domnul
Prea supus și prea smerit
Și îngenunchind în față-i
Petre astfel i-a grăit :

-Doamne, din străfund de vremuri
Te slujesc fără prihană
Am și eu o rugămintă
Fie-ți milă și pomană

Dă-mi concediu de odihnă
Doamne, pururi lăudat
Doar o lună-nalt prea sfinte,
Căci sunt om și sunt bărbat!

-Bine, Petre! Se aprobă!
Ce nu fac eu pentru tine
Treci la Cadre, ia-ți cartelă
Și te du! Te du cu bine!...

Ajungând în Capitală
Fercheș, tânăr și cu bani
Că puteai să-i dai ca vârstă
Douăzecișiopt de ani,

S-a-ncurcat c-o femeiușcă
Nostimă și dolofană
Și la "Compescaria" într-una
La "Segarcea" și "Crăcană"

Toată luna a ținut-o
Numa-n chefuri și antren
Vizitând seară de seară
"Pescăruș" și "Mon Jardin"

Că-mbătat de-atâta farmec
Și de patimi juvenile
Și-a întârziat concediul
Cu vreo trei sau patru zile.

-Bine Petre, nu știi oare
Că după regulament

Orice-ntârziere-nseamnă
Cum că n-ai fost vigilant?

-Ba am fost, înalt prea sfinte,-
Zise Petru fericit,-
Însă-n timpii morți, părinte
Uite, m-am îmbolnăvit.

Două nopți și patru zile
Am zăcut în odăiță
Și mă tot hrăneam cu lapte,
Doar cu lapte de căpriță

Dacă n-ar fi fost căprița
Să mă vindece de toate
Zău muream, muream de tuse,
Doamne sfinte și-ndurate!

A trecut o vreme lungă
Petre Sfântul cum vă spui
Se topea de dor săracul
După dulcinea lui

O vedea frumoasă, durdă
Gură roșie, ochii adânci
Trup de nimfă care zburdă
S-o tot sorbi, s-o tot mănânci...

Drept la Dumnezeu se duse
Și îi zise rugător:
-Doamne, nu mai pot de tuse,
Dă-mi concediu, c-am să mor!

Și dacă mă sting, cu mine
Piere ultima mlădiță...
Să mă vindec, leacul este
Numai lapte de căpriță!

-Bine-ți dau o lună,-zice
Domnul zărilor senine-
Dar când vii, aduci și capra
O aduci aici cu tine.

-O aduc, Înalt prea sfinte,
O aduc numaidecât
Cum o știi, în patru labe
Și cu o funie de gât.

Și mâhnit, gata să-i spargă
Inimioara-i pătimașă

Se-ntreba:-Ș-acum, Petrache
Spune, p-unde scoți cămașa?

A pornit cu ascensorul
Din eter, azur și nea
Într-o clipă nea Petrică
Sprinten, fercheș, fu la ea.

Nopti și zile delirante
De iubire nesfârșită
Petrecut-a Sfântul Petre
Cu "căprița" lui iubită.

Când să se termine luna
Petre își aduse aminte
De făgăduiala dată
Prea eternului Părinte.

Și îi spuse:-Fată dragă
Eu socot că-i foarte bine
Ca să nu-mi pierd slujba-n ceruri,
Trebuie să mergi cu mine.

Dumnezeu nici nu prea vede
Te strecuri încet și-atât
Goală și în patru labe
Și cu funia de gât.

Ascensorul te așteaptă
Te imbarci în el frumos
Și în două-tri minute
Scumpo, vei ajunge jos.

Ce să facă biata fată?
A primit cu mult curaj
Și de ce să nu profite
De-un asemenea voiaj?

Dezbrăcată, e-o minune
Trup de nimfă, ca-n povești
Nea Petrică, nea Petrică
Ce pramatie îmi ești!...

S-a urcat în cer cu dânsa
Și o îndemna mereu:
-Hai căprițo, hai cu nenea
Să te vadă Dumnezeu!

Cum ajunseră-n zenituri
Și-au deschis spre Tron portița,

Dumnezeu luă oceanul
Și-ndelung privi căprița.

A privit-o înc-o dată
Dinapoi și dinainte
Și a izbucnit năvalnic:
-Ia ascultă, Petre sfinte!

Eu când zămislit-am capra
Printre vite consacrate
Avea-n față țacălia
Ș-avea țâțele în spate.

Dar cu capra ta, Petrache
O brodiși ca Ieremia,
C-are țâțele la față
Ș-are-n spate țacălia!

„CAPSA”

In vitrinele lui Capsa
Sunt expuse prăjituri,
Lei si ursi de șocolata
Si tot felul de figuri.
Ingeri si purcei de lapte,
Oua roșii, cerbi si pui,
Toate fabricate-n zahar
In laboratorul lui.
Și-a intrat domnul Costică,
Un geambaș, cu ceafa lata:
- Buna ziua! zise dansul
- Vreau un cal de șocolata!
- Da! Avem! - Si vânzătoarea
- Ii arata vreo câțiva
- P’asta roibu-l iau, că-mi place,
- Dar am sa va rog ceva!
Hamurile-aș vrea sa fie
Albe si cu zdrăngănele,
Iar pe jos pajiște verde
Si cu niște floricele!
- Imediat! Și-n trei minute,
L-a adus mult mai focos,
Ducipal cu haturi albe,
Si cu stânjenei pe jos.
Nu te superi domnișoara
Dar mai am o rugămintă:
Vreau să-mi scriți cu slove roșii
Numai doua trei cuvinte.
Măine-i ziua mea si fiindcă
Plec acuma la Focșani,
Scrieți: „ Sa trăiești Costică! „
“Souvenir „ si „La multi ani!”
- S-a făcut! Și-n trei minute
- Iute ca o rândunică,
I-a adus calul si scrisul
Cum a vrut nenea Costică
- Mulțumesc! - A spus geambașul
- Cu un gest cavaleresc
Și-acum spune-mi turturico,
Cat ma costa, sa plătesc!
- Pai, cu hamurile albe
- Pajiștea cu stânjenei
- Suvenirul si urarea
In total: șaizeci de lei!
- Minunat! Și-a spus in gându-i,
- Radios si fericit,
Si admirându-l inca-odata,
A scos banii și-a plătit.

Vi-l împachetez? -intreaba,
Vânzătoarea cu lipici.
- Nu, Nu, Nu!- a spus Costică,
Fiindcă il mănânc aici!

CASA CU DOUA BALCOANE

Pe stradela Toamnei, unde
Pomii-și scutura povara,
Locuia o cuconița,
Blonda si frumoasa: Clara.
Avea trup de crin si gura
Rosie ca o muscata,
Sânii, doua crizanteme
Si era si măritată.
Soțul ei, Avram Barbulea
Voiajor prin toată tara,
Pleca luni de diminetă
Si venea sâmbăta seara.
Astfel ca, in alte zile,
Clara, dulce, drăgăstoasa,
Marți si joi, ca sa se distreze
Ma primea pe mine-n casa.
Ii citeam poeme-n versuri
Ma-mbatam de glasul ei,
Ne spuneam povesti și-n urma,
Petreceam, de-obicei.
Casa-n-care, dragei mele,
Ii fusese scris sa sada
Avea doua apartamente
Cu balcoanele la strada.
Jos, in gang, urcai pe-o scara
Care-asa, din construire,
Nu avea alta intrare
Nu avea alta ieșire.
Iar alături, ședea Sprinta,
Cu barbatu-su, Haim Cohn
Care-aveau tot astfel casa
Si tot astfel de balcon.
Nimeni, nimeni, numai scara
Luminata cu un bec,
Ea știa când vin la Clara
Mai ales, știa când plec.
Vremea-și îpletea cununa
Si destinul priveghea,
Sa gustam din fericirea
Dragostei, si eu, si ea.
Da-ntr-o noapte violeta,
Când cu draga ma distram
Se aude pasi pe scara
Si ea-mi spune: - Vine -Avram!
Ma îmbrac in fuga, fulger
Vinovat, ca un borfaș
Ea deschide-n graba usa
Și-mi da drumu-n balconaș.

- Doamne, Tu care scapat-ai
De la jertfa pe Isac,
Fa și-acuma o minune
Si mă-nvață ce sa fac?
Si precaut, fara voie,
Instinctiv, eu fac un salt,
Și-ntr-o clipa sunt alături,
In balconul celalalt.
Situția e grava
Simt in creier un ciclon,
Ce sa fac daca vecinul
Ma găsește in balcon?
Sa sar jos, cu neputință
Trotuoarul e departe,
Simt in cerebel o lupta
Si pe viață, si pe moarte.
Si, deodata, se deschide
Usa-ntr-un moment fatal,
Și-n chenarul ei apare
Soțul Clarei, personal.
Eu înghit si gura-mi muta
Nicio șoaptă nu îndruga,
Si ridic in semn de spaima,
Brațele, in semn de ruga....
Pe când el, văzându-mi halul,
Ca să-mi crute umilința,
A dedus, fara-mdoiala,
Ca am fost surprins la Sprinta.
Si înțelegând din semne
Că-i cerșesc un adăpost,
Mi-a dat mana, sa sar iarăși
In balconu-n care-am fost!
A deschis cu grija usa,
Niciun zvon sa n-o alarme,
Si cu patos i-a spus Clarei,
Care se făcea ca doarme:
- Nu ți-am spus eu, Clara scumpa
Cum ca Sprinta-i o stricata?
Uite de unde are blana
Skong, cu care-i îmbrăcată!
- Vino-coa, poete draga,
Si îți jur pe Dumnezeu
Ca n-o sa știe nimeni,
Nici sotia, nici chiar eu!
M-a condus de mana, vesel,
Iara eu priveam cuminte,
Chipul Clarei, strâns in brațe
Cu o ora înainte
Si când m-am văzut in strada,

M-am rugat - c-aşa mi-e firea
Sa trăiască inginerul
Care-a construit clădirea.
Fiindcă, ce făceam eu, dacă
Ma păştea un ghinion
Si aceasta casa-a Clarei
Avea numai un balcon?

CASA LUI GHIDALE

Natan Brull - depou de brânză
Si agent de marfa în rate
Lui Ghidale vrea să-i vînză
O căsuță, o cetate...
Și-i vorbește astfel: - Draga
Daca iei căsuța asta,
Zici merci, o viață-ntreagă
Tu, copiii si nevasta.
Are-un sir de opt ferestre
Și-un etajo fericire!
Nici nu știi ce casa este
Si apoi ce chilipir e!
Când o vezi de jos din vale,
Cu ciubucuri si arcade
Zici in sinea ta Ghidale:
„-Vai, ce casa cumsecade!”
E-un castel! O fortăreață!
Ce să-ți spun? E o splendoare!
Are-un parc si drept in fata
Curge o apa curgătoare.
Vrei sa faci o baie, vara?
Intri-n apa ca mireasa
Si te zbungui pana seara.
Uite apa, uite casa!
Poți sa speli si rufe-n voie
Cum cobori putin terasa
N-ai de albie nevoie.
Uite apa, uite casa!
Îmbrăcată-n jupa starmta
Roza propietăreasa
Cat de bine-o sa se simtă.
Uite apa, uite casa!
Ce sa mergi la bai la mare,
La Slănic sau la Pucioasa?
Când ai apa la picioare,
Uite apa, uite casa!
Vrei un peste viu ca hrana?
Pleci cu undita sau plasa
Si te-ntorci cu crap si mreana
Uite apa, uite casa!
Vrei ca sa stropești gradina?
Trage-o țeava jupâneasa
Sau chiar tanti Carolina,
Uite apa, uite casa!
S-a aprins-Doamne fereste!
Coșul, soba, patul, masa.
Cine focu-l potolește?
Uite apa, uite casa!

„-Draga Natan, toate's bune:
Dar un punct ma canonește! „
“- Care-i punctul, haide spune
Unde nu te mulțumește? „
„- Daca vine apa mare
Și-mi ineaca-n plin terasa? „
“- E-he-hei! Ce depărtare!
Unde-i apa si unde-i casa „

CEAIUL

S-a îmbolnăvit Niculce
De pe strada înflorită
La laringo-faringită
S-au venit vreo zece doctori
Mari, profesori cu protecții
I-au făcut trei operații
Și vreo șapte'spce injecții.
L-au cusut cu fir de aur
La gâtlej și la laringe
Îl așează în pat cu o soră
Care abia, abia-l atinge.
Că slăbit bietul Niculce
De atâtea răni adânce
Nu poate să mai vorbească
Nici să bea, nici să mănânce.
Stă întins de două zile
Chinuit și bandajat
Slab și galben ca lămâia
Nebăut și nemâncat.
Doctorii văzând că bietul
E într-un hal fără de hal
Hotărâră de îndată
Să-l hrănească artificial.
Adică să-i introducă
Nu pe gura, ceai de izma,
Ci pe dincolo, adică
Să-i administreze-o clizma
I se potrivește ceaiul,
Menta, mușetel și mac
Și cu multa prevedere
I-l transporta în stomac.
Dar bolnavul tipa groaznic
Urla-ntr-una și se zbate,
Da din mâini și din picioare
Face semne disperate
Ca ar vrea ceva să spună,
Ca ar vrea ceva să scrie,
Până ce doctoru-i întinse
Un creion și o hârtie.
Și ce credeți dragi prieteni
Ca a scris gemând Niculce:
-... Dar-ar boală-n voi de doctori
Ceaiul nu-i destul de dulce

CEL CU DOUĂ

Se zvonise-n orășelul
De pe deal, Chilia Nouă,
Cum că Hună Hoșcolovici
Zice-se că are două.

Nimeni nu știa ce-s alea
Dacă-s albe sau gălbui
Doar atât, că el le are
Ș-amândouă-s ale lui.

Poate are două case?
Două vaci, două oițe?
Două găinuși moțate?
Poate, două porumbițe?

Nu, niciuna dintre-acestea.
Dar fiind sigur că le știți
Vă comunic că sunt alea
Chiar la care vă gândiți.

Însă fetele-ntre ele,
Rușinoase, cum sunt toate,
Își spuneau cu precizie :
-Nu se poate! Nu se poate!

Cum ne intră-n creier nouă
Toată lumea s-aibă una
Numai Hună s-aibă două?

Numai Hana Iosub, prinsă
De-al amorului jăratec
Și la gândul c-are două
Și e și băiat simpatic,

S-a îndrăgostit de dânsul
De la prima scăpărare.
Și mai mult, să se convingă
Dacă-ntr-adevăr le are

Îl pândea la ștrand să-l vadă
Dezbrăcându-se pe chei.
Ce nu face-o fată cultă
Pentru viitorul ei?

Azi așa și mâine iarăși
A jucat în așa fel
Până când, la urma urmei,
Ea s-a măritat cu el.

Însă, vai, în noaptea nunții
După ce-a trecut furtuna
Hana-a observat că Hună
A lucrat numai cu una.

Foarte indignată fata,
De metodele acestea
L-a-ntrebat: -Ascultă, Hună,
Dar cealaltă unde este?

-Unde vrei să fie, scumpo?
E la rabin, dragă fată!
La noi nimeni nu lucrează
Cu-amândouă deodată!

Doar când una obosește
Și tu ești încă în vervă
Este bine totdeauna
Să ai piesa de rezervă.

-Poate-așa e ritualul?
S-a gândit Hana Iosub,
Și-n familia lui Hună
Cele sfinte-s cu șurub?

Și plângea sărmana Hana
Vărsând lacrimi mari cât roua
Fiindcă Hună niciodată
N-a întrebuințat-o pe a doua!

A trecut o lună, două,
Și-ntr-o seară fără lună
În alcovu-ndrăgostitei
Giugiulindu-se-mpreună

Ea i-a spus: -Ascultă, Hună
Ce-i în mână nu-i minciună!
Aia de la rabin, dragă,
E cu mult, cu mult mai bună!

CENZURAT

Prea onorabila Cenzură
Dintr-un exces de zel fatal
Mi-a cenzurat o "aventură "
Fiindcă subiectu-i imoral.

Sunt intrigat peste măsură
Și trist de procedura-aceasta
Și vreau alături de Cenzură
S.-o judecați și dumneavoastră.

În actu-ntâi, sub luminițe
Și flori,și-un pat, un pat banal.
Spuneți-mi domni și cuconițe
Dacă un pat e imoral?

Ba pot susține cu căldură
Că e moral cum sunt și sfinții
Fiindcă în paturi se nascură
Strămoșii noștri și părinții.

Nu vreau să fac o glumă proastă
Nici disertație de clovn
Însă, cunoașteți dumneavoastră
Pe cineva născut în pom?

În pat întins și-n pielea goală
C-o plapomă acoperit
E un tânăr, Nicu Mototoală
Ce meditează liniștit.

Dacă-i acoperit înseamnă
Că nu-s motive de scandal
Ș-apoi nici gândul nu te-ndeamnă
Să crezi că-i lucru imoral.

La recrutare-n clipe grele,
La baie sau la doctor Droc
Nu te dezbraci până la piele?
Și nu e imoral de loc!

Alătura, de pat, sfioasă
Și îmbrăcată-n șorț închis
Stă o femeie, și-i frumoasă
Ca un heruv din paradis.

Când o femeie șic, gingașe,
Stă lângă un bărbat ideal
Și-i spune vorbe dragălașe

Găsiți că este imoral?

Deodată puica-ncântătoare
În glas cu-argint de clopoței
Exclamă plină de mirare:
-Vai, Nicule, tu ești ovrei?

Ș-acuma, spuneți-mi, scumpă doamnă,
Și domnilor, în general,
Dacă a fi ovrei înseamnă
Un fapt atât de imoral?

CHITAŢA

Tanţa, domnişoara Tanţa
E-o duduie foarte şic,
Zveltă, cu ochi mari şi negri
Cap superb, năsucul mic,

Picioruşe dulci şi durde
Şi, când trece ea prin Tei
Toţi bărbaţii o admiră:
-Mă, halal de mama ei!

Ce profesie-are Tanţa?
Uite, n-aş putea să spun!
Nici nu mă interesează
Chiar dacă o presupun.

Dar cum tanţa-i delicioasă
Ş-are maniere fine
Nici nu vreau să ştiu ce face
Nici cu ce şi nici cu cine.

Ca vecini de bloc, se-ntâmplă
Ca să-i cer un ac sau aţă
Sau îmi cere ea o carte
Până mâine dimineată.

O vecinătate dragă
Ne prinde zilele-n cătuşe
Că ades intru la Tanţa
Fără să mai bat la uşă.

Tot aşa într-o seară, intru.
Era iarnă grea şi ger
Şi-o gălesc în pielea goală
Stând lângă calorifer.

Năucit de frumuseţea-i
Dau să mă retrag un pic
Iară Tanţa-mi spune:-Intră,
Intră dragă, nu-i nimic!

Am intrat şi beat de farmec
O-ntrebai plin de mister:
-Pentru ce staţi goală, scumpo
Lângă calorifer?

-Fiindc-a fost proprietarul,
Mi-a răspuns şăgalnic Tanţa,

Mi-am plătit la el chiria
Ş-uite-acum usuc chitanţa!

CINE E DE VINĂ OARE?

Domnu-Avram, om în vârstă
Și cu maniere fine,
Deși e cărunt la tâmpie
Dar se ține încă bine,
Foarte-ades îl vezi c-o brună,
Sau c-o blondă ce-I zâmbeste.
Într-o zi vine la doctor
Cam ținându-se de șale :
-Doctore, se-ngroașă gluma,
Am slăbit la balamale!
-Ia dezbracă-te! Îi spune
Doctorul prietenește,
Și-am să-ți spun eu într-o clipă
Ce te doare, ce-ți lipsește!
Domnu' Avrami se dezbracă,
Doctoru-l consult-un pic
Și îi spune :-Cumpătare,
Fii pe pace, n-ai nimic!
-Totuși, doctore, adesea,
Iartă că-ndrăznesc a spune,
Simt așa, ca o sfârșeală,
Nu știu cum, o slăbiciune ;
Primul merge suportabil
Nici prea-prea, dar parcă-parcă,
La al doilea însă gâfâi,
La al treilea sunt ud learcă.
Doctorul îl întrerupe :
-Văd că nu respecti regimul,
Dar la vârsta dumitale
De ce nu te oprești la primul?
-M-aș opri cu drag la primul,
Zice-Avrami cu curaj,
Dar eu am garsonieră la al patrulea etaj!

CIRIPIRI DE CABARET

Orașu-a fost cuprins de euforie
Din cauza unui fapt senzațional:
În centru e-un afiș pe care scrie
Că astă seară-i striptis
La „Pigale”.
Ce înseamnă „Striptis”?
Un local de noapte
Cu becuri țipător de colorate
Un bar, femei
Vreo șase sau vreo șapte
În toalete cât mai decoltate.
Program de cabaret,orchestră,cântec
Cha, cha, sirtaki, twist
Iar în sfârșit
O vampă goală,freamătă,din pântec
Și fiindcă o vezi plătești ca un tâmpit.
În atmosfera supra excitantă
Cu jazz,cu trupuri zvelte si feline
Clareta este cea mai fascinanta
Din câte s-au produs în curți străine.
A fost la Curtea Șahului oleacă.
La radio a dansat pe unde scurte
La Curtea lui Kemal, la Curtea Greacă
Și-aicea o să joace tot în curte.
A fost aplaudată la „Tanagra”
La „Moulin Rouge”, la eschimoși
La „Ferendino”
Și „La trei ochi în plapomă”
La Moși.
Dar iată,
Că în lumina orbitoare
Pe-un soclu
Ca pe vremurile lui Pluto
Clareta-apare
În toată a ei splendoare
Și goală
Așa, cum măsă a făcut-o.
Un trup superb
Și brațe voluptoase
Doi sâni
Înfipți în piept ca două mere
Și rotunjimi, si pulpe delicioase
Și celelalte, toate la vedere.
Din colțul lor
Bazil și Aurel ciocnesc
Așa cum cere eticheta
Șampanie, nectar,si hidromel
Sorbindu-i cu ochi lacomi

Silueta.

Apoi Bazil

Cam amețit nițel, șoptește

Scuturându-și țigareta:

- De stau să judec, totul e la fel

Atât la Tanti, cât și la Clareta.

CLASIC SAU MODERN?

Blauspitz, fabricant de nasturi
Și cu sucursale-n țară
Avea tender, și-o soție
De o frumusețe rară.

Pe când Sulimson Naftule
Un om simplu, și-n etate
Era lucrător cu ziua
Pe la Electricitate..

Nu-și vorbiră niciodată
Nici în zori și nici pe seară,
Ci-și spuneau doar "bună ziua"
Când se-ncrucișau pe scară.

Lunile-au trecut în goană
Mai cu soare, mai cu vânt
Și în toată vremea asta
N-au schimbat niciun cuvânt.

Da-ntr-o zi, o zi măreață
Sub albastrul policrom
Se-ntâlniră jos, în piață,
Și-amândoi și-au spus: Shalom!

-N-ai idee, domnu Blauspitz
Cât de mult îmi pare bine
Și nici nu știi cât mă bucur
Că te-am întâlnit, vecine!

Mi-ar fi drag să stăm de vorbă,
Să ne spunem câte-un dor
Că la urma urmei, suntem
Fiii-aceluiași popor!

Mai o glumă, o butadă,
Una caldă, una rece
Ce se-aude nou în lume
Să uităm că vremea trece.

-Nu te superi, domn Naftule
Dar vreau numai să-ți explic
Că pe noi, socialmente
Nu ne-apropie nimic!

Eu am altfel de cultură
Dumneata, meșteșugar,
De-aia nu știi ce anume

Am putea vorbi măcar!

Am să-ți dau numai o pildă,
Că deși sunt fabricant,
Însă-l știu pe Schopenhauer,
Pe Sofocle și pe Kant.

Dumneata îl știi pe Dante?
Pe Gounod, pe Titzian?
Îl cunoști pe Euripide,
Platon sau Aristofan?

-Drept e, cu savanți și genii
Nu pot cot la cot să merg
P-ăștia nu-i știu, dar matale
Știi pe unul Goldenberg?

-Goldenberg?Modern sau clasic?
Nici n-am auzit de el!
-Nu știu de-i modern sau clasic,
Însă știu că-i tinere!

Care vine-n orice miercuri,
Când ești dus la sucursale
Și se giugiulește strașnic
Cu soția dumitale!

COCOȘELUL

S-a-nsurat boierul Fică
Moșier din Drăgășani,
Cu o fată tinerică
De vreo douăzeci de ani.

După ce-au trecut prin vraja
Dulce-a lunilor de miere,
Petrecute-n seri de doruri,
Voluptate și plăcere,

Fică și-a luat soția
Să-i arate, cum vă spui
Moara, vitele, moșia
Tot ce are-n curtea lui.

Cum ajunseră la grajduri
Unde caii se adapă,
Tocma-atuncea armăsarul
Făcea dragoste c-o iapă.

Mai spre deal, un taur tânăr
Și-a găsit și el de joacă
Și se înfigea prozaic
Într-o dolofană vacă.

Mai-n spre vale-n iarba verde
Având martoră-o căpiță
Țapul își vedea de treabă
Cu o gingașă căpriță.

Pân-și câinii de la curte
Zambilica și Grivei,
Cam întorși unul spre altul
Făceau dragoste și ei.

Ca-ngrozită de ce vede
Ea îi spuse rușinoasă:
-E dezgustător aicea,
Tot mai bine e acasă!

Când să urce pe verandă
Au văzut, ca-ntr-un pastel
Cum o găinușă tandră
Zbenguia c-un cocoșel.

Ciripeau voioși și sprinteni
Săltăreți pe tot meleagul
Și se tot pupau în ciocuri

Că-ți era mai mare dragul.

-Uite, ăștia-mi plac-îi spuse
Ea cu glasul îngeresc-
Uite ce frumos se joacă
Și ce splendid se iubesc!

-Da? Îți plac?Întreabă Fică.
Bine puico, mă supui!
Și-a chemat la el degrabă
Pe Bogdan, vătăful lui.

-Uite dragă vătășele
De-azi încolo ce să faci:
Priponești toți armăsarii,
Pui opreliște la vaci

Îngrădești căprița, iapa,
Și-orice fel de mamifere
Ca să n-aibe cu masculii
Nici un fel de-apropiere.

Nu vreau, scumpa-mi nevestică
Cum e inocentă, ea
Și timidă, și subtilă,
Să mai vadă-așa ceva!

Nimeni nu mai are voie
Să își facă aicea felul
Fiindcă-n curte-aici iubește
Numai eu și cocoșelul!

Ordinul e sfânt.Și nimeni
Nu crâcnește un cuvânt
Dac-a poruncit boierul
Gata! Ordinul e sfânt!

Într-o noapte violetă
Când nici nu s-a așteptat,
A intat Bogdan, vătăful
Foarte emoționat.

E cam galben și ciudate-s
Ale lui căutături.
-Coane Fică, coane Fică,
A intrat scroafa-n călduri!

Ce ne facem? mai întreabă
Plin de spaimă vătășelul

Cine potolește scroafa,
Dumneata sau cocoșelul?

CONFUZIE

Soarele discret săruta
Ale florilor petale,
Când la Corso-n hall discuta
I.Segall si Klotz Ghidale.
Știi, c-azi noapte, pe la zece,
(Lui Segall ii spune Klotz)
- C-un curaj, cu sânge rece
- Lotty-a mea a prins un hot?
- Lotty? Hot? Ia lasă gluma
- (A răspuns zâmbind Segall)
- Și-unde este hotu-acuma?
- Un sa fie? La spital!
- La spital? - Desigur! Lotty
- Simțind hotul in antreu
L-a primit cu pumni, drăguță,
Fiindcă a crezut micuța
C-am venit acasă eu.

CONSULTAȚIE MEDICALĂ

La spitalul vechi din strada
Ioachim cel Înțelept
Vine un om care se plânge
Că e suferind de piept.

Doctoru-l examinează
Ș-apoi îl întreabă trist :
-Cu ce te ocupi matale?
-Muzicant instrumentist!

Doctorul, trezit din gânduri,
Pe-asistenții lui i-invită:
-V-am vorbit în dese rânduri
De astmă și de laringită...

Cum vedeți, instrumentiștii
Muzicanți, pe categorii,
Suferă mai mult de boala
Căilor respiratorii.

Iată-un caz care confirmă
Tot ce ne-a-nvățat patronul.
-Cu ce cânti mata, amice?
-Să trăiți! Cu acordeonul!

CU BANII MEI?

De la domnul Katz bancherul
Cerșetorul Moise Floi
Capăta - ca o ofranda
Zece lire in orice joi.
Cum intra numai pe use
Casieru-in mod intim
Li da zece lire in mana
Și-i spunea discret: -Poftim!
Da-ntr-o joi, venind la banca
Casierul supărat
Nu i-a spus nimic, și-n graba
Numai cinci lire i-a dat.
Floi îi numără si rece
A întrebat ca un milog:
- Totdeauna mi-a dat zece
De ce astăzi cinci ma rog?
- Pentru că-și mărita fata,
Domnul Katz cu socoteala,
A dat ordin, sa reducem
Orice fel de cheltuiala.
- Isi mărita fata?
Domnul verse-și haru-asupra ei!
Înțeleg sa și-o mărite,
Dar de ce cu banii mei?

CU TIBIȘIRUL

Domnul Sandu Gurnisteanu,
Cunoscut pe bulevard
Tip distins, era și-un strașnic
Jucător de biliard.
Frecventa cu precădere
Cazinoul din oraș
Si se amuza c-un prieten
La câte-un carambolas.
Când întârzia adesea
Soața lui plina de gratii,
Se burzuluia făcându-i
Foarte aspre observații.
Insa el ca om de lume
Cu relații si cultura
Nu se prea dădea in laturi
Când e vorba de-o aventura.
Astfel ca in ziua aceea
Ca sa trec direct la fapte
I-a dat rendez-vous sotiei
La „Royal” s-aștepți sa mergem
La un cinematograf.
Pân-la șapte, doua ceasuri,
Să-i mai treaca-al zilei of,
A pornit in „vâjâiala”
Puțințel prin Dizangroff.
Tot plimbându-se, zărește,
Si cu ochii lacomi gusta,
Doua piciorușe albe
Și-un trupșor in mini-fusta.
Silueta, vis si farmec
Umerii de fildeș mat
Brațele rafaeline
Și-un căpșor cu par buclat.
Ce-a vorbit el cu starleta
Nu se afla, nu se știe
C-au intrat într-un imobil
Făurit din fantezie.
Buduoar, divan,pernițe
Si tablouri de naiade
Nuduri de femei celebre
Ca-ntr-o casa cumsecade.
Cocktail, whisky si cartreuză
Cu îmbrățișări divine
Cu desou-ri parfumate
Și-alte articole străine.
Când s-a deșteptat din transa
Ostenit si greu ca tunul,
Sandu a băgat de seama

Ca e ceasu-aproape unu!
Au si Nelly il aşteaptă
Pentru cinematograf.
Ce sa facă Doamne, Doamne
Ca sa scape de perdaf?
Şi-i veni un gând năstruşnic
- Scumpo-ii zice in delir
Cauta-n sertar,poate
Ca găseşti un tibişir!
Cu o-nenteleasa taina
El l-a sfărmat in palma
S-a umplut de praf pe haina.
Peste pantaloni,pe mâneci
Si cu-o mina radioasa
Cu-n taxi in trei minute
A ajuns la el acasă.
- Nelly draga-ţi cer iertare
Si oricât vreau sa te crut,
Trebuie să-ţi spun acuma
Adevărul gol-goluţ!
M-am luat după o blondina
Nostima, cu braţe roze
Si m-a dus la ea acasă
Să-mi arate nişte poze.
Nu stiu ce-am băut cu dansa
Courvoisier sau Mazagran
Insa după-un sfert de ora
Jur c-am adormit buştean.
- Mizerabile! - a spus Nelly
Iar vrei sa ma legi de gard
Când se vede cat de colo
C-ai fost la biliard?
Eu te-aştept de patru ceasuri
Si plesnesc de supărare
Si tu-mi juri c-ai fost cu-o vampa
Asta e neruşinare!
Doamne,vezi cum e femeia
Ce din har ai zămislit-o?
Chiar când spui tot adevărul
Ea-i convinsa c-ai minţit-o!

CURCANII LUI CĂDAR

La Stambul unde Galata
Si cu Pera se bifurc
Locuia Cădar Efendi
Cel mai cumsecade turc.
Avea fes, salvari si barba
Narghilea, cipici si bani
Si avea crescătoria
Cea mai mare de curcani.
Specii rare si moțate
Cloncanari cu creste scurte
Șapte sute in cotețe
Si vre-o patru sute-n curte
Trimitea și-n tari străine
La francezi si africani
Caci avea crescătoria
Cea mai mare de curcani.
Chiar Iussuf de-avea vreodată
Vreun zaiafet ghiuzel
Trimitea peskes să-i vie
Mustafa Cădar la el.
Și-i spunea: -Cadar Efendi
Azi fac chef cu gogomani
Ca să-i fac pilaf, trimite-mi
O duzina de curcani!
Si îți dau ghelir si lire
Ca să-ți fac alișveriș
Și-ți mai dau turban de Pasa
Si un meremet bacșiș!
.Si el trimitea săracul
Geanabeților pe rand
Ca Vizirii si Califii
Se lingeau pe bot mâncând.
Dar o groaznica năpasta
Ii fusese scrisa-n sorti
Ca-ntr-o noapte vre-o trei sute
De curcani căzură morți.
Disperat musca pământul
Se lovea in piept răpus
Si apoi s-a dus la Hoge
Plin de lacrimi si i-a spus:
- Viu să-mi dai un sfat, prea sfinte
Ce vorbești cu sori si aștri.
- Dam la tine bre, dar asta
Costa o suta de piaștri!
- Uite banii, zise turcul,
Ben Cădar sacas iașmac,
Mi-au murit curcani trei sute
Spune-mi Hoge ce sa fac?

Da-mi un leac sa nu-mi mai moara
Din curcani Ali Mehmet
Și-o sa te slaveasca-n ceruri
Si Allah si Mahomet!
- Ai sa faci după tipic
Zice Hoge cam peltic
Iei trei fire de-arpagic
Le-nvelesti într-un fisic
Iei fistic si mezelic
Le stropești cu tzipirig
Tragi trei asi si un birlic
Scoți din foc un irmilic
Par din coada de pisic
Un belciug de la caic
Teșitura de popic
Pui praf galben dintr-un plic
O felie de soric
Măduvă de mort calic
Coama de vițel pitic
Doua copci de la ilic
Le pui toate-ntr-un ibric
Le strecuri prin alambic
Spui de trei ori „Ciocu' Mic”
Te-nvârtești într-un cipic
Si cu degetul cel mic
Ungi curcanul pe buric
Și-i legi creasta cu aspic
Asta si altceva nimic.
....Daca faci precum îți zic
Sa n-ai grija niciun pic
Ca de-acum până-ntr-un an
N-ai sa pierzi niciun curcan.
Au trecut trei luni sau patru
Vremea trece asa curând.
Și-ntr-o Sâmbătă la Hoge
Intra iar Cădar plângând:
- Hoge sfinte,sunt nevrednic
Si sunt greu năpăstuit
Fiindcă iarăși șase sute
De curcani, ieri mi-au murit!
- Da-mi un sfat ce-i scris cu sânge-n
Viața sfinților sihaștri
- Dam bre sfat, dar asta costa
Doua sute de piaștrii!
- Doua sute! Na! Prea Sfinte
Spune-mi-l aman -aman!
Ca sa nu-mi mai moara iarăși
Din grămada vreun curcan.
- Mergi acasă Mustafa

Si apoi sa faci asa:
Iei cinci boabe de cafea
Le pisezi într-o giubea
Pui deasupra scordolea
Scrum, uitat într-o lulea
Braga trasa pe curea
Par ciupit, din bidinea
Chihlimbar dintr-o ulcea
Noua paie din saltea
Faci din toate o peltea
O amesteci cu halva
O strecuri prin catifea
O întinzi pe duşumea
Mai dansezi o giambara
O răstorni in tinichea
Şi-o dai la curcani sa bea.
Ori ca vrea ori ca nu vrea
Daca faci taman asa
Ai scăpat de angara!
Şapte zile mai trecură
Si când soarele a apus
In iatac la Hoge intra
Mustafa Cădar distrus:
- Vai, nenorocire mie
Se jeleşte el smerit
Da-mi un sfat,fiindcă aseară
Toţi curcanii mi-au murit.
- Eu îţi dau răspunse Hoge
Sfaturi am pe zeci de ani,
Insa ce-ţi mai trebuie sfaturi
Daca nu mai ai curcani?

DACA POȚI!

Se despart la bursă Iancu
De amicul Smil Ceacâr.
Amândoi împuşca francu',
(Smil e gras şi gros ca tancu'
Pe când Iancu-i ca un țâr.)
Pot să spun că Smil Ceacâru,
N-are fabrici nici moşii
Dar se ține doar de şotii,
De drăcii şi ghiduşii.
- Iancule, i-a spus Ceacâru,
Ştii ca va iubesc pe toţi
Dacă poţi şi-ţi este bine,
Sâmbătă să-mi faci hatârul
Şi să iei masa cu mine!
Numai dacă ai sa poţi
Să mai stăm puţin de vorbă
De frumoasa văduvă
Şi să mai mâncăm o ciorbă
Sau un borş cu măduvă.
Țuici şi ficăţei de rață
Sau sardele cu ridichi,
Vin Bordeaux şi miel la tavă
Antricot de la rinichi!
- Viu! Mersi! Trăiască-ţi neamul
Cu mătuşi şi cu nepoţi!
O să-mi facă chiar plăcere!
(A zis Iancu fara vrere,
Iar Ceacaru adause:) Vere
Vino dragă, numai dacă ai sa poţi!
Sâmbătă, la ora două
Iancu, ca un pui de lele
Îmbrăcat în haină nouă
Intră în strada Turturele.
Casa lui Ceacâr, din treacăt,
Ferecată-i ca în poveşti,
Uşile au câte-un lacăt
Şi obloanele-s la fereşti.
Iancu-i galben ca pucioasa
Ş-o sudoare rece-l trece
N-a greşit! Aici e casa
Turturele 15.
Bate încetişor la uşă.
Poate doarme şi e în pat?
Cum o să se culce ziua
Când aşteaptă un invitat?
Bate înc-odată, tare
Tot cu gândul la bairam
Şi ca prin minune-apare

Șmil, nedumerit la geam.

- Ce bați mă? Ce bați în ușă?

- Ești nebun sau imbecil?

- Parca-i fi la tat-tu-acasă.

- Eu sânt, Iancu, dragă Șmil!

- Ei și ce-i dacă ești Iancu?

- Vai de mine? Ai uitat

- Că m-ai invitat la masă

- Și să viu neapărat?

- Eu te-am invitat? Pe tine?

Ce ești chior, lovit de glonț?

Ce, la mine e cantină

Pentru orice holodronț?

- N-ai spus tu, să viu la masă?

- Sâmbătă? Îmi pare rău!

Că m-aștepti la tine-acasă

Și sunt musafirul tău?

- Dragă, eu ți-u minte bine

Si ți-am spus s-audă toți:

„- *Vino să mănânci la mine*

Numai Dacă ai sa poți! „

Ei, încearcă! Parcă poți?

DE UNDE AȚI CUMPĂRAT?

Din naltul plin de boare rece,
Curg serpentine de carmin
Și-un domn, să-i zicem Toma, trece
Pe bulevardul Bolentin.

În urma lui cu doi-trei metri,
Cu pasul rar și săltăreț
Venea Manole, zis al Petrei
Cu nasu-n vânt, cu părul creț.

Și cum trecea prin filieră
Și parc, și oameni, și decor
Lui Toma-i scapă-n atmosferă
Un pâț urât mirositor.

Un aer greu, de naft, de varză,
Ce-ți intră-n nări, în gât, în oase
Se-mprăștie pân-să se piarză,
Suspecte gaze puturoase.

Manole adulmecând aroma
Ce-ntreagă ființa-i ispitește.
Aleargă iute după Toma
Și-l oprește:

-Scuzați, vă rog-a spus Manole
Vibrând cu vocea-i ca o strună
Dar, unde-ați cumpărat fasole
De-o calitate atât de bună?

DE-AȘ AVEA EU CE ARE EL

De când m-am născut pe lume
Eu am un păcat și-anume
Vai, ce lucru curios,
Sunt foarte curios!

Jinduiesc la orișicare,
Orice lucru care-l are
Și-mi șoptesc încetinel
-De-aș avea eu ce-are el!

Într-o zi de vâlvătaie
Eu m-am dus să fac o baie
Și sub dușuri, iată, poc!
Eu zăresc pe Rozenstock.

El se zbenguie cu apa
Și eu stau prostă ca țoapa
Și-mi spuneam în gând, rebel :
-De-aș avea eu ce-are el!

Într-o mică grădiniță
Am văzut o cuconiță,
Ce ședea în mod gingaș
Și-alăpta un copilaș.

Admirându-i sânul tare
Plin de lapte, cu ardoare
Eu mi-am spus în gând așa :
-De-aș avea eu ce-are ea!

Ieri, când traversam Lipscaniu'
L-am văzut pe Buzileanu
Vicele guvernator
Peste banii tuturor.

Și cum se urca cu fală
Sus, la Banca Națională,
Mi-am șoptit blând ca un miel :
-De-aș avea eu ce-are el!

Pe strada Luterană
Urmăream o domnișoară
Cu profil imaculat
Și cu părul blond-brăzdat.

Piciorușele ei fine
Ascundeau comori și taine
Că mi-am zis în gând așa :

-De-aş avea eu ce-are ea!

Sâmbătă fiind sărbătoare,
Eu m-am dus la alergare
Cu nevastă-mea Mimy
Să-l vedem pe "Zori de zi".

Şi cum ne-arăta grăjdarul
Ce solid e armăsarul,
Ea mi-a zis încetinel :
-De-ai avea tu ce-are el!

DEOSEBIRE

Moritz, elev cuminte
La liceul din Buzău
Într-o zi, pe negândite
L-a-ntrebat pe tatăl său.

-Papalicule, ia spune-mi
Dar să nu fii supărat
Ce deosebire-i între
O femeie și-un bărbat?

-Vai de mine și de mine
Moritz, nu mă enerva
Cum se poate tu, mein libchen
Să mă-ntrebi așa ceva?

Un băiat ca tine-nvață
Și nu întreabă așa, hai-hui
Chestiuni nerușinate
Care nu-s de vârsta lui!

Moritz însă nu se lasă
Și așa cum și-a propus
Plin de nevinovăție
La mămica lui s-a dus.

-Muterlein, să nu te superi,
Dar aș vrea să am idee
Ce deosebire-i între
Un bărbat și o femeie?

-Asta e obrăznicie
Vai de mine și de mine
Stau și mă întreb într-una
Cum de nu-ți este rușine?

Tu, model în toată clasa
Și în tot liceul chiar
Să vorbești așa cu mama?
Piei din ochii mei! Măgar!

Moritz-dezolat de-atâtea
Observațiuni amare
Profesorului îi pune
Tot aceiași întrebare.

Dascălul, Albert, pe Moritz
Îl întreabă rugător:
-Ia să-mi spui, te rog, ce număr

Poartă mama la picior?

-Mama? 37 poartă!

Iară dascălul Albert

Mai întreabă:-Dar tăticul?

-Tata? 41. Cert!

-Deci mămica 37,

Tata 41 are

Precum vezi, deosebirea

Este numai între picioare.

DILEMĂ GREA

Trecând prin centru, nenea Nae,
Bătrânul curtean de viță
Văzu, privind într-o vitrină,
O foarte nostimă conică.

Apropiindu-se de dânsa,
Cu chibzuința sa acerbă
O auzi cum își șoptește:
-Frumoasă rochie! Superbă!

-Vă place mult? Întreabă Nae.
-Superbă! Spune ea din nou.
-Dacă atât de mult vă place
Permiteți să v-o fac cadou!

Și au intrat în prăvălie.
I-a-mpachetat-o, a plătit-o
Și foarte-amabil, nenea Nae
Politicos i-a oferit-o.

Conița tânără și tandră
Voind să-i compenseze gestul
L-a invitat la ea acasă
Și-acasă....înțelegeți restul.

Un studio de pluș cu perne
Lumină roșie, domoală
Și dezbrăcându-se, frumoasa
Rămase goală, toată goală.

Frecându-și palmele amândouă
De doru-i, Nae se sfârșea
Și-o savura din ochi șoptindu-și:
-Așa, așa, așa!

Hai vino, îl imploră dânsa
Nerăbdătoare și lascivă
Hai vino, vino mai degrabă
Că nu-ți stă nimeni împotriva...

Bătrânul crai șopti ca prostul
Plimbându-și ochii pe femeie:
-De broască mi-am făcut eu rostul
De unde îmi fac rost de cheie?

DIPLOMA

Se spune - si eu cred ca nu-s povesti
C-ar fi trăit odată-n București,
Prin noua sute douăzeci si șapte,
Un oarecare - Acsinte Papalapte,
Care,
Nu stiu prin ce împrejurare
Ajunsese mare.
Si, băiat drăguț
Având mânuși, cravașa și-un căluț
Era primit in cercuri literare.
La ' Capsa ' era-ntr-una nelipsit.
A scris si niște versuri, mi se pare,
Ma rog, era un om căpătuit.
Asa ca într-o zi, o zi cu soare
Și-a pus baiatu-n gând sa se însoare.
Gasise-o fata nostima cu zestre,
I-a închinat rondela sub ferestre
Și-a fost primit in casa fetei chiar...
Dar, - Dar sa vedeți ca s-a ivit și-un dar -
Caci Rudy, tatăl fetei si cu mama
Li tot cereau mereu patalama.
Vroiau sa se convingă la minut
Cam cata scoala înaltă a făcut.
Ca...nu vreau să-mi dau fata - Spuse Rudy - După un terchea-berchea, fara studii!
De unde să-și ia el patalamale
Cu doua clase, si alea comerciale
Trecute cam pieziș - fara pretenții
Cu multe si cu grele intervenții? - Dar nu s-a dat deloc bătut Acsinte
Si ce și-a zis:
- Curaj, si înainte!
Aflase
Dela un amic Vicentiu,
De-un plastograf cu titluri grandioase
Un tip Ionescu zis Magnificentiu
' Imperator al artelor frumoase '
Ce profesia fățiș plastografia
Cum nu era altu-n Romania.
Si, călărind semeț pe calul sur
La plastograf s-a dus:
- Bonjour!
- Bonjour!
- Maestre, viu la tine precum vezi,
- Să-mi spui de vrei să-mi confectionezi
O diploma prin care dovedesc
Ca sunt
' Doctor in litere '
Precis,

Cu titlu ' diplomat de la Paris '
Si cat îmi ceri,imediat plătesc!
- Trei mii de lei! -a spus maestrul iute - - E-n regula! Si momentan fac
plata!
Si -ntr-adevar, in treizeci de minute
Cu trei stampile,diploma fu gata.
- Maestre,ești magnific!
Ești sublim! Poftim!
Și-i dete banii.
- Multumim!
- Ilustre - adăugă el - Dar uite ce e!
M-a fulgerat o strașnica idee!
Adică cum? Caligula, venal,
Putu să-și facă consul dintr-un cal?
Dece n-ași face eu,
Din calul meu,
Un doctor, tot in litere
Trimis
Tot diplomat si tot de la Paris?
De ce sa nu avem si noi in fine
Și-un cal poet,si prozator ca mine?
Plătesc si pentru el trei mii de lei.Vrei?
- Vai,cat regret - a spus maestrul - Vai!
Dar sa rămâie vorba intre noi...
Eu nu fac acte false pentru cai,
Ci numai pentru boi!

DISPUTĂ RELIGIOASĂ

Deși port o mare stimă
Și am respectat mereu
Și pe popă și pe pastor
Și pe rabinul evreu.

Totuși, eu am o remarcă.
Deși nu-i paradox,
Însă cel mai vesel popă
Este popa ortodox.

Fie praznic, nunți, botezuri,
Sau la orice slujbă sfântă,
Chiar și la înmormântare
Popa cântă, popa cântă.

Dar cel mai deștept dintrânșii
Mai dibaci, mai diabolic
Este fără îndoială
Bruder, pastorul catolic.

Auziți, iubiți prieteni
Ce abil, ce diplomat
Pe toți tinerii-i însoară;
El rămâne ne-nsurat.

Cel mai crud însă-i rabinul,
Ăsta merge-n contra Firii,
Vrea morțiș ca să distrugă
Fericirea omenirii.

Auziți, ce barbarie,
Zău că merită bătaie,
Unde trebuie s-adauge,
Rabinul, de-acolo taie!

DORINȚA LUI DĂVIDEL

Mămițica-i indispusă
Vocea parcă i-se-ngroașă
Nu știu pentru ce, dar tanti
A trimis să vie-o moașe.

Davidel, copil cuminte
Cu mămica se-ntreține
Și când cearcă s-o aline
Ea se simte mult mai bine.

Și-l întreabă:-Moșk dulce,
Ce-ai dori tu bunăoară
Să-ți aducă mama dragă
Frățior sau surioară?

Davidel zâmbind, răspunde
Fără nici o etichetă.
-Dac-aș ști că nu te doare
Aș dori o bicicletă!

DRĂGĂLAȘA MEA RIFCUTA

Parca un zugrav gigantic
Din al cerului alcov
Peste Jaffo cel romantic
A stropit cu gris si mov.
Și-n a sere-i dulce taina
Jos in vale lângă sil
Stau de vorba într-o ceaina
Rubin Katz si Natan Brill.
- Draga m-a lovit năpasta
Zice Katz cuprins de jale
Nu stiu ce sa fac? Nevasta
Tot mereu cere parale!
Cum ma uit de dimineață
Drept in ochii ei albaștrii
Ea in loc să-mi de dulceața
Cere lire plus piaștri.
Vin si eu la prânz acasă
Pentr-o clipa de placere
Nici n-apuc sa stau la masa
Rifca iar parale-mi cere!
Fie ca îmi place ciorba
Sau friptura-i de bocanca
Ea mereu aduce vorba
Sa scot banii de la banca.
Ani întregi îmi port povara
Si o duc destul de greu
Fie ziua, fie seara
Rifca-mi cere bani mereu!
- Sigur, chestia displace
Când durează luni si ani
Dar ce face - întreabă Natan
Rifca cu atâția bani?
- Nu stiu - zice fara vrere
Bietul Rubin afectat
Deocamdată Rifca-mi cere
Dar eu inca nu i-am dat!

EFFECT NEAȘTEPTAT

Samy Katschke cu Lfteros

În voiaj s-au întâlnit.

Și în tren, din vorbă-n vorbă,

S-au și împrietenit.

Ca să le mai treacă vremea,

Și-au spus snoave, și-au spus glume.

Voiajoru-i totdeauna,

Cel mai vesel om din lume.

- Domnu'Samy, - a spus Lfteros - - Noi, deși lui Christ adepți,

Totuși, v-admirăm poporul,

Că sunteți oameni deștepți!

Biblică să fie taina?

Că mă-ntreb adeseori:

Cum se face, că în multe

Ne sunteți superiori?

- Dragul meu, - răspunse Samy -

Este un secret, firește!

Noi, să fim la minte ageri,

Ne hrănim numai cu pește!

În alimentarea noastră,

Nu numai la restaurant,

Peștele prăjit deține

Locul cel mai important.

- Pește? Asta-i culmea! Pește?

Am umblat din țară-n țară

Și-am văzut minuni, dar asta

O aud întâia oară!

- Totuși, m-am convins! De pildă

- Să am gândul limpezit,

În voiaj îmi iau provizii

Și puțin pește prăjit!

Nu c'aș fi un ipohondric,

Dar, pe cât îmi amintesc,

Când mănânc pește, e sigur

Că-n afaceri reușesc!

Ca să-ți dovedesc că nu mint,

Și să nu ai vreo surpriză,

Vezi și dumneata, cât pește

Am cu mine în valiză.

- Dacă e, cum zici matale,

C'are o astfel de tărie,

Fii amabil, domnu'Samy

Și oferă-mi o felie!

- Cu plăcere! Îți dau și două,

- Si de vrei, îți dau și trei,

Dar, te fac atent, că una

Costă douăzeci de lei.

Las' să coste, că și face!-

Zise el, cu veselie - Și, cum am proces cu Iani,
Taie-mi încă o felie!
Și, în trenul care zboară,
Și mai stă, și mai pornește,
Samy povestește snoave,
Iar Lefteros, gustă pește.
După ce-a mâncat vreo patru,
Și-a plătit și una'n plus,
Nu știu cum, însă Lefteros
A rămas pe gânduri dus.
- Ia ascultă, domnu'Samy,
Îți vorbesc prietenește:
Ce afacere făcut-am?
Dar, cât costă un kil de pește?
Mi-ai luat o sută-n grabă
Pentru niște felioare...
Ce? E pește cu briliante?
Are solzi, mărgăritare?
- Ai văzut? - exclamă Samy
Eu ți-o spun cu tot respectul,
C-a și început să-și facă
Peștele prăjit, efectul!

EXAMEN DE ACAR

Sala de mișcare-i plină
Că nici n-ai loc să te miști.
Revizori de la uzină,
Șefi de tren și mașiniști
Și mecanici și fochiști
Și casieri vreo duzină
În comisie-i un inspector
Și un înalt funcționar
Și-alte grade ceferiste,
Din Ploiești și din Satmar,
Ce-au venit ca să asiste
La examenul de-acar.
Domnu' Șef, cu voie bună,
Trece, sobru, la tribună,
Apoi, p,nă să înceapă,
Bea dintr-un pahar cu apă.
Mai tușește
Și degrabă
Pe Marin Păun I-ntreabă
Părintește:
- Ia să-mi spui ce faci, Marine
C,nd în halta din Satmar,
Pe aceeași linie vine
Pufăind grozav pe șine,
Și expresul
Și-un marfar?
Ce faci, fără-a-ți pierde firea,
Să zădărnicești ciocnirea?
- Apăi, domnule inspector,
Dacă acul se smucește
Și m-anunță că sosește,
Sar ca un turbat peronul,
Ce mai vorbă, tura-vura,
Fac semnal cu fanionul
Și mecanicu-I zărește
Și deodată, brusc, oprește
Garnitura.
- Pân-aici e foarte bine!
Zice șeful monoton
Însă, ce te faci, Marine,
Că se-nt,mplă un ghinion,
Și în timp ce trenul vine,
Ca un fulger pe coline,
N-ai la tine fanion?
- Domn' inspector, bune-s toate,
Dar aiasta nu se poate!
Fără fanion, apoi,
Sunt ca mortu-n păpușoi.

Păi, mai stau eu la canton,
Dar să nu am fanion?
Pentru asta iau simbrie?
...Mama ei de meserie!
- Măi Marine, unde ești,
Nu mai ai timp să gândești
Ce unelte să-ți ajute,
Că vin două trenuri, iute,
Pe aceeași linie puse,
Dar din direcțiuni opuse.
Vine-n cet marfarul, unul,
Dar expresu-i ca nebunul,
Varsă foc și fum, colaci,
Tu atunci, Marin, ce faci?
- Iau gazolnița, grăbit,
Îi dau foc cu un chibrit
Sau aprind c-o lumânare
Niște paie, niște ziare,
Scot țigalu', fluier, sun,
Trag de clopot, ca nebun,
Fiindcă-aicea în cătun,
Unul e Marin Păun.
- Măi, tu nu-nțelegi ce-ți zic,
N-ai nici clopot, n-ai nimic,
Nici chibrit, nici lumânare,
Nici ziare,
Nici gazolniță cu foc
Și nici fluier n-ai deloc.
Ce te faci ne spune nouă,
Cu aceste trenuri -două??
- Ce să fac, domnu' inspector?
Mă reped, netam-nesam,
Fără niciun fel de vină,
Și nevesti-i strig prin geam:
- Fă, Gherghină!
Dulce floare de sulfină,
Scoala fă, că-mi ies din fire,
Dă-te jos din așternut,
Și-ai să vezi, fă, o ciocnire,
E-le-lei, cum n-ai văzut
De când mă-ta te-a făcut!

EXPERIENȚĂ ÎN COSMOS

După uriașe zboruri
Si întreceri - timp de ani
In sfârșit, cosmonauții
Rușii si americani
Ne-au convins cu documente
Cu fotografii si scheme
Ca putem urca in Luna
Ori si când, pe orice vreme
Vom avea avionete
Dus si întors de la „EL-AL”
Care o sa ne duca fulger
In domeniul spațial.
Prețul? N-are importanta
Suma e-o nimica toată
Ș-apoi noi vom fi aceia
Ce-o vedem intaias data.
Ne-om convinge daca este
Cum in gând am conceput-o
Și-i vom admira si partea
Care nimeni n-a văzut-o.
Poate c-o vedem pe Venus
Noaptea coborând din turn
Zbenguindu-se in tandreța
Cu Mercur sau cu Saturn.
Poate Jupiter se muta
Cu Minerva într-un bloc
Sau venind Sfântu Ilie
In căruța lui de foc.
Astfel se făcu ca Sproncik
De la noi, de peste vale
S-a urcat sa vadă Luna
Din vazduhurile-astrale
Si cum se plimba pe-o zare
Nici prea lata, nici îngustă
Vede cum venea spre dansul
O conită in mini-fusta
Sproncik sta si o măsoară
Si ramane in extaz
Frumusețe o comoara
Cu gropite in obraz.
Ochii de jăratec, negri,
Brațe albe puf de nea
Si o silueta care
Doar in vis o poți vedea.
Se așază pe-o bancheta
De beteala aurita
Si își scoate din poșeta
Un borcan si il agita.

Sproncik face o reverență
S-o întreabă juvenil:
- Ce faci scump-o cu borcanul?
- Ce sa fac? Fac un copil!
- Da? - se mira pământeanul
- Asta-i extraordinar!
Insa noi avem sisteme
De care nici n-ai habar
Daca te interesează
Și-ai dori numaidecât
Te invit sub scut de stele
Si cu dragoste îți arat.
- Cu placere! ea răspunse
- Cu un zâmbet ce-l ghiciți
- Tot ma plictisesc aicea
- Singura intre sateliți.
S-au retras printre Luceferi
Unde totul e permis
Pe când la fereastra, Luna
Surâdea cu-n ochi închis.
Cat au zabovit acolo
Știe numai bolta-albastra
Si cam ce-a fost intre dâșii
Asta nu e treaba noastră.
Știm atât: când terminară
Cu plăcutul si utilul
Ea l-a întrebat duioasa:
- Si acum unde-i copilul?
- Stai fetișo, ai răbdare
Eu nu pot să-ți spun minciuni,
Un copil vine pe lume
Tocmai peste noua luni.
- Noua luni? exclama dansa
Înecată in suspine
Si sa stau in așteptare
Pana la vara care vine?
Daca trebuie sa treacă
Vreme atât de îndelungată
Ca sa nu uit, fii amabil
Si arată-mi inc-odata.

FACHIRUL

Un fachir, un fel de Bosco,
Hipnotizator de casă,
Voiaja-n expres c-o doamnă
Tare dulce și frumoasă.

Profitând că-n ora- ceea
Nimeni n-o să-l deranjeze,
Hipnotizatoru-ncearcă
Doamna s-o hipnotizeze.

O fixează-adânc cu ochii,
Gata gândul să i-l sfărme,
Iar frumoasa-nchide ochii,
Fără voie...și adoarme.

-Ești sub magica-mi putere-
Zise el cu glas drăcesc,
Și-ai să execuți cu vrere
Tot ce am să-ți poruncesc!

-Da! răspunde adormita.
Iară el cu gesturi iuți
A-ntrebat :-Ce fac acum?
-Ah...pe gură mă săruți!

-Și acum, ce fac, scumpo?
A-ntrebat-o el sedus
-Ah!...răspunde ea-n delieu-i
Îmi ridici rochița-n sus!

-Și acum, ce fac, păpușo?
Iar frumoasa-n letargie
A șoptit :-Acum te umpli
Strașnic de blenoragie!

FAPT DIVERS

Când a sunat alarma, ieri pe seara,
Costică impiecat la Tribunal,
S-a refugiat - cum scrie-n circulara
In pivnița hotelului Royal.
A stat pân-la semnalul de-ncetare
Dar cum era un camuflaj rebel.
(Ce sa mai meargă acasa-n Popa Soare)
Și-a luat o cameră-n hotel.
Acum, cu ochii grei si plini de noapte
Costică somnoros si afectat,
Văzând ca ceasul e aproape șapte
Se scoală si coboara-ncet din pat.
Prin minte-i se-mpletește-o aventura
Cu camuflaj si c-o tipesa, sic
Dar s-a trăznit cu atâta băutură
Ca nu-și mai amintește de nimic!
La cingătoare-și strange catarama
Își pune pardesiul, că-i e rece,
Si suna-apoi sa vie si madama
Cu nota, să-i plătească si sa plece.
Dup-un minut apare o femeie
Li-ntinde o nota. îl privește. casca,
Se uita la dulapul fara cheie
Iar el incepe-ncet sa socotească:
Da,da! Trei mii de lei!
Fu chef nu gluma!
O camera, trei sticle, trei sticle si alte trei!
Dar ce poate să-nsemne aceasta suma:
„ O lumânare cinci sute de lei!”
- Se vede c-ați uitat - a spus femeia
Un amănunt de-o importanta mare
Dar eu am fost „ puicuța dulce „- aceea
Care a suflat azi noapte-n lumânare!

FASOLE

La un Market din Holon
A intrat domnul Manole
Si pe vânzător l-ntreaba
- Boker Tov! Aveți fasole?
- Da avem și-i foarte buna,
Avem mazăre si bame.
- Eu doresc numai fasole
Pune-mi patru kilograme!
I-a pus marfa într-o punga
Si Manole luminat
După ce-a plătit la casa
A luat marfa și-a plecat.
Chiar a doua dimineața
Iarăși a venit Manole:
- Buna ziua! Dați-mi patru
- Kilograme de fasole.
Iar i s-a făcut pachetul
Iar Manole l-a plătit
Și-a plecat acasă foarte
Incantat si mulțumit.
Peste doua zile iarăși
A venit domnul Manole
- Buna ziua! Dați-mi patru
- Kilograme de fasole.
Vânzătorul cunoscându-l
După chip si banderole
Ca acesta-i domnul care
Cumpără mereu fasole.
- Nu va supărați, - ii spuse
- Că-mi permit doua parole
- Dar ce faceți cu atâtea
- Kilograme de fasole?
- O usuc - a spus Manole
- Doua ceasuri in ograda
- O strecor apoi prin sita
- Si din ea fac marmelada
- Marmelada din fasole?
- Și-un suras își reținu:
- Din fasole!
- Si e buna?
Și-a răspuns Manole: -Nu!

FILOSOFIE

Stau de vorba „ La Bunicu”
In cafe-ul plin de fum,
Rapaport, Ion Fifoc si cu
Mendelica Rosenblum.
Au vorbit de sărăcie,
De transfer, de lei, de Marte
S-acu’ fac filosofie
Despre viața, despre moarte.
„ - De-ar fi moartea sa ma strângă,
Zice Fifoc, bându-și doza,
Vreau sa ma îngroape lângă
Marele Baruch Spinoza. „
“ - Eu de-ar fi sa mor acumă,
Zice Rapaport duios,
Vreau să-mi mormânteze huma
Lângă Friederick cel Frumos. „
“- Poate oricine sa se-opuie
A spus Mendel cu antren
Insa eu vreau sa ma puie
Lângă Dietrich Marilen.”
„ - Vai de capul meu! - răcnește
Plin de spaima Rapaport,
Dar Marlen Dietrich trăiește! „
“ - Ei si? Parca eu sunt mort? „

GABE SE ÎMPOTRIVEȘTE!

Nu stiu daca scrie-n Biblii,
Ca Rabinii - chiar sa vrea
Nu au voie sa privească
Prea de-aproape, o femeie.
Ritual sa fie? Taina
Pentru învățați evrei?
Fiindcă nimeni nu explica
Daca-i mit sau obicei.
D-aia, când un Rav c-o doamna
Stau schimbând vorbiri deșarte,
Ea la el se uita, însa,
El se uita-n alta parte.
La vestitul Rabi Mendel
Cunoscut în tara toată,
A venit sa ceara sfatul,
O femeie-ndurerata.
Gabe-care sta-n vestibul
Secretarul lui intim,
A deschis usa, femeii
Si i-a spus frumos: - Poftim!
„- Rabi, aibi mila de Sarah,
Roagă-te lui Dumnezeu,
Ca sa se întoarcă acasă
Sloime Blum, bărbatul meu.
Il aștept cu masa pusa,
Ca de trei luni si mai bine,
Nici nu stiu unde se afla,
Nici nu scrie, nici nu vine! „
Rabi s-a uitat în carte,
Și-a spus: „-Dumnezeu e mare,
Iar puterea Lui divina
Este fara-asemanare!
Du-te, Sarah, cu nădejdea
Ca-a ta ruga e-nteleasa,
Si sa știi ca-n scurta vreme,
Sloime va veni acasă! „
“ - Ce ți-a spus Prea Înțeleptul? „
A-ntrebat-o, Gabe, bland
„- Ah, mi-a spus, raspunde Sarah,
Ca-o sa vie în curând! „
“- Poate! Sunt minuni pe lume!
Zise el, cu lenevie
Dac-a zis Prea Sfântul, crede-l,
Dar eu cred ca n-o sa vie! „
Sarah a plecat cu gândul
Si cu sufletu-mpacat
Și-au trecut trei luni, dar Sloime
Inca nu s-a înapoiat.

Trista iar s-a dus la Rabin,
Plansu-abia și-l reținu,
Rabi iar i-a spus ca „ vine! „
Gabe iar i-a spus ca „nu! „
S-a mai dus și-a treia oara,
Si consultu-a fost penibil,
Rabi a spus ca Sloime vine,
Gabe a spus că-i imposibil!
Si atunci, sarmana Sarah,
Rabinului povestește,
Ca la tot ce-i spune dansul,
Gabe se împotrivește.
„- Cum de indraznit-ai, Gabe,
Să-njosesti cuvântul meu?
Pentru aceasta fapta, nu știi
Ca te bate Dumnezeu? „
“ - Stiu,Prea Sfinte, ca ma bate,
Pentru cele ce spusei!
Insa, tu te uiți in carte,
Nu te uiți la fata ei!
De-ai vedea cat de urata-i,
Si ce cârna si boccie,
I-ai fi spus si tu, ca mine,
Ca bărbat-su n-o sa vie! „

GARDA ÎMPĂRATULUI

In palatul
Cu trei steme de granit
Neclintit sta împăratul
Si cu ochiu-i neclintit,
Taie-n doua depărtarea
Si pustiul de otel.
Lângă el, împărăteasă,
Vesmantata-n foi de laur,
Si un paj cu straie albe,
Cu ochi mari si par de aur,
Bland privesc, tăcuți la el.
Sprijinindu-și dreaptă-n sceptru
Si cu ghioagă-n mana stânga,
Și-amintește ca dușmanul,
Cearcă tara să-i înfrângă
Si ii sapa împărăția,
Moștenită din bătrâni.
Si, cum sta privind întinsul
Plin de flori si de rubine,
Vede garda lângă dansul
Si măreț întreabă: -Cine
O să-mi apere hotarul,
De ghiauri si de păgâni?
Și-atunci garda credincioasa,
Doi străjeri, feciori de sclave,
Șase lăncieri cu scuturi,
Opt arcași cu latiglave,
Zece ieniceri scutelnici,
Trei gonaci și-un vistavoi,
Au răspuns cu toții: -Noi!

PARTEA DOUA

Diademe
Strălucesc pe sub portaluri,
Iar prostimea se strecoară
Prin cerdacuri, valuri-valuri
Toți beau vin, caci împăratul,
A scăpat de-o boala grea.
Muzicanții canta-n prispe,
Si se-ntinde horă-n graba,
Când, deodata, împăratul
Ia o cupa si întreabă:
Cine-i răsplătit cu aur,
Si bea vin din cupa mea?
Și-atunci garda credincioasa,
Doi străjeri, feciori de sclave,
Șase lăncieri cu scuturi,
Opt arcași cu latiglave,
Zece ieniceri scutelnici,

Trei gonaci și-un vistavoi,
Au răspuns deodată: -Noi
PARTEA A TREIA
Jale mare
E la curte și furtuna,
Plânge Doamna Împărăteasă
Și curtenii toți se-aduna,
Când, deodată, împăratul,
Intră-n sala tremurând
Și întreabă plin de ură,
Ca se-ncinge toată casa:
- Care caine a fost azi noapte,
În alcov la împărăteasa?
Cine e? Să-l trag în teapa!
Haideți, spuneți mai curând!
Și-atunci garda credincioasă,
Doi străjeri, feciori de sclave,
Șase lăncieri cu scuturi,
Opt arcași cu latiglave,
Zece ieniceri scutelnici,
Trei gonaci și-un vistavoi,
Au răspuns cu toți deodată: -Noi

IAR VIRGINA

Tot high-life-ul Capitalei
Și Grand-mond-ul din palate
Toți știam că doctor Bimbo
Are o specialitate:
Vreo duduie din elita
De-a greșit în fapt de seară
Doctor Bimbo o „tratează”
Și o face iar fecioară.
Multe fete de familie
Ce-și pierdură-n joaca floarea
Au venit la el și gata
El le-a refăcut „onoarea”
Și-a venit la el și Tanța
Blondă, dulce și suavă
- Ce mă fac? De află mama
- E dezastru! Iau otravă!
- N-o să afle nimeni, nimeni
Vii aicea - pe la trei
Eu te „fac” la loc, cu grijă,
Și dai zece mii de lei
Și-a plătit frumoasa Tanța
A plătit cu înfiorare
Ce nu face o fată bună
Să mai fie „fată mare”?
După trei luni, iarăși Tanța
Tot așa, plină de grații:
- Doctore, sunt disperată
- Ticăloși mai sunt bărbații!
Dar acum chestiunea
Este foarte serioasă:
Mă cunun cu-n om de lume
Și vreau iar să fiu mireasă!
- Da, dar locu-i mai sensibil,
- Zice doctorul, să știi
Ca să fii din nou virgină
Costă douăzeci de mii!
Și-a plătit de două ori,
Zece mii de leușcani
Fiindcă viața-i tare dulce
Când ai douăzeci de ani.
După patru luni sau șase
Tanta cea fermecătoare
Iar greșește, iar și plânge
Și la doctor iar apare.
- Cred că-i cea din urmă oară
- Zice foarte fermă Tanta
Fiindcă-ndată după nuntă
Plec cu soțul meu în Franța

- Foarte greu, răspunse Bimbo
 - Drept - privind în ochii ei
 - Foarte dificil, și costă
 - Patruzeci de mii de lei.
 - Patruzeci? Dar ce-i faci oare?
 - O! Îți fac un lucru rar
- Fiindcă acum a dădăit
Am să-ți fixez un fermoar.

ÎN ȚARA MEA

În țara mea sunt văi și munți și flori,
Și diamante,
Și sunt sticleți atât de mulți în capete savante!...
Poetii ritmului sărac slăvesc albastrul zării,
Și crește-atât de mult spanac pe lanurile țării.
În țara mea sunt tei și plop,
Și zărea-i diafană,
Și-n țara mea jandarmi și popi iau lefuri de pomană;
Și-n țara mea sunt flori de myrt,
Principiu sau idee,
Sunt vorbe de păstrat în spirt, expuse prin muzee.
Din larg de crânguri vin zefiri și tuturor dau veste
Că-n țara mea sunt trandafiri și fete
Că-n poveste,
Idile nasc și se desfac sub luminiș de lună,
În țara mea onoarea-i fleac și dragostea
Minciună.
Și-n țara mea sunt mulți părinți ce plâng morminte
Multe.
Și pribegesc scrâșniri din dinți.
Dar cine să le-asculte,
Când e minciuna pe amvon și nedreptatea-i lege,
Când guvernânții-s de carton
Și nepăsarea Rege?

ÎNDRĂZNEȘTE!...

Sami, funcționar de bancă
Și cu creștere aleasă
A fost invitat la Natan
Și nevastă-sa, la masă
Tânăr, c-o înfățișare
Ce te bagă în răcori,
N-a venit cu mâna goală,
Ci cu un buchet de flori.
Doamna, foarte încântată,
Dup'un an de măritiş,
A servit coniac, salată
Și apoi ghefilte fiș.
Sami a mâncat cu poftă,
Și c-un sentiment firesc,
A-ntrebat-o pe Șoșana:
- Doamnă, pot să îndrăznesc?
- Vai de mine, Domnu' Sami –
- Zise ea, înviorată –
Ca la dumneata acasă.
Și i-a dat înc-o bucată.
A urmat fripturi, kighel,
Vin de la Ierusalaim,
Și-ntr-o caldă atmosferă,
Au ciocnit cu toți „lehaim!”.
Cum petrecerea se-ntinse,
Natan l-a rugat, apoi:
- Ce să te mai duci acasă,
E departe, dormi la noi!
Tocmai când erau mai veseli,
A venit un angajat,
Și pe Natan, de urgență,
La direcție, l-a chemat.
- Nu-i nimic, mă-ntorc îndată
Maximum o oră-două.
Voi, mai stați, fiindcă în casă
Nici nu ninge, nici nu plouă.
Și-a plecat, și vremea trece,
Când nici n-ai băgat de seamă,
Îmbrăcând întreg orașul
Într-o magică năframă.
După ce-au vorbit de toate,
Într-o ambianță dulce,
I s-a năzărit Șoșanei
C-ar fi timpul să se culce.
I-a făcut, în grabă, patul
Pe sapaua de atlas,
A făcut „lampa mai mică”
Și sub glass-wand s-a retras.

Prin lumina roz, discretă,
Care dincolo apare,
Sami vede-o siluetă
Scumpă și turburătoare.
A-nceput să se dezbrace,
A pus rochia de-o parte,
Ce frumoasă-i în desso-uri,
Numai glass-wandu-i desparte.
Când alături c-o femeie
Și bărbat-su e plecat,
Fără vrere-ți trec prin minte,
Numai gânduri de păcat.
Ș-a mai scos și cămășuța,
Rămânând ca o statuie
Capodoperă celebră,
Cum în lume alta nu e.
Părul, despletit pe umeri,
Sânii ca ai Sulamitei,
Chiar de-ai fi mai sfânt ca Papa,
Nu poți rezista ispitei.
Sami, năucit de farmec,
Și c-un sentiment firesc,
A-ntrebat, discret, prin glass-wand:
- Doamnă, pot să îndrăznesc?
- Vai de mine, Domnu' Sami –
- A răspuns ea, ștrengărește –
- Ca la dumneata acasă!
Îndrăznește!
Și, deodată, Domnul Sami,
Din sapa s-a smuls, furiș
Și și-a luat înc-o bucată
Din bufet, ghefilte fiș.

ÎNGRIJORARE

E bolnav bătrânul Saie,
De trei zile zace-n pat.
Doctorul i-a dat să-nghita
Niște hapuri și-a plecat.
Toți ai lui, sotia, Blima,
Natan, Smil si Filipel
Stau îngrijorați si jalnici
Si suspina lângă el.
De pe fruntea-i transpirata
Smil ii mângâie-o șuvița
Și-i mai da dintr-o sticlură
La un ceas o linguriță.
De sub cuverturi, bolnavul
Se-nconvoaie cum e arcul
Si cu glas slăbit întreabă:
- Marcu e aicea, Marcu?
- Da! E-aicea lângă tine!...
- Saie-ncet deschide ochii
Si abia-abia șoptește:
- E si Mochi-aicea? Mochi?
- Sunt aici! Si iute Mochi
- I-a-ndreptat sub cap pernuța
- Si Anuța este-aicea?
- Da! Aici e si Anuța!
- Este si Ilie aicea.
- Liebelungul lui Gross-Papa?
- Da, tăticule, e-aicea!
Uite-l sade pe sofa!
Saie-ncepe sa răcnească
Parca e calcat de hoți:
- Stați pe capul meu cu droaia
Dracul sa va ia pe toți!
Daca toți sunteți aicea
Marcu, Mochi si Ilie
Si Anuța - atuncea cine
A rămas in prăvălie?

INOCENTA PERSONIFICATA

În orașul - nu importă
Dacă-n Haifa sau în Ciuc –
Trebuia să se mărite,
Fata lui Ifrim Bursuc.
'Naltă, nostimă, zgłobie,
Ochi albaștri ș'un năsuc
Cam impertinent, și toată
S-o mănânci ca p'un coltuc.
Tatăl ei, sărac cu duhul,
Caracter de cauciuc,
Cunoscând bine proverbul
„Cum vin banii, - așa se duc”.
I-a găsit un ginerică,
Junele Avram Flaimuc,
Căruia i-a promis ca zestre,
Lire, zece mii buluc.
- Insă cu o condițiune,
Ca să n-avem balamuc,
Banii-a doua zi de nuntă,
În persoană ți-i aduc.
S-a făcut o nuntă mare,
Cu șampanie și frustuk,
Și pe miri i-a dus sub hipă,
Rabi Meiri Goldensmuk.
Chiar a doua zi la zece,
Tata socru', tăvăluc,
I-a adus în dinți toți banii,
C'a rămas Avram năuc.
Fata, foarte fericită,
I-a spus: - Scumpul meu tătuc,
N-aș vrea nicio supărare,
C-o-ntrebare, să-ți produc:
Cum ai reușit matale –
Eu te știu sărac din fire –
Chiar a doua zi de nuntă,
Să-i dai zece mii de lire?
- Păi să vezi, fetița tatei,
Cum sunt om cu socoteală,
Am făcut la ușa voastră,
Din odaia nupțială,
Zece găuri potrivite,
Ș-am chemat ca un oracol,
Zece-amici dornici să vadă,
Un asemenea spectacol.
Fiecare dintre dânșii,
Au plătit o mie vamă,
Să se uite înăuntru,
Tocmai ca la panoramă.

- Vai, cum te-ai pretat tăticu'
La asemenea desfrâuri?
Dar de ce - adaugă fata –
N-ai făcut mai multe găuri?

ÎNȚELEPCIUNE RABINICA

In lăcașurile sfinte,
Unde vin drept-credincioși,
Totdeauna e-o cutie,
Moștenită din strămoși.
Ca o pilda, ca in viață
Nu uitam pe cei sărmani,
S-un indemn, ca toți sa punem
Trei sau patru gologani.
Fie ca e sinagoga,
Kirche sau Episcopie,
La o slujba religioasa,
Sau botez sau cununie,
Unde oficiaza-un rabin,
Sau un pastor sau Vlădica,
Din ofrande se aduna,
Câte-o suma frumușică.
Într-o zi, din întâmplare,
La o masa - nu demult
Trei evlavioase fete,
Fiecare-a altui cult:
Unul popa, altul pastor,
Celalalt rabin la evrei,
Discutau cu vehementa,
Si cu-aprindere, toți trei.
După ce-au vorbit de-anume
Triburi din străvechiul neam,
De profeți, Isus si Moise,
De Iosif, de Abraham,
De Moab, de Sulamita,
De Canon, de anatema,
Au ajuns sa comenteze
Cea mai importanta tema:
Cum sa se-mparta-ofranda
De comun cu înaltul Cler,
Ca să-mpace si norodul
Si pe Dumnezeu din Cer.
„- Eu - a spus cu glas cucernic
Popa Stancu din Ghergani
Mai întâi, răstorn pe masa
Cea grămadă cu cei bani.
Si cu ochii-inchisi spre Ceruri,
Adevărul grăiesc vouă:
Îmi fac cruce si cu dreapta
O despart direct in doua!
Jumătatea, cea din stânga,
Dăruiesc lui Dumnezeu
Iar cea din dreapta, ca sa aibe
Si norodul, o iau eu! „

“-Dar cum o sa ştie Domnul
Fie-n veci slăvit, Amin!
Daca nu-i mai mult in dreapta,
Si in stânga mai putin? „
“ O sa ştie! - spuse popa
Cu un aer majestuos
Fiindcă Domnul nu se-ncrede,
Într-un preot mincinos! „
“-Eu am alt sistem, mai sigur
Spuse pastorul, agale
După ce îmi număr banii
Si fac doua parti egale,
‘Nalt spre Himmel „ Pater Noster „
Către Iezus cel Divin
Sa nu fie-n nicio parte,
Niciun gulden mai putin.”
„-Dar, matale, domnul rabin,
Spune, cum faci, dragul meu,
Ca să-mpaci si credincioşii
Si pe bunul Dumnezeu? „
“- Eu - răspunse Rabi Ioilis
Predicând ca la amvon
Îmi îndrept, umil, simţirea
Spre-inteleptul Solomon
Mai repet, in gând, din Psalmii
De înţelepciune pline,
Ca sa nu supăr pe Domnul
Si nici obştea, nici pe mine.
Zvârl, apoi, in sus ca jertfa,
Intre lumi sa fie pace,
Toată suma:
Să-şi ia Domnul
Cat vrea EL
Si cat ii place!
Tot ce cade jos, din Ceruri,
Din a Lui filotimie,
Este semn ca-asa vrea Dansul
Si mi-o dăruieşte mie „

INVATACELUL HANANI

Într-un cartier din Lemberg
Cu grădini scăldate-n soare
Pripășitu-s-a într-o vreme
O femeie încântătoare
Nimeni nu știa de unde-i
Din ce țări îndepărtate
Însă șopteau că-n casa-i
Se întâmplau lucruri ciudate
Stăruia un zvon: că chipu-i
Plin de patimi și dorinți
A înnebunit bărbații
Și i-a scos pe toți din minți.
Că adeseori în noapte
Uși ascunse se deschid
Și câte un bărbat de seamă
Lunecă discret prin zid.
Încât grupul de neveste
Caste dar înspăimântate
Adunatu-s-au în grabă
Și s-au dus la rabin, toate:
- Înțeleptule prea vrednic
Tu al Celui Veșnic sol
Peste cartierul nostru
A căzut foc și pârjol!
C-a venit o vrăjitoare
Chip de drac, ispită în gene
Și ne ademenește soții
Cu privirile-i viclene
Scapă-ne de ea, gonește-o
Că-i primejdie tuturor
Și ne amenință pedeapsa
Din Sodoma și Gomora
Rabinul și-a pus caftanul
S-a încins peste veșminte
Și și-a luat învățacul
- Mergi Hanani?
- Merg, Prea Sfinte.
Cum ajunseră la stratul
Care împodobește grădina
I-a întâmpinat din ușă
Chiar femeia cu pricina.
Au intrat la ea în casa
Cu miresme în toate cele
- Bucuroasă sunt de cinstea
- Care-o faceți casei mele.
- Află, doamnă, - a spus Rabi
Și îndoială nu încap
Că în oraș circulă zvonuri

Care te privesc de-aproape
Și supus Celui din ceruri
Fie-i prea slăvit cuvântul
Am venit să stăm de vorbă
Și de schisma să te mântui
- Cu smerenie asculta-voi
- A răspuns ea drăgălaș
Și vă rog poftiți alături
Să luați loc în salonaș.
- Tu Hanani - zice Rabi
- Către învățăcelul său
- Ai să stai la ușă strajă
- Să nu intre duhul rău!
Și a stat, a stat Hanani
Dus pe gânduri neînțelese
De așteptare îi ies ochii
Însă Rabi nu mai iese.
Și a mai stat un ceas Hanani
Ba mai mult, a stat cu drag
În sfârșit se crapă ușa
Și apare Rabi-n prag.
Emoționat e sfântul
Și zburlit, și-aprins la față:
- Dumnezeu să ne păzească
- Pururi de năpastă-n viață!
- Ei, ce-ai hotărât cu dânsa?
A întrebat învățăcelul
O gonim de-aici cu pietre?
Sau să o judece orășelul?
- Vai de mine!- exclamă Rabi
- După al legii legământ
E o femeie minunată
Cu credință în Domnul Sfânt.
Are o inimă de aur
Care pe învățați încântă
Darnica și cuvioasă
Ca o sfântă, ca o sfântă!
- Rabi, dacă zici că-i sfântă
- Tu cunoști mai bine slova
- Și lumina ta e harul
Din scriptura lui Iehova
- Doamne iartă, spuse Rabi
- Fiind cinstită și virtuoasă
- S-o lăsăm cu Domnul-n pace
- Si să mergem către casă.
- Mergem, a răspuns Hanani
Da, înainte dacă vrei
Sa te închei la veșminte
C-ai uitat să ți le închei!

La 27 octombrie 1887 s-a născut în târgu^oorul Sulipa, Isac Lazarovici, acel ce mai târziu avea să devină poetul umorist Ion Pribeagul. Din fragedă tinerețe, fascinat de me^ote^ougul poeziei, posedând talent din bel^oug, înzestrat cu o extraordinară putere de muncă, reu^oea întotdeauna să înveselească pentru câteva clipe pe acei care îl citeau. A scris foarte mult în viața lui: piese, reviste, cronici ^oi în proză, dar mai ales în versuri. Ca poet ^oi umorist a fost deseori tentat să scrie mai liber, mai fără perdea, a^oa cum au făcut la vremea lor Creangă, Eminescu, Alecsandri ^oi alpii. Ion Pribeagul a scris ^oi el "pentru sertar", dar aceste realizări le p^oinea numai pentru el, strânse într-un dosar ^oi ferite de priviri indiscrete. Rareori citea ceva "conspirativ" ^oi pozna^o vreunui prieten bun. În decursul a peste 60 de ani de activitate fecundă, a publicat aproape tot ce a realizat în afară de aceste creații intitulate chiar de el "impertinente". În ultimii ani a intenționat să le publice, dar i-a lipsit curajul. Con^oștiințiozitatea ^oi etica lui profesională nu l-au lăsat să depă^oască o anumită limită în relațiile lui cu cititorul. Vremea a trecut, multe s-au schimbat ^oi ceea ce se considera în urmă cu 30-40 de ani ca material picant, impertinent, astăzi nu mai impresionează pe nimeni. Din aceste considerente ne-am gândit să prezentăm în lucrarea de față în primă apariție o parte din aceste creații inedite, spirite u^ooare, unele cunoscute altele originale, frumos îmbrăcate ^oi dichisite de pana lui inegalabilă. Sperăm ca publicul cititor să aprecieze ^oi aceste lucrări mai deosebite ale marelui poet ^oi umorist care a fost ION PRIBEAGUL.

Mai 1975

Louis Gallian

JURIDICEȘTE

Și veniră din Craiova
Și din Iași, din Roșiori
Toți juriștii, toți maestrii
Și-ai dreptății slujitori

Unii slabi, cu favorite,
Alții sluți ca Tutankamen
Toți cu tomuri și cu scripte
Să asiste la examen.

Sala-i plină de discipoli
Și celebrități savante
Numai capete ilustre
Și figuri interesante.

Când, deodată Domn Profesor
Chel și cu priviri absente
S-adresează cu prestanță
Unei nostime studente :

-Cum e termenul juridic-
Zice el zâmbind agale-
Dacă eu aș pune mâna
Sub rochița dumată?

Fata, roșie ca macul
Dup-o scurtă meditare
Îi răspunse:
-Este maestre
Atentatul la pudoare!

-Foarte bine-a spus maestrul,-
Însă fii bună și spune
Dacă dumneata, mi-ai face mie,
Această chestiune,

Cum ar fi juridicește
Domnișoară-n trei cuvinte?
Și răspunse domnișoara:
-Profanare de morminte!

JUSTIFICARE

Mihai e-un clubman rutinat
Sa joace nimeni nu-l obliga,
Insa la pocher, regulat
Câștigă.

La curse insa nu-i priește
Caci nu-i norocul să-l dezmierde.

Un ghinion il urmărește
Si pururea la curse pierde.

- De ce, - l-a întrebat Păuna

- (Sotia lui cu ochii verzi)

La cărți câștigi întotdeauna

Si când pontezi la curse, pierzi?

- Dar ce crezi, - a răspuns Mihai,

- Că-s domn în toate părțile

Si pot amesteca si caii

Asa cum mestec cărțile?.

La Bodegă

Nae a intrat in grabă în bodega „La trei poame”

Și pe chelner il întreabă

- Ce-ai pe listă, că mi-e foame.

Chelnerul cu reverență

Spre client privirea-și plimbă

Și răspunde cu prudență:

- Am o limbă! Dar ce limbă...!

Limbă nu man,nc răspunde

Nae acru la figură,

Nu pot să mân,nc un lucru

Ce-i la animale On gură!

- Bine, a răspuns garsonul,

Vesel cu o idee nouă:

- Nu m,ncați ce au On gură?

Să vă fac vreo două ouă?

LA FEL

Sus, pe Văcărești pe dreapta
Lângă cârciuma lui State
Avea Șmil o prăvălie
Și vindea păsări tăiate.

Găinușe și rătuște,
Câte-un puișor de-un kil
De voiești găină grasă
N-o găsești decât la Șmil.

Cum stătea el într-o seară
Printre rațe și gânsaci
Intr-Avram în prăvălie
Și-l întreabă: -Ce mai faci?

-Ce să fac? E criză mare
Și vânzare nu-i de loc.
Chiar de-mi vine unul,
După vreo găină,

O întoarce
O apropie de nas
O sucește, o miroase
Și mi-o pipăie un ceas.

Pleacă apoi, și-i pare scumpă
Și eu stau ca un tembel.
-Dragă, tocmai ca la tine
Și la mine e la fel...

-Cum, la fel e și la tine-
Zice Șmil cu răutate-
Ai și tu o prăvălie
Unde vinzi păsări tăiate?

-Eu, eu n-am păsări tăiate-
Spuse Avram îngândurat-
Însă, vezi, eu am acasă
Trei fete de măritat!

LA FUND

Marea spumegă în valuri
Dăruind privirii noastre
Stropi de-argint ce vin spre maluri
Când roz-albe, când albastre.

Plin de farmec e peisajul
Cât cuprinzi cu ochii zarea
Parcă-ntinsul cer albastru
S-a îmbrățișat cu marea.

Cum se leagănă-ntr-o barcă
Prin talazuri ce se sparg
Samy și cu nevestica
De vreun ceas se plimbă-n larg.

Dar deodată-un val năpraznic
Smulge barca, o hurducă,
O smucește-ncoace-ncolo
Și o saltă ca pe-o nucă

Vâslele s-au rupt, iar Samy
A-nghețat, parcă-i un sloi.
Dacă se răstoarnă barca
Se îneacă amândoi!

Vai de mine! -urlă dânsul
Cu figura-ngălbenită.
Dac-ajung la fund, Rașela,
Peștii or să mă înghită!

-N-avea grijă, dragă Samy
Pentru ce să ți-o ascund
Cu ce ai tu, niciodată
Nu poți să ajungi la fund!

LA MASA FALIMENTARĂ

Din senin,
O nenorocire mare
A căzut vijelios
Peste vechiul magazin
"Chic Berbin"
Herrman Weise David Gross.
Au venit toți creditorii,
Procurorii,
Mărfurile-au răscolit,
Catifele și dantele
Și diverse cifre grele,
În registre au găsit.
Weisse se plimbă agitat
Și din cap își smulge părul
Când constată adevărul
Că-n curând, imediat,
Fi-vor amândoi la fel
Gross și el.
Declarați într-un moment
În stare de faliment.
-Nu-nțelegi de loc momentul
Bate-n ușă falimentul,
Ne'ndoios
(Zice Herrman Weiss lui Gross)
Eu mă zbucium ca să scap
Și îmi zmulg părul din cap,
Și tu stai ca un baron
Și cu mâinile băgate-n buzunar
În pantalon.
-Îți smulgi părul? Zice el,
Dar de unde știi matală
În acest moment de jale
Că nu fac și eu la fel?

LA ȘCOALĂ

Zvon și ciripiri de glasuri
Joc de mingi și de săgeți
Tote astea se întâmplă
La o școală de băieți.

Într-o pauză, profesoara
Pune câte o întrebare:
-Ce-ai vrea tu să ai Năftule
Când ai să te faci mai mare?

-Eu aș vrea o bicicletă.
-Dar tu Șmil?-Un avion
-Dar tu ăla mic de-acolo
Ia răspunde, Natansohn?

-Eu, răspunde ăla micu-
Cu privirile hai-hui-
Mă iertați, ghevrot,însă
Mi-e rușine să vă spui...

-Ce înseamnă "mi-e rușine"?
Spune-mi dragă, că te pup.
-Eu, când o să fiu mai mare
Vreau să-mi crească păr pe trup!

-Păr pe trup? Cum vine asta?
Mie spune-mi momentan!
Vrei ca să trăiești în peșteri,
Sau în junglă ca Tarzan?

-Nu vreau să trăiesc în peșteri
Sau în codru în Guyana
Ci așa cum trăiește
Verișoara mea Șoșana.

Da! Frumoasă și isteată
Ce mai? Strașnică muiere
Are-un smoc de păr în față
Și câștigă o avere!

LEAC PENTRU TUSE

Când boarea mișcă frunzele pe ram
Și colb de bronz pe pajiști risipește
La domnul doctor Blatt, intră Avram
Și i se plânge bietul că tușește.
- Îmi sparge pieptul doctore și sudui
- Mă încovoi din mijloc și m-aprind
- Mă ține câte-un ceas și atât mă zgudui
- Când m-apuc de-un pom, îl mișc tușind.
Mi-am pus bazalecoane și comprese
Pahare și grăsimi și iod și mac
Însă am spasme, tot mereu mai dese
Și nu știu singur ce să mă mai fac.
- Uite, îți prescriu,- îi spuse doctor Blatt
- O singură rețină (ricin) dimineața
Una la prânz și alta pe-nserat
Și n-ai să mai tușești în toată viața!
- Iertați, domnule doctor, eu știam
- De la bunicul meu, ce-a stat la țară,
Cum că rețina-i bună - a spus Avram - Pardon, scuzați, pentru ieșit afară!
- Da! dar Congresul marei Societăți
Laringologice care-n Dresda fuse
A decretat reținei calități
Cu efecte minune pentru tuse!
Așa că faci precum ți-am spus! Și lasă
Că orice leac e greu la început
Și poimăine vii la mine, după masă.
Să te consult să văd de ți-a trecut!
A treia zi la opt de dimineață
Când nimeni nu gândea netam-neasam
La doctor, pământiu și tras la față
Țânându-se de pântec intră Avram.
- Ei cum o duci cu tusea? Ți-e mai bine?
- (Încearcă domnul doctor, să glumească)
- Vai, doctore - răspunse Avram -, dar cine
Mai îndrăznește acum să mai tușească?

LECȚIE DE GRAMATICA

La o școală

Specială:

- Spuneți o propozițiune-Zice profesorul amabil-Care să cuprindă musai
Și acest cuvânt: probabil.

Nicu emoționat

A răspuns imediat:

- Ieri văzând noroasă vremea

Și fiind cu haina nouă

Mi-am luat cu mine umbrela

Că probabil o să plouă

- Foarte bine!

Tu, Marine?

- Transpirat de-alergătură

Deși încă-n luna mai,

Mi-am pus puloverul-probabil

Să nu capăt guturai.

- Hm, și asta merge, zise,

Domnul profesor agale-Și acum să spui una...

Tu, Abramovici Ghidale.

Stă Ghidale, se pătrunde

Și apoi voios răspunde:

- La vecinul nostru, care-i

Pianist, vine de-o lună

O elevă frumușică

Și fac muzică-mpreună.

Curios cum sunt din fire

Ieri, discret ca un strigoi

Am privit prin broasca ușii

Și-am văzut cum amândoi,

El își lasă pantalonii

Fata fustă-n sus spontan

Și mi-am spus că vor, probabil

Să se „cace”-n pian.

LEIBU ZICE

La un doctor vine Natan
Cu o mină foarte rea:
- Doctore, chestiunea-ceea
- Nu mai merge cum mergea.
Am luat și cantaridă,
Și pilule de muștar,
Icre negre, Perla, Titus,
Însă totul e-n zadar!
- Câți ani ai? - Șaptezeci și-unu.
- Apoi gata, ce mai vrei?
Gata, ai iubit atâta,
Zeci și sute de femei,
Cuconițe-apetisante,
Văduve încântătoare,
Dame de chantan, studente,
Picolite, servitoare,
Și-n hambare, și pe iarbă,
Și la Cluj, și la Sovata,
Și-n cabine la Mamaia,
Ce mai vrei? De-acum e gata!
- Da, dar am eu un prieten,
- Leib, Leib din Lipsani,
- Care-a împlinit acum
- Șaptezeci și opt de ani,
Și el zice că mai face
(Și-adăugă surâzând)
Leibu zice că mai poate
Chiar de două ori la rând!
- Zice?-ntreabă domnul doctor.
- Și un gând îl străbătu:
Dacă zici că Leib zice,
N-ai decât să zici și tu!

LUPTE GRECO-ROMANE

Se plimbau Avram și Leibu
Într-un bâlci cu panorame
Cu menagerii, și-n față
C-o mulțime de reclame.

Șarpele boa-constrictor
Armăsarul Ducipal
Tot ce-i zugrăvit afară
Înăuntru-i natural.

Leoparzi, cămile, zebre
Din Uruguay și Niș
Și în fața unui circus
Au citit pe un afiș:

"500 de lire premiu
Va primi acela care
Dacă într-un sfert de oră
Va putea să mă doboare"

Iar pe podium un Hercule
Sta cu pieptu-i să mă-nfrunte
Mușchiulos și-nalt și mare
Ca un taur, ca un munte.

Eu mă duc,-a zis Avrami-
Tot sunt eu băiat sărac.
Ș-apoi 500 de lire
E o sumă, nu e-un fleac!

Ești nebun?-Exclamă Leibu
Tu plâpând și subțirel
Cum poți să te iei la trântă
Cu o namilă ca el?

-Nu se știe! Dacă-am șansă
Într-o clipă ești salvat
Parcă mititelul David
Nu l-a-nvins pe Goliat?

Și s-a dus.Iată-i pe-arenă
În chiloți pe amândoi
Ca un tanc este atletul
Iar Avram ca un brânzoi.

După doua-trei minute
Se încolăcesc vârtos
Se trântesc, se-mping de-a tumba

Și se tăvălesc pe jos.

Nici Avrami nu se lasă
Deși spart, ghiontit și rupt
Ba că iese iar deasupra
Ba că-i iarăși dedesubt.

Cam după un sfert de oră
Ca un trăznet uriaș
Avrămel e scos afară
Ca gunoiul pe fâraș.

-Ce ți-a trebuit Avrami?
Leibu trist l-a întrebat
-Știu și eu? Credeam că prinde.
Ei, și cum s-a întâmplat?

-Cum stăteam covrig sub dânsul
Mototol, strivit, năuc
Mă gândeam:ca să mă apăr
De unde dracu să-l apuc?

Și deodată o minune!
Îi văd alea...alea două
Pe la noi le spune altfel,
Dar aici, le zice ouă;

Și știind de la tăticu
Că de-l strângi de ouă-odată
Cade jos și se întinde
Ca o cârpă leșinată.

Într-o clipă, ca un fulger
Mă înfing cu mâna-n ele....
-Ale mele sunteți!-urlu-
Și erau chiar ale mele!

MAC-MAC

În tramvaiul care duce
Din Lipscani în Ghica Tei
Plin de lume anonimă
De bărbați și de femei.

La o stație din centru,
Sau de prin împrejurimi,
S-a urcat o cuconiță
Cu superbe rotunjimi.

Trup felin, plin de ispite,
Dar rotund și voinicel
Parcă-ar fi sculptat de dalta
Lui Rodin sau Praxitel.

După ea se urc-un tânăr-
Tip de Donjuan sadea,-
Care nu știu din ce pricini
Se cam îndesa în ea.

Doamna foarte intrigată
L-a privit cu mult temei.
Însă tot mai mult măgarul
Se-ndesa în...viața ei.

Că deodată cuconița
Nu s-a mai putut abține
Și i-a spus:-Ascultă, june,
Nu te simți sau nu ți-e bine?

Ce te-ndeși ca la pomană?
Când nici nu știu cine ești!
Cu metode de-astea brute
Crezi c-ai să mă cucerești?

Află că sunt doctoriță,
Chiar de nu m-arată fața,-
Și-ți fac una s-o ții minte
Toată viața, toată viața!

Că de mai mă atingi o dată
Peste trup sau peste brațe
Ți-o tai jos în bucățele
Imediat! Și-o dau la rațe!

Iar femeile-vreo zece-
Din tramvaiul cel sărac,

Începură toate odată:

Mac, mac mac, mac, mac, mac mac!

MARE PĂCAT

De la Adjud, o văduvioară,
Frumoasă și pe nume Hența,
Să plece trebuia-ntr-o seară,
Înspre Focșani cu diligența.

Și s-a-ntâmpat ca-n seara-aceea
Că n-au plecat nici marchidanii,
Nici boccegi, ci doar femeia
Cu diligența la Focșani.

Porniră căișorii în goană,
Vreo zece poști, după ceas
Și tocma-n valea lui Sardoană
Făcură-n silă un popas.

-Mănăm aici, bade Avrame?
Întreabă Hența cu sfială.
-Aici, răspunse vizitiul
Că-s caii rupți de oboseală.

Însă să nu ai nici o teamă,
Din noapte vin miresme dulci,
Ce te-nvelesc ca o năframă,
Că poți, în tihnă, să te culci.

Ea n-ar fi vrut, dară departe
Țâșneau văpăi și reverie,
Și vizitiul zdravăn foarte,
Fir-ar al naibii el să fie!

Iar luna în manta de paradă
Și plină de indiferență,
S-ascunse-n nori, ca să nu vadă
Ce se întâmplă-n diligență...

Ajunsă-a doua zi-n cetate
S-a dus la târg cu trebuință,
Și după ce-și luă de toate
Are muștrări de conștiință...

Nici nu mai vru să-și amintească
De faptu-n taina nopții stins
Și-apoi, ca să se pocăiască
S-a dus la rabin și s-a plâns:

-Păcătuit-am greu, prea sfinte
Fiindu-mi frică de strigoi,
Eu tânără și fără minte,

Și el simpatic și vioi...

-Mare păcat! a spus rabinul,
Cu Dumnezeu ca să te împaci,
Vei implora tot Sanhedrinul,
Vei da ofrandă la săraci.

Din Elfimir ți-oi citi misterul
Ce iartă oamenii-ntre ei
Și ca să se îndure cerul,
Vei da și cinci sute de lei!

-Primesc, răspunse ea cu sete
Și cu emoții neștiute,
Oița păcătoasă dete
Două bancnote a cinci sute.

Se uită rabinul la sumă
Și-i zise plin de duiosie:
-Eu ți-am pretins să dai cinci sute
Și văd că tu ai dat o mie!

-Ți-am dat o mie, rabi! Lasă...
Că nu-i nici o greșeală, știu I
Dar vezi că eu mă-ntorc acasă
Tot cu același vizitiu!

METODA LUI ȘMIL

Doi prieteni, Șmil și Leib
Amândoi din Botoșani,
Nu s-au mai văzut, aproape,
De vreo opt sau nouă ani.

Vremea rupe prin vâltoare
Orice stavilă-i ridici;
-Leibule! Ce bine-mi pare
Că ne-am întâlnit aici!

-Slavă Domnului-c-ajuns-am
Azi ca să ne mai vedem!
-Ce mai faci și cum îți merge?
-Mulțumesc! Baruh Așem!

Uite, casa asta mare
Din plafon în dușumea,
Cu etaje, de-o splendoare
Este proprietatea mea.

-Eh, mă bucur! Să dea Domnul
Sănătos s-o stăpânești!
Dar ia spune-mi Șmil, iubite,
Ce mishușim învârtești?

-Vând terenuri! Marfă, aur 1
Niciodată n-am fost lump,
Sânt în țară un balaur :
Cumpăr ieftin și vând scump.

Am bizon și clientelă
Și lansez afaceri mari,
Am mașină, câine, pudel
Și vreo cinci funcționari.

La etaj stau eu cu Rifca,
Cum cobori, în mijloc treapta
Dormitorul meu e-n stânga
Dormitorul ei în dreapta.

-Tu aici și ea acolo?
Soț și soață separat?
Cum se poate?-ntreabă Leib
Poate că sunteți certați?

-Nu suntem certați! Din contra!
Dar cum eu sunt menahel...
Pentru ce să știe Rifca

Câți bani am în portofel?

Cât va fi terenul mâine?
Și cât am pierdut la stos?
Cu cât știe mai puțin
Este mult mai sănătos!

-Bine, bine, lasă asta,
Dar când vrei, ca om gentil,
Să-ți îmbrățișezi nevasta,
Spune-mi cum faci, dragă Șmil?

-Foarte simplu! Când simt dorul
Și stau șmecher pe divan,
Eu încep discret să fluier
Și ea vine momentan!

-Dar când Rifca ta cea dulce
Vrea și ea cu orice preț,
Lângă pieptul ei să-ți culce
Capul blond-platin și creț?

Cum ea e vlăstar de Rebe
Ar dori în mare grabă
Indirect să te întrebe
De ceva ce nu se-ntreabă?

De Adam și doamna Eva
De profeți și de leviți
Și cum scrie în Scriptură:
"Creșteți și vă înmulțiți"

Când ea vrea e altă treabă-
Zice Șmil-imediat
Vine și zâmbind, mă-ntreabă:
-Dragă Șmil, ai fluierat?

MICI CONFIDENTE

Dizengoffu-i plin de farmec,
Trotuarele sunt pline.
Flori, bijuterii, mătăsuri
Se răsfața în vitrine.
Baruri, consumații, chelneri
Si clienți pretențioși,
Zâmbete și ochi frumoși.
Lângă masa noastră, plină
Cu Cointreau-uri și cafele,
Stau de vorba două doamne,
Tinere și frumoșele.
Una, platinată, sade
Cu picior peste picior,
Iar cealaltă, bruna, are
Un surâs ispititor.
„-Pari cam, indispusă, Lola,
Si sub ochi ai pronunțate
Două cearcăne închise. „
“ -Nu se poate! „
“-Ba, se poate!”
Lola scoate oglinjoara
Si c-un aer mulțumit,
Zice: - A! Nimic! Se-ntâmplă!
Poate fiindcă n-am dormit!
Precum știi, alaltăseară,
Când plecam de la Elis,
Mă-ndreptam, încet spre casa,
Fără vreun program precis.
Când sa intru-n Ben Yehuda,
Din instinct am presimțit,
Ca un domn strain se ține
După mine-n pas grăbit.
Cum ma știi ca sunt cuminte
Si persoana cu prestanța,
L-am privit în treacăt, fără
Ca să-i dau vreo importanță.
Dar, când am ajuns la usa
S-am deschis-o puțințel,
Nici acumă nu-mi dau seama
Cum de a intrat și el.
„-Domnule! Ce-nseamnă asta?
E un gest nerușinat.
Te poftesc sa ieși afara
Imediat!”
„-Nici prin gând nu-mi trece, doamna,
Si ai sa ma ierți matale,
Insa, am urgent nevoie
De bărbatul dumitale! „

“- Nu-i aici e dus la Viena
Si socot ca e mai drept
Sa veniți poimăine, ziua „
“-Nu-i nimica! Il aștept! „
“-Inteleg, scol vecinii,
Îmi faci casa de rușine!”
„-Doamna mea, regret din suflet,
Faci cum crezi ca e mai bine!”
Îmi venea sa tip sa urlu.
Pân-la urma, cum îți spui,
Am văzut ca e zadarnic
Si nicio sperata nu-i.
Turburata, si de teama
Sa nu iasă vreun scandal,
Am calcat fara de voie
Pe contractul conjugal.
Nimeni nu-mi știe amarul,
Că-mi venea sa ma omor,
Când a trebuit, eu Lola,
Sa sting lampă-n dormitor.
Insa, ceea ce ma mira
Si ma chinuie mereu,
E ca n-a spus toată noaptea
Ce-a vrut de la soțul meu!

MITICĂ

Eu, la școală n-am fost leneș
Ba am fost chiar silitor.
Totuși, m-a-ntrecut Mitică
Că a fost și monitor!

El ne dirija în clasă
Că-mi spuneam, în gând, cuminte:
-Mă, al dracului Mitică,
Iar mi-a luat-o înainte!

M-am îndrăgostit de-o blondă
Cu ochi negri, de jăratec,
Inocența în persoană
Și-o iubeam ca un zănatec.

Să mă-mbăt de gura-i dulce
I-aș fi dat toți anii mei
Și de n-o vedeam trei zile
Mă stingeam de dorul ei!

Da-ntr-o noapte, când intrat-am
Într-un fel de cabaret,
Am văzut-o cu Mitică
Chefuind într-un boschet.

Prăbușit, cu visu-n țandări,
Mi-am șters lacrima fierbinte.
-Mă, al dracului Mitică
Iar mi-a luat-o înainte!

După mult-alergătură
Cam de-un an și jumătate
Am intrat, c-o leafă mică,
La o mare societate.

De la personal, un mahăr,
Mi-a vorbit de mă-ngrozi:
-Mă, aicea se muncește,
Nu se scrie poezii!

Tot ce-ți poruncește șeful
Trebuie să te supui
Fie zi sau fie noapte
Ești la ordinele lui!

Uite-l, chiar acum coboară
Dintr-o limuzină mică.
Și...am înghețat de spaimă:

Şeful meu era Mitică!

Am făcut o reverenţă
Şi am îngânat:-Prea Sfinte!
Uite cum şi-aici Mitică
Iar mi-a luat-o înainte!

Când nevasta mea, Elena,
Mi-a născut pe Mauriciu
Eu m-am dus să mi-l înscrie
În registre, la oficiu.

Terminând formalitatea
Şi cu martori de asemeni
Cine a intrat? Mitică!
Şi a anunţat doi gemeni!

Am simţit că-mi pierе graiul,
Că n-am scos nici trei cuvinte:
-Până şi aici, mitică
Iar mi-a luat-o înainte!

Cu o bancă, sub sechestru
Pentru-o muşama secretă,
Am intrat la puşcărie
Două luni, pentru anchetă.

Vis-î-vis, dintr-o celulă,
Iese-un domn cu barbişon
Ce-a delapidat din banii
Statului, un milion.

L-am privit cu de-amănuntul
Şi am înlemnit de frică:
Vai de mine! Nu se poate!
Mă cutremur! E Mitică!

Nu cred că se simte bine
În vărgatele veşminte.
-Mă, al dracului Mitică
Iar mi-a luat-o înainte!

Anii trec la repezeală
Că nici nu observi măcar
Şi-ntr-o zi, prin centru trece
Un cortegiu mortuar.

Lume, doliu. În maşină
Un ministru de resort.
Că mă-ntreb:-Cine să fie?

Acest personagiu mort?

Mă apropii și de groază
Simt că sângele-mi furnică
-Dumnezeu să-l aibe-n pază!
E amicul meu, Mitică!!

Și fără s-audă nimeni,
Îngăimai ca un părinte:
-Mă, al dracului Mitică,
Iar mi-a luat-o înainte!

MOTIV SERIOS

Nu s-au văzut de-aproape-o lună
Ea în concediu-n Făurei,
Iar el rămas în Capitală
Setos de farmecele ei.

C-avea Mimi ochi mari și negri
Și dinții albi, mărgăritari,
Gurița dulce, o comoară,
Și sâni frumoși și brațe tari.

Cum nu aveau unde să meargă
Să-și stingă focul ce-i ardea
Și dornici unul de-altul, ambii
S-au îndreptat înspre șosea

Aici, într-un tufiș sălbatic
De orișice priviri ferit
În iarbă s-au întins cu sete
Și s-au iubit, și s-au iubit.

Sfârșind împreunarea dragă,
Sorbită lung, cu mult nesaț,
S-au sărutat încă o dată
Și au pornit voioși la braț.

-Tu știi, că de trei ani, într-una
Ne îndrăgim, iubita mea,
Dar azi a fost un vis, un farmec,
Săltai în sus, nu altceva!

-Cum să nu sar în sus, iubite,
-Răspunse ea cu mult lipici-
Dacă un ceas și jumătate
Am stat cu fundul în urzici!

N-ARE SOMN

La un doctor vine Gică
Cu înfățișarea gravă
Și abia putu să zică.
-Mi-e nevasta greu bolnavă!

Spune-mi doctore pricina
Și de mine nu te teme:
Cum s-o fac pe Iosefina
Să se culce mai devreme?

Cât i-ar fi viața de dulce
Și de gingaș felul ei,
Nu e noapte să se culce
Mai devreme decât trei!

-E surprinzător! Îngână
Doctorul cu nostalgie...
Dar ce face doamna până
La o oră așa târzie?

-Ce să facă? Înțeleaptă
-Zice Gică-Și duioasă
Stă cuminte și m-așteaptă
Ca să vin și eu acasă!

NAUFRAGIUL

După un naufragiu groaznic
Ce i-a scufundat în ceață
Șase marinari nevolnici
Care au mai scăpat cu viață

Înotând și zi și noapte
Peste apa plumburie
Fură azvârliți de valuri
Pe o insulă pustie.

Trei luni s-au hrănit cu ierburi
Și cu pești găsiți pe mal
Își făcură și-o colibă
Și trăiau original.

Nu le mai lipsea nimica
Ba ades le prisosea
Aveau hrană, ierburi, apă,
Doar femeia le lipsea.

Rabdă omu-o lună, patru
Mai te-agiți, te consolezi,
Însă când te-ajunge jalea
Mai că-ți vine să turbezi.

Da-ntr-o zi, pe-un rest de barcă
Ce-a rămas numai crâmpie
Peste malu-abrupt deodată
Fu zvârlită o femeie.

Una singură și goală
Și frumoasă, o ispită,
Care se-ndrepta, în soare
Spre colibă, fericită.

Marinarii, toți, văzând-o
Năvăliră-n goana mare
Cari de care mai degrabă
S-o apuce la strâmtoare.

Ea văzându-se-n pericol
Ridică un braț în sus
Și c-un gest de curtezană
Marinarilor le-a spus:

-Ho, nebunilor sălbateci!
Nu vă repeziți pe-alee

Țineți seama de un lucru:
Nu sunt șvaițer, sunt femeie!

NE-OM CĂUTA

De la Năsăud din vale
Și ținându-se de mână
Au venit Ion și Leana
Căpățână;

El cu coșul plin de ouă
Iar Leana lui cea dragă
Avea lână de țigaie
În desagă.

Cum ajunseră-n piață
El s-a dus la poarta nouă
Unde stau ăia cu păsări
Și cu ouă.

Iar Leana lui frumoasă
S-a oprit lângă fântână
Unde stau femeii cu scoarțe
Și cu lână.

-Stai Ioane, stai o țără,-
Zise draga lui mireasă,-
Cum ne întâlnim să merem
Către casă?

-No, că ghine, spuse dânsul,-
Când va bate ceasul- două,
Eu te voi căta la lână
Tu la ouă!

NESIGURANȚĂ

Pe blajinul Natan Berec,
Om cu cinste și morală,
Îl cam chinuia idea
Că nevastă-sa-l înșeală.

Nu avea nici o dovadă,
Doar că prea era frumoasă,
Prea spontană, prea ștrengară,
Și prea des lipsea de-acasă.

Ca să-și liniștească mintea
Și să aibă un motiv,
Hotărātu-s-a să puie
După ea un detectiv.

A citit el în gazete
De un detectiv faimos,
"Zero-zero șaizeci și șase"
Și discret și conștiincios.

L-a chemat, i-a spus povestea,
Condiționând aportul :
Discrețiune absolută
Și amănunțit raportul.

Când, cu cine, cum și unde,
Într-o vilă sau bordei,
Tot ce află-n legătură
Cu vreo aventura-a ei.

-Am primit și anonime,
Numai vorbe de ocară.
Însă, vezi, nesiguranța
Asta-i tot ce mă omoară!

-Nici o grijă! Am avut eu
Cazuri mai misterioase
Și le-am dezlegat, că unu-i
"Zero-zero șaizeci și șase"!

Și exact la două zile,
După cum s-au aranjat,
"Zero-zero șaizeci și șase"
A venit și-a raportat :

-Ieri, la trei și cinci minute,
Stau în Fordul meu agale
Și priveam cu ochii țintă

Spre balconul duminică.

Trece-un domn cu haina frescă,
'Nalt, frumos, mustața brună,
Și fredonând o melodie
Cu mult elan la ușă sună.

În balcon apare doamna
C-un ghiveci în mână dreaptă,
Care-i face-un semn cu mâna
Ca și când I-ar spune : "Așteaptă! "

Și coboară, elegantă,
Blondă, cu obraji de nea.
El o ia de braț și ambii
Urcă în mașina mea.

A urmat o-mbrățișare
Sărutări, vreo cinci sau șapte;
El i-a spus :-Mămuță dulce!
Și ea lui :-Purcel de lapte!

M-am oprit la un Kolnok
După colț, clădirea-a patra
Ca să vadă "Kuni Lemel"
Sau James Bond, sau Cleopatra.

M-am fixat și eu în spate,
Mai aproape de cabină,
Ca să pot vedea și filmul
Și ce face el cu mâna.

Când s-a luminat în sală,
Mă iertați dacă vă spui,
Rujul din gurița doamnei
Era tot pe-obrajii lui!

-Și pe urmă?
-Din viteză,
M-am oprit la un castel
Parcă-al unui prinț din basme,
Însă cred c-a fost hotel...

Am intrat eu după dâșii
C-o sistemă studiată;
Am convins să-mi dea, madama,
Camera alăturată...

I-am văzut prin borta cheii
În budoarul plin de șic,

Ca doi porumbei pe-o cracă,
Dar nu s-a-ntâmpilat nimic!

Ce s-a întâmpilat pe urmă
Nu mai știu, domnule Berec,
Fiindcă brusc s-a stins lumina
Și-am rămas în întuneric.

Și pe simple presupuneri,
Ce nu văd pe ochii mei,
Nu afirm cu siguranță,
Că a fost ceva-ntre ei.

-S-ar putea să ai dreptate!
Zise Berec într-o doară,
Vezi, nesiguranța asta,
Mă distruge, mă omoară!

NICI ACUM NU ȘTIU MISTERUL!

Priveam pe Ben Iehuda-ntr-o vitrină
Și eu eram c-un pas în urma ei...
Avea un trup superb, de Mesalină
Și un picior sculptat parcă de zei.

Să-mi depărtez din gând melancolia
Setos de noutăți ca orice om,
Mi-am scos cu politețe, pălăria
Și i-am spus șoptit, surâzător: Shalom!

M-a măsurat din cap până-n picioare
C-o nonșalanță ce mă-ncătușa
Și parcă a zâmbit, sau mi se pare
Că mi-a șoptit candid: Bevakosa!

Cum flerul niciodată nu mă-nșeală,
Știam precis că o să-mi cadă-n laț
Și am plecat cu ea la-nvălmășeală
Ca Julieta și Romeo, braț la braț.

Simțind că din priviri am înțeles-o
Și fericit de-această aventură
Ne-am așezat la masă-ntr-un lesspresi
Eu o cafea și ea o prăjitură.

La tot ce-i îndrugam: Mamzel, duduie,
C-o frază mai de ici, mai de colo
Gurița-i dulce nu știa să spuie
Decât o vorbuliță, una: Lo!

Și cum sălta din umeri, ștregărește
Și îmi zâmbea, m-am lămurit ;
Ea nu știa o boabă românește
Eu nu știam nici un cuvânt ivrit.

Pe masă șervețele-mpăturite
Și ea, ca să nu stau ca un bleg
Își însoțea cuvintele rostite
Cu câte-un mic desen, s-o înțeleg..

Mi-a desenat cuțit, farfurioară
Și cum m-ardeau privirile adânce,
Ar fi dorit să mergem să mănânce

În restaurant intrarăm și îndată
Un chelner ne-a servit ca din senin,
Un forspaiz, o friptură și-o salată
Și am ciocnit și un pahar de vin.

Mânca cu mlădieri de porumbiță
Cu dințișori de-un alb mărgăritar
A mai cerut ficat și o costiță,
Ș-am mai ciocnit cu ea înc-un pahar!

Apoi a început să deseneze
O tobă, saxofon și-un clarinet,
Și-am înțeles că vrea să se distreze
Și-am intrat cu ea la cabaret.

Program, femei, orchestră mexicană,
Parfum de mosc, velour și ametist
Și drăgălașa mea pe nume Brana
Mi-a acordat o porție de twist.

După aceea, foarte-nfierbântată
De dans, de coca-cola și cafea,
Iubita mea cuminte și-adorată,
Mi-a desenat frumos o canapea.

De-atunci îmi chinui mintea să-mi pleznească
Și nu pot dezlega acest mister:
De unde a putut ea să ghicească
Că sunt de meserie tapițer?

NOI DOI

Șmil Popic și cu Manase
Se iubesc de parcă-s frați,
Ambi-s voiajori de seamă,
Și tot ambi-s însurați

Dar cum amândoi curtează
Chiar de-aici, de peste drum,
Pe drăcoasa văduvioară,
Rașelica lui Avrum.

Între ei, băgând de seamă
Cum că gluma se îngroașă
Șmil, mai filozof, probabil
Îi propuse lui Manase:

-Măi, Rașela-i tare dulce,
Când o vezi cu umeri goi,
Are-atâta șarm, că poate
Să ne dea la amândoi.

Dar ca să putem să facem
Și puțină-economie
Tu îi cumperi o poșetă
Eu îi iau o pălărie.

Tu îi iei pantofi, rochiță,
Eu o masă, o plimbare,
Pentru noi, chestiunea asta
Nu-i un lucru atât de mare!

Și-apoi e o zicătoare
Care se adeverește:
Când e vorba de-o iubită
Unde-s doi, puterea crește!

Și așa trecut-a anul,
Iar Rașela, drăgălașe,
Petecea cu Șmil o lună
Și o lună cu Manase.

Însă, cum ades se-ntâmplă,
Soarta e neândurată,
Că deodată Rașelica
A rămas însărcinată.

Și-ntr-o noapte, tocma-n luna
Când se petrecea cu Șmil
I-a venit să nască.gata!

Și-a născut chiar un copil.

Ce să facă Șmil săracul!
Cum să se descurce acuși?
Cum s-anunțe pe Manase
Care e plecat la Huși?

Și îi scrie o scrisoare
Plină de amor și foc:
-Totdeauna tu, Manase,
Ai avut mai mult noroc!

Îți trimit această veste,
De aicea, de la Iași,
Ca să stii: Rașela noastră
A născut doi copilași!

Tu ești norocos, Manase,
Iară eu, nefericit.
Căci copilul tău trăiește
Iar al meu, bietu-a murit!

NU MAI SFORĂIE DE LOC

Mary, draga nevestică
A lui Avrămel din Iași,
Are un copil și-o vilă
Cea mai mândră din oraș.

Are fraulein și mașină
Și un pardes de gutui.
Însă e nefericită
Și-asta din pricina lui.

El, chiar n-are nici un viciu,
Fără ea nu face-un pas
Însă are-un mic capriciu:
Sforăie si-i tare gras.

Când îi vezi la ștrand, pe stradă,
Sau la teatru pe-amândoi,
Ea, e ca o floare-n voltă
Și-Avrămel, ca un butoi!

D-aia, Mary cea frumoasă,
Cu trupul în farmec strâns,
La un specialist acasă
S-a dus iute și s-a plâns.

-Doctore, mi-e viața-amară,
Dă-mi un leac, că Avrămel
Sforăie din cale-afară
Că nu pot să dorm de fel!

Am cercat buline, raze,
Însă totu-mi-e-mpotrivă,
N-am să dorm o viață-ntreagă
Lângă o locomotivă!

Scapă-l de această boală
Și pe mine de calvar
Fiindcă, altfel, tinerețea
Mi se trece în zadar!

-Uite ce-ai să faci, ghevent,
(i-a vorbit doctorul Lehor)
Noaptea, când l-auzi că-ncepe
Te ridici încetișor,

Și cum doarme-ntins pe spate,
Lat și sforăie în draci,
Brusc, picioarele-amândouă,

Delicat i le desfaci.

Prin mișcarea asta iute,
Inima-i produce-un șoc
Și eliberat deodată,
Nu mai sforăie de loc.

A trecut un an aproape-
Vremea trece-ntr-o clipită-
Nimeni, ca frumoasa Mary
Nu-i atât de fericită.

Cum începe el concertul
Mary, cu metoda-i nouă,
Trage-ncet și îi desface
Brusc, picioarele-amândouă.

Ca magnetu-i se oprește
"Muzica" fără habar,
Se mai mișcă, se sucește
Și apoi adoarme iar.

Da-ntr-o noapte, dulcea Mary,
S-a trezit și-a constatat
C-Avrămel al ei, iubitul,
Nu e lângă ea în pat.

Unde-i? Că era aicea!
Nu-i nici în bucătărie,
Nici în hol, nu-i nici în baie;
Unde ar putea să fie?

Nu-i nici în toaletă,
Poate că s-a dus pe-afară...
Și deodată îl zărește,
Răvășit, venind pe scară.

-Unde-ai fost? întreabă Mary
Plină de îngrijorare.
-Sus, că biata fraulein Mitzy
Sforăie atât de tare!

O AVENTURA GALANTA

Într-o seară, pe la zece,
N-a fost cald, dar nici prea rece,
Am avut o aventură,
Nici cu Haike, nici cu Sură.
Oconiță delicioasă,
Nici urâtă, nici frumoasă,
Și-am intrat cu ea în vorbă,
Nici de Cosmos, nici de ciorbă.
Avea ochii ca doi aștri,
Nici căprui, dar nici albaștri,
Gura dulce, zâmbitoare,
Nici prea mică, nici prea mare,
Sânii - două rândunele
Nici prea mari, nici mititele,
Și vorbind cu ea în șoaptă,
Nici prostuță, nici deșteaptă,
Ne-am plimbat vreo cinci minute,
Nici încet, dar nici prea iute,
Discutând ca la Geneva,
Nici de-Adam și nici de Eva.
Și-am ajuns la ea acasă,
Nici prea naltă, nici prea joasă,
Locuință minunată,
Nici murdară, nici curată.
Mi-a dat o cafea ușoară,
Nici prea dulce, nici amară,
Ș-a-nceput să se dezbrace,
Nici încolo, nici încoace,
I-am sorbit formele toate,
Nici din față, nici din spate,
Pielea-i cu miros de nalbă,
Nici prea neagră, nici prea albă,
Avea talia subțirică,
Nici prea mare, nici prea mică,
Brațe albe, voluptuoase,
Nici subțiri, dar nici prea groase,
Niște-îmbrățișări divine,
Nici prea multe, nici puține,
Ș-o sofa cu dungi banale,
Nici prea tare, nici prea moale.
Cum o sărutam prin beznă,
Nici pe nas și nici pe gleznă,
Bate cineva la ușă:
Nu-i nici unchi, dar nici mătușe,
Ci bărbat-su, Șmil din piață,
Nici cu cioc, nici cu mustață,
Dar cu un baston de mire,
Nici prea gros, dar nici subțire.

Inimioara mea pustie
Nu-i nici moartă, nu-i nici vie;
Simt un fior care mă trece,
Nici prea cald, dar nici prea rece.
Și când mă rugam: - Prea Sfinte,
N-am fost prost, dar nici cuminte,
Doamne, scoate-mă din ladă,
Nici în curte, nici în stradă,
Deodată ușa scapă,
Nici se sparge, nici se crapă,
Și stă Șmil ca un sihastru;
Văd nici verde, nici albastru.
- Ce cauți aici? - mă-ntreabă,
Nici în pripă, nici în grabă.
I-am spus, fără să-mi dau seama:
- Nici pe tata, nici pe mama!
Ci aștept, în tot minutul,
Nici mașina, nici șerutul...
... Și au curs bastoane-n mine
Nici prea multe, nici puține!
Restul n-are importanță,
Nici spital, nici ambulanță,
Știu c-am stat trei luni jumate
Nici pe burtă, nici pe spate.
De atunci mi-e viața roză,
Nici în versuri, nici în proză,
Și aștept o aventură
Ori cu Haike, ori cu Sură.

O CRAVATA „COME IL FAUT”!

Pe amicul Bărbuleanu
Cam chefliu și pehlivan
Din toți anii mei, de visuri
Îl țin minte căpitan.
Eu m-am însurat, am casă,
Mi-am făcut un rost în viață
El tot regiment și soldă
Și tot căpitan de ață.
Deși cu calificarea
„Bun ostaș, bun camarad”
La examen comisiunea
Il găsea că-i „bun în grad”.
„Bun în grad” mai însemnează
In limbaj cazon-amabil
Ca să nu jignești persoana
Cum ar fi „neavansabil”.
Din promoția lui, din anul
Nouă sute treizeci-trei
Mulți l-au întrecut și ajuns-au
Și maiori și colonei.
Pe când el burlac și mândru
Cu odaie mobilată
Nici nu se gândea să-ajungă
Cel puțin maior vreodată.
Ziua, școală cu răcanii,
Lua masa la popotă
Seara, cabaret sau cluburi
La un poker sau belotă.
Anii trec și Bărbuleanu
Fiindcă n-a mai avansat
S-a trezit așa deodată
Din armată deblocat.
Ș-a făcut haine civile
Elegante „Prince de Gales”
Și cămașe și cravată
După ultimul jurnal.
Toate îi veneau pe cînte
Reușind să-l satisfacă
Doar cravata de mătase
Nu se pricepea să-o facă.
A sucit-o, a învârtit-o
Și a spus unui răcan:
- Mă, tu știi să-mi faci cravata?
- Știu, trăiți dom căpitan!
Însă ca să iasă bine
Trebuie neapărat
Numai două trei minute
Pe sofa să stați culcat.

- Bine mă, o fac și p-asta! - - A zis el bine dispus - Și s-a întins cât e sofaua
Dolofan cu fața în sus.
Chiar după vreo trei minute
Bărbuleanu s-a pripit
Și uitându-se în oglindă
A fost foarte mulțumit.
- Bravo! Na, să bei o țuică-
- Zise foarte încântat-Dar de ce, să-mi legi cravata
Mi-ai cerut să stau culcat?
- Să vedeți - a spus răcanul,
- Stăpânindu-și bucuria - Păi, într-asta îmi stă talentul
Și-mi cunosc eu meseria!
- Cum adică, meseria?
Spune fără să eziți
Ce ești tu în civilitate?
- Spălător de morți, trăiți!
- Spălător de morți? Răcnește -
- Da, trăiți, când mortu-i gata
Numai stând lungit pe masă
Izbutesc să-i fac cravata!

OM CINSTIT

În expres, un tânăr, Iană
Mai acum o săptămână
Voiaja c-o cuconiță
Mai frumoasă ca o zână.

Grecul, admirându-i chipul
Feciorelnic și cosița
N-a răbdat ca să nu-i spuie:
-Ce frumoasă ești coniță!

Lei o mie-aș da acum
Dacă m-ai lăsa agale
Să pui mâna, doar o clipă
Pe pulpița dumitale.

Zâna, roșie ca focul
Și cu buze-nsângerate
A răspuns:-Nu ți-e rușine?
Vai de mine, nu se poate!

-Nu e nimeni, cuconiță
Să te vadă, să te știe
Cum ai ridicat rochița.
Ș-am pus mâna, iei o mie!

Zâna strânsă-n faldul rochii
Se mlădie ștregărește
Și îi face semn cu ochii
Că primește, că primește.

Grecul e rob de farmec
Iară zâna foarte fin
A săltat în sus rochița
Puțințel, câte puțin...

Pulpe roze vede Iane
Cum în lume multe nu-s
Durde, dulci și dolofane;
-Ah, puțin mai sus, mai sus!

Se ruga mereu și lacom
Și-o sorbea cu ochii duși:
-Încă puțințel coniță!
Puțințel mai sus, mai sus!

-Gata! Îi vorbește zâna
Rochia-i peste sânii mei
Hai degrabă, pune mâna

Pune mâna unde vrei!

-Nu, nu!- răspunse Iane-
C-a rămas perplexă zâna-
Grecul om cinstit rămâne
N-are bani, nu pune mâna!

PANDELE

Bunicuța lui Pandele
De pe strada Ghica Tei
A băgat discret de seamă
Cum că nepoțelul ei
Când nu-i observat de nimeni
Nici de Țonc, nici de Rodica
Se cam joacă cu puțica.

Și i-a spus:-Pandele dragă
Vai de mine, nu-i frumos!
Vezi pe domnul cel de colo,
Ăla grasu și burtos?
Tot așa o burtă mare-
I-a spus tainic bunicuța-
O să-ți crească de vreodată
Ai să te mai joci cu puța!

S-a speriat grozav Pandele
Și ofta cu-nfrigurare
Când gândea că o să-i crească
Tot așa o burtă mare.
Dar primind cadou o tobă
Și un cerc și-o muzicuță
De atuncea niciodată
N-a mai pus mâna pe puță.

Într-o zi, fiind la plimbare
Pe șoseaua-nrourată
A văzut șezând pe-o bancă
O femeie-nsărcinată
Drept la ea s-a dus și-i spuse,
C-a roșit și bunicuța:
-Vezi ce ai pățit cucoană
Dacă te-ai jucat cu puța?

PATRIARHALĂ

Fâlfăiri de boare rece
Se strecoară în infinit
Când pe drumul mare trece
Popa Neacșu obosit.

Înalt e popa. De departe
Cu un sfânt poți să-l asemeni
Când cu dragoste împarte
Pilde bune între semeni.

Urcă popa spre colină
Răsfirându-și barba în vânt
Vesel c-a împărțit lumină
Și iubire pe pământ.

Când să intre-n curtică
Preoteasa-n trei cuvinte
Îl întâmpină smerită:
-Bine ai venit părinte!

-Să trăiești!-îi spune dânsul
Luminat de-al lunei rază
Și trudit de atâtea slujbe
Popa în jețul lui se-așează.

-Ce zici coană preoteasă
Hai părerea să ne dăm,
Vrei să stăm întâi la masă
Și apoi să ne culcăm?

-Ce pot eu să spun părinte?
A răspuns în grabă ea-
Facem cum vrei tu, prea sfinte
Și pe urmă vom mânca!

POVESTE CU UN CAL

Să mă mai distrez, adesea,
Fără niciun interes,
Merg la judecătorie,
Să asist la vreun proces.
Mai ascult o pledoarie,
Vreau sentință cu efect,
Și de multe ori se-ntâmplă
Să m-aleg și c-un subiect.
Domnul Busuioc Bibiță,
Gospodar de pe Mecet,
L-a chemat în judecată
Pe vecinul său, Mehmet.
Pricina: Domnul Bibița -
Scrie în proces-verbal - Pe domnul Mehmet l-acuză,
Că i-ar fi furat un cal.
Amândoi împricinații:
Turcul, în salvări și fes,
Și Bibiță, reclamantul,
Se-nființară la proces.
După ce-a citit dosarul,
De acord cu suspleantul,
Judele a spus: -Acuma
Să vorbească reclamantul.
- Să trăiți! Acum o lună,
Când eram plecat pe deal,
Dumnealui, Mehmet, de-alături,
Mi-a furat din grajd un cal.
- Ce-ai de spus, în apărare,
- Dumneata, Mehmet Selim?
- Să trahim, asta Tom Jude,
Noi turc estem, turc vorbim.
- Turc? Să vie-atunci tâlmaciul,
- Să traducă aici, pe loc,
Ce-i c-un cal furat din grajdul
Lui Bibița Busuioc?
- Sabalairusum Efendi!
Giur Coran și Mahomet,
Că voi spune adevărul,
Tot ce va dori Mehmet!
- Ghelburda! - tâlmaciu-ntreabă
- Pe Mehmet - Sacâz catâr?
- Ducipal peskeș grajd furam,
- Dandana aman târ-târ?
- Halima! - Mehmet răspunse -
Geanabet, bre Busuioc,
- Banabac rahat, dar calul
- Suliman, la mine, ioc!
- Ce-a spus? - judele întreabă,

- Cu un aer magistral - - Zice că nimic nu știe,
Despre niciun fel de cal.
- Spune-i să mărturisească,
Că altă scăpare nu-i,
Cum se face că ș-acuma-i
Calu-ascuns în grajdul lui?
- Mascara! Tipă tâlmaciul - - Caldărâm târ-târ bâzdâc,
Ori catâr, ori buscariam,
Haimana caraghioslâc!
- Pașalâc bucluc salvarâm,
- Meremet coltuc fistic.
- Ce-a zis - judele întreabă -
Nu știe nimic, nimic!
- Dacă nu știe nimica -
Zice judele-n impas -
Pentru ce vorbiți întruna
Și vă tot certați de-un ceas?
- A! Nimic, Efendi jude,
- Tălmăcit proces verbal.
- Turcul cumsecade estem:
- Mi-a vândut mie un cal!

POVESTE ENGLEZEASCĂ

Englezii,-e-o poveste veche-
Sunt un popor foarte bizar.
...Stăteau de vorbă Jim și Jackie
În Londra pe New-Castle Square.

-De ce-i Deed supărat pe tine?
Întreabă Jackie printre cetini,
Când tot Fleet-Street-ul știe bine
C-ați fost cei mai intimi prieteni?

Nici nu mai mergeți laolaltă,
Nici nu vă salutați pe stradă,
Și când te întâlnește-n haltă
Se-ntoarce, nici să nu te vadă.

-E supărat -răspunse Jimmz-
Fără a se clinti din loc-
Probabil că din noaptea-aceea
Când i-a luat conacul foc.

Cum flăcările izbucniră,
Și-nspăimântară fermierii,
Și bulumacele trozniră
Și au venit și pompierii;

Toți coborâră din odaie
Cuprinși de spaimă ne-nțeleasă
Și-nconjurat de vâlvătaie
Doar Deed întârzia să iasă.

Răzbise flacăra prin zid
Și toți urlau fără speranță:
-Salvați pe Deed! Salvați pe Deed!

Văzând că focu-o să străpungă
Acoperișul, cu curaj,
Luai o scândură mai lungă
Și i-am proptit-o de etaj.

Deed, fără multă ezitare
Simțind că totu-i de prisos,
Pe scândură veni călare
Și, leșinat, ajunsese jos!

De unde să ghicesc eu, Jackie,
În graba panicei, cum spui,
Că scândura aceea veche
Avea-n mijlocul ei un cui?

POVESTE TURCA

Boarea tremura smochinii
Împlețiți printre uluci
Iar în poarta muezinii
Dorm în fesuri și-n papuci.
Într-o zi Ahmed, Sultanul,
Pufăind din narghilea
L-a chemat pe Aly, ministrul,
Și i-a poruncit așa:
- Dacă nu-mi aduci o listă,
Cu toți prostii până mâine,
Pun să ți se taie capul
Sau te spânzur ca pe-un câine.
- Să te ție Alah! Porunca
- Ți va fi îndeplinită!
Și a doua zi ministrul
I-a adus lista dorită
Stă Ahmed să se încrunte
Și apuca iataganul
Căci pe listă chiar în frunte
E trecut chiar el, Sultanul!
- Cum de-ai îndrăznit, talhare,
Ca te tai cu un cuțit,
Să mă treci drept cel mai mare
Și mai caraghios tâmpit?
- Te-am trecut - a spus Aly
- Dârz și plin de cutezanță
- Fiindcă ai dat cinci mii de galbeni
- Lui Abdul - fără chitanța.
Dacă ai dat fără chitanța
Și n-ai martori vistavoi
Pai, atunci slabă speranță
Să-ți dea banii înapoi!
Ți-a promis el că-ți aduce
Cai, de cea mai bună marcă,
Și uite că a trecut o lună
Și-a uitat să se întoarcă!
- Da dar ce te faci tu, câine
- Zise Ahmed să se descarce
- Dacă Abdul cu caii mâine
- Sau cu banii, se întoarce?
- Ce să fac? - Aly răspunde
- Ploconindu-se fidel
Pai, atunci te șterg pe tine
Și îl trec tâmpit pe el!

PROBABIL

La o școală
Specială :

-Spuneți o propozițiune-
Zice profesorul-amabil-
Care să cuprindă musai
Și acest cuvânt: probabil.

Nicu emoționat
A răspuns imediat:

-Ieri văzând noroasă vremea
Și fiind cu haina nouă
Mi-am luat cu mine umbrela
Că probabil o să plouă

-Foarte bine!
Tu, Marine?

-Transpirat de-alergătură
Deși încă-n luna mai,
Mi-am pus puloverul-probabil
Să nu capăt guturai.

-Hm, și asta merge, zise
Domnul profesor agale-
Și acum să spuie una...
Tu, Abramovici Ghidale.

Stă Ghidale, se pătrunde
Și apoi voios răspunde:

-La vecinul nostru, care-i
Pianist, vine de-o lună
O elevă frumușică
Și fac muzică-mpreună.

Curios cum sunt din fire
Ieri, discret ca un strigoi
Am privit prin broasca ușii
Și-am văzut cum amândoi,

El își lasă pantalonii
Fata fusta-n sus spontan
Și mi-am spus că vor, probabil
Să se "ușureze"-n pian.

PROBLEME DE VEDERE

Vine Tache cu copilu-n

Zori de zi

La un medic specialist

De copii.

- Deja are fiul meu

- Un an bun

Și n-a deschis ochii încă

Pân-acum.

Imediat, fără să spună

Vorbe multe

Doctorul se pregătește

Să-l consulte.

A privit atent copilul

Cam de sus

S-a uitat apoi la Tache

Și i-a spus:

- Ochii să-i deschizi mata

- Trebuia

Căci copilul, să mă crezi,

E chinez.

PUTEA SĂ FIE ȘI MAI RĂU

Din foc de-azur își țese luna firul
Și varsă-n noapte stropi de aur mat
Când Gică năvălește sus la Spiru
Și-i povestește crunt și disperat :

-Venind la șapte acasă cu careta,
Gurău, proprietar de pe Aquile,
Găsește pe nevastă-sa, pe Geta,
În brațele vecinului Vasile.

Când a văzut că scumpa lui soție
Îi tăvălește numele-n noroi,
Fără să-și dea seama ce-o să fie
A tras cu revolveru-n amândoi!

-Tu ce zici? Își continuă Gică șiru-
De această nebunie a lui Gurău?
-Eu ce să zic? răspunde cinic Spiru
Eu zic: putea să fie și mai rău!

-Vasile are-o rană-n cap.Pe Geta
A dus-o la spital, la Făgădău.
Dar Spiru, calm, fumându-și țigareta
A zis :-Putea să fie și mai rău!

-Eu nu-nțeleg deloc-răspunse Gică-
Nici calmul tău și nici răspunsul tău.
Dacă la împușcat pe Vasilică,
Cum putea să fie și mai rău?

-Putea să fie și mai rău! Sunt fapte
Ce nu se spun atunci când nu-ți convine...
Dacă venea acasă ieri, la șapte,
Era mai rău, căci mă-mpușca pe mine!

RĂZBUNARE

Vine acasă Nuta Gragar
Voiajorul - c-o valiza
Si nevesti-i spune: - Draga
Ți-am făcut azi o surpriza:
Sa uitam de sărăcie
Si de grije amândoi.
L-am chemat pa Fuchs sa vie
Sa ia masa azi cu noi.
- Astăzi, ți-ai găsit, mai Nuta
(Zice ea), să-l chemi la masa
Când servanta-i dispărută
Si e tărăboi in casa?
Când Frimuta are gripa
Si sta-n pat de-o săptămână
Si când mama mare tipa
C-are un abces la mana?
Când pisica noastră Sary
S-ai rămâie ei de cap,
A vărsat toți gogoșarii
Peste zestrea din dulap?
Când e fum, pentru ca soba
Nu se curata cu anul
Și-a venit si al cu toba
Sa ne sechestreze pianul?
Si când micul nostru pudel?
Azorel, cu coada scurta,
Mi-a mâncat un sfert din ștrudel
Și-urla c-are crampe-n burta?
- Tocmai d-aia-l chem. La masa
- Zice Nuta - Si insist!
Ca sa vadă ce frumoasă-i
Viața de familist.
Vreau sa afle si el focul
Și-a familiei splendoare
. C-am aflat ca dobitocul
Vrea mortis sa se însoare!

REGELE SI BUFONUL

E o tradiție rămasă
De pe vremea lui Neron
Ca un împărat să aibă
Lângă curte un bufon.
Să-l distreze cu o snoavă
Sau cu-n vitz mai piperat
Mai ales când suveranul
Este trist și supărat.
Napoleon l-avea pe Marius
Wilhelm îl avea pe Glock
Umberto pe Tontolini
Don Alfonso pe Zamberlock,
Ștefan Vodă pe Păcală
Țarul pe Ivan Dobcin
Iar Abdul Hamid Sultanul
Pe unul Hoge Nastratin.
Mai erau și alți pe vremuri
Și în Indii și-n Pompei
Cu bufoni, dar din păcate
Nu-mi mai amintesc de ei.
Doar pe unul mai țin minte
Nimbus, regele Gorgon
Care îl avea pe Bimbo
Cel mai ghidușar bufon.
Agreat de toți curtenii
De prințese și dudu
Îl iubeau și pajii pentru
Giumbușlucurile lui.
Nu era aniversare
Ce se petrecere-n castel
Ori Consiliu de Miniștri
Să nu ia parte și el.
Se strâmba, scotea și limba
Păcălind pe fiecare
Se dădea apoi de-a tumba
Și cădea drept în picioare.
Înghițea o portocală
Și o coadă de scrumbie
Și scotea voios pe gură
O privighetoare vie.
Era vesel cu toți prinții
Mai ales după siestă
Chiar și regelui, lui Nimbus
Îi juca cate o festă
Într-o zi i-a tras o palmă
S-a scuzat însă agale:
„- Păi să las să-și facă musca
Treabă-n capul dumitale? „

Strengaret si plin de verva
Si chițibușar hai-hui
Într-o zi pe negândite
I s-a înfundat si lui,
Tot sărind printre măsuțe
S-a uitat într-o hârtie
Cu secrete care nimeni
N-are voie sa le știe.
Furios peste măsură
Regele a început să-l certe
Că se tot tăvălea bufonul
În genunchi ca să îl ierte:
„- Zvârle-mă la cai stăpâne!
Am greșit, cer iertăciune!”
”- Bine, am să te iert, ia sama
Numai cu o condițiune:
Măine când vom fi în consiliu
Ai să intri foarte grav
Să ai să faci o glumă care
Să mă supere grozav!
Și în scuza ce urma-vă
Când ai să-mi cerșești iertare
Chiar s-aceasta scuza Bimbo
Sa ma supere mai tare! „
”-Mulțumesc prea luminate
Să-ți dea Domnul prea mărire
Pentru măreța-ți bunătate
Și a țării înflorire! „
Bietul Bimbo...toată noaptea
S-a zbatut si s-a gândit
Ce să spuie ca să scape
Și acum nepedepsit...
Dis-de-dimineată goarna
Au vestit norodu-n goană
Că sunt convocați miniștrii
În consiliul de coroană.
Stau în frunte generalii
Și a cultelor sobor
Pe când regele citește
Un mesaj către popor.
Când deodată intră Bimbo
Face o tumbă lângă tron
Și pe rege îl ciupește
Tocmai depardon!..pardon.
Lumea-ncremenește, nimeni
Nu mai știe ce să facă
Cu ochii-n flăcări Nimbus
Scoate sabia din teacă.
„-Cum de-ai îndrăznit păgâne

O atare fărădelege
Ca în fața întreagii obști
Să-ți bați joc de Nimbus, rege?
Du-te la spânzurătoare
Ispășește-ți acolo vina! „
„- Maiestate cer iertare,
Am crezut că e Regina! „

REGRETE ETERNE

Înalt și deșirat ca o momâie,
La căpătâiul meu, un popă laic
Citește grav, pe nas, un vers ebraic
Prin mirosul de naft și de tămâie.
Sicriul e-mbrăcat On stil arhaic
Și-n colț, Mimi, cu chip ca de lămâie
Dorind On amintire să-mi rămâie,
Depune un mănunchi de flori, prozaic.
Privind, apoi, zăbranicul umil,
În liniștea odăii sepulcrale,
M-a plâns cu lacrimi mari de crocodil...
Și-ngenunchind, șopti cu multă jale:
- «Păcat de el, c-a fost băiat gentil,
Dar niciodată nu dădea parale!»

REMEDIU

În bar vagon, în partea stângă,
Venind dinspre Oradea Mare
Şedea un domn în vârstă, lângă
O duduiţă-ncântătoare.
În faţa lor pe o banchetă,
Pudrat şi cu obraji livizi,
Şedea citind dintr-o gazetă
Un donjuan cu ochi perfizi.
Duduia, plină de iapiţă
Şi-n ochi cu două peruzele,
Gemea-n răstimpuri, chinuită
De o durere de măsele.
Iar tânărul, sorbind-o toată,
Smerit ca-n faţa unui sfânt,
Murea de dor, numai să poată
Să-i adreseze un cuvânt.
- Mă scuzi, i-a spus cu ezitare,
- Am un remediu minunat:
Dacă îţi dau o sărutare
Durerea-ţi trece imediat.
Dar moşul a-ntrebat agale
Pe domnul cu obraji livizi:
- Mă ierţi, dar leacul dumitale
- E bun şi la hemoroizi?

SAMY CHIAAR ACUM FUMEAZĂ

Mai sunt evrei habotnici prin Moldova,
Care păstrează datini strămoșești,
Crescuți intru slăvirea lui Iehova,
Prin Vijnita, Buhuși sau Ștefănești
Mănâncă kuser, gasca îndopată
Chefite fis cu hrean si usturoi,
Se roaga-n sinagoga ziua toată
Si nu se bat cu pietre, ca la noi.
De pilda, ei socot că-i o sfidare
Adusa celor sfinte, chestia asta!
Ca-n zi de sabat sa fumezi țigara,
Sau sa te duci la baie, cu nevasta
Si s-a-ntâmplat, ca rabinul sa vadă,
Prin harul plin de-al sâmbetei vâpaie,
Ca Samy a trecut, famand pe strada,
Si Ichil a fost cu Rifca lui la baie.
Un sacrilegiu-amarnic, care-apasa
Si umple 'ntreaga obște de păcat..
Si rabinu-a chemat la el acasă,
Pe vinovați, si astfel i-a muștrat:
- Tu Samy, -Domnezeu sa te-nțeleagă
Fiindca-ai uitat ce scrie in Scriptura,
Ca sa te pocăiești, o luna-ntreaga
N-ai voie sa mai pui țigară-n gura
Iar tu, prea păcătosule Ichile,
Fiindcă in lume nu știi sa te porți
Dormi-vei singur patruzeci de zile,
Si fara Rifca, patruzeci de nopți.
Si ca să-ți fie si mai grea pedeapsa,
Sa fii ferit de orișice ispite,
Dormi-vei, atât tu, cat si nevasta,
In camere, cu totul despărțite.
Sa nu cumva s-aud, bas-ve-halila
Ca ai calcat preceptele divine!
Te-ai dus la ea ca sa citești Maghila,
Sau pentru psalmi, venit-a ea la tine.
Veți fi afurisiți si obstea-ntreaga,
Se va feri sa stea cu voi la masa,
Iar vinovatii-au prins sa înțeleagă
Au spus „Amin” si au plecat acasă.
Pe Samy nu l-a întristat prea tare
Si ce și-a zis in gândul lui sărac!
- Nu moare omul fara de țigare,
Ș-apoi, o luna, nu tine un veac.
Iar pe Ichil il podidise plânsul
Gândind la prea-ncercata-i bărbăție,
Dar si mai crunt lovita decât dansul,
Fu Rifca, drăgălașa lui sotie.

SCANDAL ÎN FAMILIE

În orașul-nu spun care-
Nu departe de aici
Locuia un om cu stare
Domnul Natan Șmilovici

Și pe lângă prăvălie
Și o casă cu balcon
Natan mai avea soție
Și un singur fiu-Aron.

Tânăr cu purtări alese
Elegant și studiat
El era mândria casei,
O podoabă de băiat.

Despre tatăl său-de Natan
Fabricant de jaluzele,
Se spunea că-n tinerețe
A fost mare pui de lele!

A făcut el multe pozne
Când era mai tinerel
Dar cum vârsta potolește
S-a cam potolit și el.

Într-o după-amiază vagă,
Vine Aron, îmbietor,
Și îi spune.-tată dragă,
Vreau cu Ester să mă-nsor!

-Care Ester?- sare Natan,
Parcă prins de-o amintire
-Fata Blinei de pe Carmel,
Una blondă și subțire.

-Nu se poate! E o taină
Și mi-e greu a-ți relata
Că de mult...adică Ester,
Ester este sora ta!

A plecat Aron, da-n suflet
Clocotea ca un vulcan:
Și încet, încet de-atuncea
S-a mai scurs aproape-un an.

Și-ntr-o seară Aron aduse
Tatălui o veste proastă:
-Tată, o iubesc pe Leia

Și-am s-o iau chiar de nevastă!

-Vai de mine! exclamă Natan,
Iartă-mă de-ți stau în cale,
Însă și de data asta
Fi-voi contra vrerii tale!

Fiindc-odată mama Leiei
-Crede și nu cerceta-
M-a convins până la urmă
Că și Leia-i sora ta!

Turburat de cele-aflăte,
Bietu-Aron s-a dus distrus
La mămica lui iubită
Și i-a spus :

-Mamă-mi vine să-mi iau viața
Toată lumea s-o impac,
Dă-mi mămico o povață
Și mă-nvață ce să fac?

Când am vrut s-o iau pe Ester-
Floare, fir de micșunea,
Tata m-a oprit spunându-mi
C-ar fi Ester sora mea.

Azi, când o-ndrăgesc pe Leia
Stea scăldată de-auroră
Tata iarăși se opune
Că și Leia-mi este soră!

Mama a rămas furată
Parcă de un gând ascuns,
Și apoi, după o clipă,
Foarte veselă-a răspuns:

-Ia pe care vrei din ele
Și nici n-o să-ți pară rău,
Fiindcă am să-ți spun o taină:
Natan nu e tatăl tău!

SCHIMB DE TELEGRAME

Având să plece-n grabă-n misiune
Costică-și strânse actele în geantă
Și își lăsa soția-n pozițiune,
Într-adevăr, foarte, foarte interesantă.

Ajuns în citadela ce-și destramă
Și-și conturează-n aur roșu schița,
Costică-a și primit o telegramă :
"Avut băiat! Sunt sănătoasă! Mița!"

De-atât noroc și-n culmea bucuriei,
A tras un chef la Lambru c-o amică
Și-a doua zi, distrat, a scris soției :
"Avut fetiță! Sunt bolnav! Costică! "

SECRETUL LUI HECTOR

O zi de mai. Nici cald, nici rece
Ca atmosfera s-o mai schimbe
Prin Cișmigiu, moș Nită trece
Cu Azor și Hector, să se plimbe
Cu curelușe lucitoare
Și funde, cum la alții nu-s
Câinii îi trec printre picioare
Privind în jos, privind în sus...
Pe pajiștea cu roși mușcate
Venea o blondă încântătoare
Cu piciorușe minunate
Și într-o rochiță scurtă tare.
O ce plăcere...! a zis moș Nită
Privind cu ochii plini de rouă,
Ce faci frumoasă cuconiță?
Și-i pupă mâinile amândouă...
- Merci beaucoup! Dar mătăluță?
- Comsi-comsa! Văzând că-i soare,
- Ieșii la aer o lecuță
Cu pechinezii la plimbare.
Și-n timp ce firea stă să fiarbă
Cățelii se jucau nespun
Tot tăvălindu-se pe iarbă
Privind în jos, privind în sus,
Și mârâiau cu nesimțire
Și se trânteau în prund smintiți
Că ades moș Nită, scos din fire,
Spunea: Ți-ai dracului să fiți!
Au mai vorbit de-a ei rochiță
De-al câinilor temperament
Și pururea galant, Moș Nită
Găsi prilej de compliment:
- Ce păr frumos ai, un tezaur
De parcă soarele subit
Te-a nins în păr cu stropi de aur
Și-n bucle raze ți-a-mpletit!
Prin prund cu salturi jucăușe
Azor și Hector cum v-am spus
Se încurcau printre picioare
Privind în jos, privind în sus.
Dar Hector, javră rubicondă
Lui Azorel a prins să-i spună:
- Moș Nită crede că e blondă
Dar numai noi știm că e brună!

SFAT PRACTIC

Trăia-n Braşov
O tânără pereche
Cum alta nu-i pe-ntregul continent.
Ea, fată din familie străveche,
El, blând, frumos şi-n plus, locotenent.

El năzuia ca-n urbea asta mică
S-ajungă cât mai grabnic căpitan
Şi ea,
Pe cât era de frumuşică
Pe-atât era geloasă pe-Adrian.

Îl urmărea-n grădină, pe alee,
Dacă admira conturul unei rochii
Şi dacă se uita dup-o femeie
Mimy îl fulgera
De-i scotea ochii.

Îl controla ades şi la cazarmă,
Îl suspecta la fiecare pas
Că n-avea omul timp
Nici cât s-adoarmă,
Şi n-avea libertate nici un ceas.

Dar iată că-ntr-o zi,
O zi fatală,
Sosi un ordin confidenţial
Ca Adrian să plece-n capitală
Cu un mesaj scurt
La general.

Îi pierе bieteі Mimy tot elanul,
Suspina şi se vaită ne-ncetat
Iar Adrian îşi face geamantanul
Şi urcă-n tren
Şi gata!
A plecat!

În capitala plină de vedete,
Şi varieteuri, care-ţi dau îndemn,
Amicul nostru
Stete el cât stete,
Dar nici locotenentul
Nu-i de lemn!

Şi deodată prins ca-ntr-o poveste,
De-un vis ce ţese-a nopţilor năframă,
Primi din partea scumpei lui neveste

Mimy-
Urgent
Această telegramă :

"Cu gândurile tot
Spre dorurile tale,
Îți dau un sfat, de-aicea, din alcov :
Nu cheltui în București parale
Pe ce ai gratis
În Brașov! "

ȘI LUNA A ÎNCHIS UN OCHI

Soarele îmbracă-n aur
Și-mpăienjeniș de fire
Tot întinsul care duce
Spre Cosmești, spre mănăstire.

Două tinere măicuțe
În sutane lungi și grele
Trec pe drumul plin de soare,
De nisip și pietricele.

Harul Domnului, de-a pururi
Scaldă-n sfânta psalmodie
Chipurile lor suave
Pline de cucernicie.

Dicutând despre canoane
Și porunci- acele zece,
Și luându-se cu vorba
Au uitat că vremea trece.

Într-atât se cufundară
Maicile preacuvioase,
Că nici n-au băgat de seamă
C-a trecut de ora șase.

Vorbele se pierd în haos
Risipindu-se ca fumul,
Dar deodată se opriră;
Nu cumva greșit-au drumul?

Parcă alta e șoseaua
Spre lăcașul mănăstirii
Nici o casă nu se vede.

Nu mai știu ce să mai facă:
Să se-oprească în zăvoi?
Să mai meargă înainte?
Sau să meargă înapoi?

Însă, Dumnezeu e mare
Și în toate-ndurător,
N-o să lase la ananghie
Două maici fără-ajutor.

Și în timp ce implorară
Milostenia Sfintei vineri,
Ca prin farmec apărură
Chiar în urma lor doi tineri.

-Mergeți înspre mănăstire?
A-ntrebat o maică-aparte.
-Da, pe-acolo trecem, însă
Noi ne ducem mai departe.

De ne dați îngăduire
Noi putem să vă-nsoțim.
-Cu plăcere și evlavie!
Celui veșnic mulțumim!

Și-au pornit în grup tuspatru,
Pe șosea încetinel,
Panait la braț c-o maică
Și cu cealaltă Ionel.

Tot mergând de ele-aproape
Sângele-a-nceput să fiarbă
Și alătura, ici-colo
Câte-un pământ de iarbă.

Iarba verde, mătăsoasă,
Ce te-ndeamnă și te cheamă,
Și-un crâmpei de zare-albastră
S-a întins ca o năframă.

Le-au vorbit de Magdalena,
De infern, de raiul sfânt
Și despre iertarea celor
Păcătoși de pe Pământ.

Până le-au convins, în fine,
Fiindc-au mers mai mult de-un ceas
Pentru odihnă ar fi bine
Ca să facă-un mic popas.

Și s-au așezat pe iarbă,
Pe când luna ce-i privea,
Prevăzând ce-o să urmeze
A închis un ochi și ea.

Restul, nu interesează
Dar, o voce sub copac
Îngânat-a :-Iartă-i, Doamne!
Iartă-i că nu știu ce fac!

Dar olimpia, de-alături,
A răspuns printre suspine :
-Ba al meu, soră Varvara,
Știe, și-ncă foarte bine!

STRAȘNIC MEDICAMENT

Sandu, un amic simpat
Cum sunt mulți în Capitală
Era predispus, săracul
Totdeauna la răceală.

Și s-a întâmplat deodată
Sandu să se-mbolnăvească,
Nu de tuse-obișnuită,
Ci de tuse măgărească.

Cu convulsii ne-ntrerupte
Că la față se-nroșea
Și într-una, zi și noapte,
Tot tușea, și iar tușea.

A luat medicamente,
Prafuri, droguri și chinină,
S-a frecat cu unguente
Cu eter, hemoglobină.

Și-a pus prișniți la picioare
Și la baba Safta dus-s-a
Poate că-i prepară dânsa
Vreun leac să-i treacă tusea.

Mulți tămăduiți de dânsa,
O slăveau în chip și fel,
D-aia, cu nădejdi, la babă
Într-o zi s-a dus și el.

Baba Safta c-o privire,
I-a spus verde, fără teamă:
-Tusea o să-ți treacă, numai
Dacă bei lapte de mamă!

Caut-o femeie care,
Are-un copilăș și vrea,
Și plătește-i să te lase
Lapte să sugi de la ea!

Și-n cel mult o lună două,
Să nu-ți pară curios,
Îți dispare toată tusea
Și te faci iar sănătos!

Și-a găsit în Copșa Mică
Pe Frusina lui Tărățu
Pieptoasă și voinică

Și c-un copilaș de țată.

S-a-nțelea cu ea să vie
Zilnic între cinci și șapte
Fără nici o silnicie,
Sa-și bea porția de lapte.

Și venea sārmanul Sandu
După sfatul bătrânicăi
Să se vindece cu leacul
De la pieptul Frusinicăi.

Să desăvârșească-efectul
Și gâtleeju-a-și limpezi,
El venea să-și bea tainul
Și de două ori pe zi.

Drăgostoasă și avidă
După-aventuri tinerești
Într-o zi i-a spus timidă:
-Altceva nu mai dorești?

-A, ba da! Răspunde Sandu
Cu un aer mulțumit;
Dac-aș ști că nu te superi,
Aș dori ș-un biscuit!

SUNT PĂCĂTOS PĂRINTE

La părintele Vintilă
Vine-Arvinte, cam sfios
Și îi spune:-Fie-ți milă
De un suflet păcătos

Chiar în Săptămâna Mare
Când tot omul e smerit
Și postește cu ardoare
Uite, am păcătuit!

-Ai furat?-întrabă popa
-Nu prea sfinte! Fără vrere
M-am dat diavolului, hopa
C-o grădină de miere!

-Vai de mine, vai de mine...
Greu păcat ai săvârșit...
Însă dacă-mi spui cu cine,
Poate fi-vei mântuit.

-Nu pot! a răspuns Arvinte,
Să-mi fac chinul și mai greu,
Nu pot să divulg, părinte,
Că mă bate Dumnezeu!

Era-naltă și frumoasă,
Părul blond și ochii de jar,
Gura dulce, voluptoasă,
Dinții de mărgăritar...

-Nu cumva ai fost cu Tanți
Din Smârdan, de peste drum?
-Nu pot s-o divulg, că Domnul
Mă trăznește chiar acum!

Și-avea flori la cingătoare
Trup de crin îmbobocit,
Mijlocul de fată mare,
Numai bună de iubit...

-Poate-ai fost cu Mița Creța,
Cea ușoară ca un fulg
Din Buzești? -Cere-mi și viața
Însă nu pot s-o divulg!...

Durdulie,-mbujorată,
Numai cântec, numai joc,
Când te-a strâns în brațe-o dată,

Ai simțit în vine foc!

-Măi Arvinte-ai fost cu Leana

Care șade pe Neptun?

-Sfinte, geaba-mi zgândări rana,

Fiindcă tot nu pot să spun...

O cocoană tăinuită,

Fruct în dragoste scăldat,

Toată plină de ispite,

Toată plină de păcat...

-Bine, du-te, meditează

Și vii mâine mai dispus,

Domnul să te aibă-n pază!

-Sărut dreapta! Și s-a dus.

Ajungând în colț, ca vântul

S-a-ntâlnit cu Calistrat,

Care l-a-ntrebat:-Prea sfântul

De păcat te-a dezlegat?

-Încă nu! răspunse-Arvinte

Foarte vesel și vioi,

Dar aflai de la părinte

Încă trei adrese noi!

TARA FĂGĂDUINȚEI

Inca din copilărie,
Fruct al scoalei și-al credinței
Am citit ca tara noastră-i
Tara a Făgăduinței.
M-am convins si eu de asta
S-o confirm prin jurământ:
Toți făgăduiesc, dar nimeni
Nu se tine de cuvânt
Zice-se ca un ministru
Nu spun din ce tara-anume
Dacă-l cheama Smil sau Aizic,
Sau mai are si alt nume,
Daca poarta cioc sau barba,
De-i om simplu sau e snob.
Un ministru oarecare
Dintr-o tara de pe glob
Fiind obișnuit de tânăr
Sa colinde lumea mare,
Ajungând ministru, domnul,
Și-a pus planu-n aplicare
A plecat întâi la New-York
La Miami si la Nissa,
A băut whisky la Londra
S-a plimbat si pe Tamisa.
După ce-a văzut Parisul
Cum si Roma cea măiastra,
S-a oprit ca sa admire
Ce superba-i tara noastră,
Ce înfăptuiri mărețe
S-au produs in Israel,
Parca-i mai frumos, mai tânăr
De cum il lăsase el.
Si trecând prin piațetă
C-un nume-al strămoșilor
A citit pe-o firmuliță: „ Clubul
Mincinoșilor”
- Extraordinar! - își spuse
Reputatul om de Stat
A bătut discret la use,
I-au spus „intra! „- și-a intrat.
Membrii toți, recunoscându-l
Din caricaturi, din ziare,
Ca la un resort mecanic
S-au sculat toți in picioare.
I-au urat bunavénire
Si i-au proslăvit ființa,
După care prezidentul
A deschis solemn ședința.

După ritul cabalistic
De la goți și de la huni,
Începură să trântescă
La minciuni, dar ce minciuni..
Unele cu perdeluța
Gâdilau aproapele,
Altele mai gogonate
Care-nghiata apele.
Și le debitau spumoase
Cu piper și cu sacâz,
Ca toți se țineau de burta
Tăvălindu-se de ras.
Încât îmbătat ministrul,
De-atât farmec și umor
I-a rugat ca să-l înscrie
Tot ca membru-n clubul lor.
- Imposibil! Nu se poate!
A spus Marele Limbut
Nu putem calcă-n picioare
Primu' articol din Statut!
Noi primim în clubul nostru
E zadarnic să insiști
Numai amatori, ia seama!
Nu și profesioniști!

TEATRUL DE AMATORI

Domnul Riciu Deldoreanu
Mic bancher in Piața Mare,
Mai avea pe lângă banca,
Și-o soție încântătoare
El, tranzacții, dividende
Deponeneti, transfer, valuta,
Împrumuturi, bursa, credit
Si dobânzi, atât la suta.
Pe când ea, frumoasa Gaby,
O comoara din povesti,
Pian, Jour-fixe-uri, promenade,
Si romane franțuzești.
Era foarte „ en vogue „ atunci
Sa se joace la serate,
Piese cu-amatori si doamne
Din înalta societate.
Ce improvizau „artiștii”?
Mimy, Nutzy, Alexandra,
Fiecare închipuindu-și
Că-i Zamora sau Bulandra.
Se închiria o sala
La „Modern”, sau „Alcazar”,
Bal cu tombola și-o piesa,
Date-n scop umanitar.
Cu totalul sumei strânse
Se-ajuta lumea săracă,
Si cu acest prilej, „Elita „
Petrecea si ea, oleacă.
D-aia-cred-frumoasei Gaby
Care-i nimeni nu-i rezista,
I-a intrat in cap sa joace,
Ca vedeta-ntr-o revista.
Este drept, era superba
Parca din Eden răpită,
Ochi de foc, obraji de fildeș,
Gura, fraga si ispita.
Umerii, spuma de Cărară
Sânii, doi boboci de crin,
Farmec tare mult cu tona
Dar talent, foarte puțin.
Dar când ai soț din High-Life
Si bancher, ca domnul Riciu,
Poți, excentrica si snoaba,
Să-ți permiți orice capriciu.
Un autor, i-a scris revista
Cu-n subiect original
Construit asa ca Gaby,
S-aibă rolul principal.

Unde sa apară sexy
Ca si Eva-n paradis,
Si sa cante-mbratisata:
„ Tu eşti singurul meu vis „
Partener, ea şi-l alege
Pe Jenica Karablet,
Care-i expresiv si bine
Si e foarte cu talent.
Iar ca scena de amploare
Cat mai natural sa iasă,
Repetiția se face,
In salon, la Gaby acasă.
Si venea domnul Jenica
Însetat de Trovazore,
Si repeta, el cu Gaby
Rolul, cate doua ore.
Dar servanta, Sevestita
Într-o zi -ca o tâmpită,
S-a uitat prin broasca uşii,
Şi-a rămas ca si trăsniță.
C-a văzut acolo lucruri
Petrecute fara jena,
Care nu se întâmpla
Nici la teatru, nici pe scena.
Mai ales ca doamna Gaby
I-a dat ordine precise,
Sa nu-i întrerupă nimeni
Cat timp utile-s închise.
Dar se vede ca satana
A împins din nou femeia,
Sa se uite înăuntru,
Si a doua zi, şi-a treia.
Şi-ntr-o zi, venind acasă
Domnul Riciu perspicace,
A-ntrebat-o pe servanta
- Unde-i doamna si ce face?
- Sa vedeti-raspunse dansa
- Fara nicio exhibiție
- Este tot cu dom' Jenica
Si fac iarăşi repetiție!
- Bine! Lasă-i sa repete
- Zise el cu simpatie
Sa repete, cat le place,
Insa vorba este, ştie?
- Ştie, cum sa nu?-adauga
- Ca o toanta, Sevestita
- Ştie si domnu Jenica
Dar mai mult ştie conita!

TESTAMENT

Stă să moară, bietul Lazăr,
Din moment în alt moment
Și nevestei îi dictează
Punct cu punct, un testament:

-Las lui Sandu casa noastră...
Dar femeia îi replică:
-Pentru ce tocma-lui Sandu?
Casa i-o lăsăm lui Lică!

-Bine! -zice muribundul,
Însă ceasul și-un inel,
Cel cu monogramă-n aur
Le las lui Aurel!

-Aurel? E prea obraznic,
Plin de ifos și ambiții,
Juvaerurile astea
Poate le lăsăm lui Mitzy!

-Fie! spuse bietul Lazăr,
Dar covoarele și banii
Le lăsăm să aibă zestre,
Nepoțicăi noastre, Fany!

-Toanta aia? sare soața
Nu admit și nu dau voie,
Partea asta de avere,
O prescriem pentru Zoie!

-Pentru ea! suspină Lazăr,
Cum zici tu, așa să fie!
Însă marfa din dugheană,
O va moșteni Oișie!

-Lui Oișie marfa noastră?
Asta nu admit de loc!
Decât el s-o irosească
Eu mai bine îi dau foc!

-Vechea noastră prăvălie?...
-Imposibil! soața plânge
Asta i-o lăsăm lui Victor
Care mi-e nepot de sânge!

Muribundul scos din fire,
Țipă la nevasta sa:-Nu!

Vreau să știu, în casa asta
Cine moare, eu sau tu?

ȚINTAȘUL

Bebzik a venit la rabi
Și plângând amar i-a spus:
-Rabi, dă-mi un sfat, că altfel,
Altfel, sunt un om distrus...

-Ce-i cu tine?-ntreabă Rabi
Cu privirea dilatată,
-Ți-a ars casa, sau la poker
Ți-ai pierdut averea toată?

-Nu! O altă catastrofă
A dat crâncen peste mine,
Că îmi vine să-mi iau viața
Și să urlu de rușine.

Șase luni abia trecură
De când tu ne-ai cununat,
Și-uite, Rivca mea, frumoasa,
Mi-a născut ieri un băiat!

-Mazl tov! A spus rabinul
Scărpinându-se-n perciuni
Iară Bebzic: -Cum se poate,
Un copil la șase luni?

-Slavă Cerului! vorbit-a
Rabi, peste ochelari
Dumnezeu cel Bun și Veșnic
A făcut minuni mai mari!

De pe munte-n flăcări, Moise
N-a adus credința nouă?
Și în fuga din Egipt
N-a spart Marea Roșie-n două?

Noe-n plin potop, c-o arcă,
N-a ajuns pe Ararat?
David n-a învins prin knock-out
Uriășul Goliat?

Mergi la sinagogă, Bebzic,
Și te roagă la amvon,
Ca feciorul tău s-ajungă
Înțelept ca Solomon.

Poate că-i sortit să fie
O mândrie pentru neam,
Sau un mare Tzadik

Ca și patriarhul Abraham?

Daca Rivca-i sanatoasa,
Domnul nu te va uita
Si din Ceruri va trimite
Har divin in casa ta!

Sase luni, sint sase ingeri
Care zilnic string comori,
Fiului tau drag sa-i fie
Drumul presarat cu flori.

Dacă sortii-i hărăziră
Ale lumilor destine,
Dumnezeu știe ce face
Și ce face El e bine.

-Bine, Rabi, toate-s bune,
Zice Bebzic pățimaș,
Eu în Tzahal, în armată,
Am fost cel mai bun țintaș.

Într-o zi, într-o pădure,
Plină toată de mister,
Am văzut zburând un uliu
Care se-nvârtea pe cer.

L-am luat la ochi, și-n clipa
Când să trag vertiginos,
Văd că uliul se prăvale
De un glonț și cade jos.

Știu c-am tras cu-ndemânare,
Drept în el, și asta știu,
Totuși, parc-am tras, îmi pare,
C-o secundă mai târziu.

De-aia vreau să-ți spun, că oricât
De ciudat ți s-ar părea,
Tu nu-mi scoți din cap că altul
A tras înaintea mea!

TOATE TREC, TOATE SE DUC...

Prin a vieții volburare,
Anii trec cu șovăiala,
Ca și florile din care
Cad petala cu petala.
Peste visuri, o năframă
De regret, s-a așternut
Ca nici n-am băgat de seama
Cât de repede-au trecut.
De-aia poate, într-o seara
Fiind cu păreri de rau,
M-am lăsat furat de-o vioara
Cu-amintiri despre Buzău!
Orășelul cu uliți drepte
Cu grădini și cu ispite,
Cu conife și cu crâșme
Și cu vinuri renumite.
Tu mi-ai fost întâiul dascăl
Leagănul copilăriei,
Și mi-ai desfătat privirea
Spre mirajul poeziei.
Așadar din Piața Daciei
După ce treci strada mare,
Intri în uliță Candescu
Plina de prăvălioare.
Haine, pălării, mătăsurii
Și cămăși de borangic,
Insa cea mai asortată
E-a lui Samy Boberic.
Fiindcă Samy aduce marfa
Care o vinde în iarmaroc,
De la București, din firma
„Vulturul cu gașca în cioc”.
Când întârzia cu plata
La o dată oarecare,
Venea voiajorul firmei
Și-aranjau o amânare.
Și s-a întâmplat ca firma
L-a înștiințat de la birou,
Ca în vizita o să-i vie
Voiajorul ei cel nou.
Chiar a doua dimineață
I-a intrat un domn bondoc,
- Buna ziua! Eu sunt de la
„Vulturul cu gașca în cioc”
- Și cam ce dorești?
- Cu Samy
Să vorbesc neapărat
Fiindcă astăzi are niște

Polițe de achitat.

- Je regret, dar nu se poate

- I-a răspuns Samy gentil

- Domnul Boberic acumă

E la bâlciul din Mizil.

Si când vine? Pai, depinde

Cum îi vine la îndemână,

Dacă e vânzare, bâlciul

Tine și o săptămână.

Peste-o luna iar sosește

Voiajorul lat în fâlci,

- Domnul Boberic e aicea?

- Nu! E-n Câmpulung la bâlci!

- Si când vine? - Asta nu știu

- Nu mi-a spus când o să vie,

Știu că Câmpulungul tine

Până la Sfântu' Ilie.

- Asta-i culmea! Lei trei sute

- Polițele neplătite,

Viu și nu-l găsesc! Dar unde-i

Zău, mă scoate din sărite.

Dacă l-aș avea în fata

Jur pe tinerii mei ani,

Ca i-aș trage două palme

Și aș renunța la bani!

- Dacă juriexclama Samy

- Ca nu-i mai pretinzi nimic,

- Atunci trage-mi două palme

- Eu sunt Samy Boberic!

TOT UNA E!

Rifca a venit la rabi
Și e plină de obidă :
-Rabi, sunt nefericită
Iarăși am rămas gravidă!

Dă-mi un sfat, că tu ești țadic
Ești de Dumnezeu aproape
Sau citește-un psalm și roagă-l
Să mă scape, să mă scape!

-Greu, femeie! Nu se cade
Firii să vă împotriviți
Chiar și în Scriptură zice:
"Creșteți și vă înmulțiți"

-Da, dar am copii vreo șapte
Fete mici și băieței
Numai Cel de sus mă știe
Cât de greu o duc cu ei.

Rabinul deschide-o carte,
Murmură o rugăciune
Și cu ochii către ceruri
Se înclină și-apoi spune:

-Uite ce-ai să faci femeie:
Mâine dis-de-dimineată
Mergi și-ți târguiești o oală
Cât mai mare de la piață

Iar târziu, când vraja firii
Te învăluie domoală
Toată noaptea, toată noaptea
Ții picioarele în oală.

De se-apropie sortitul
Pentru clipa de noroc
Tu, picioarele în oală
Nu le scoți deloc, deloc!

Dac-ascuți povața asta
Care-i binecuvântată
Nu se poate, nu se poate
Să rămâi însărcinată!

Opt luni au trecut degrabă
Sau chiar nouă-mi se pare-
Și într-o zi veni la rabi

Rifca, dar cu burta mare.

-Nu mi-a folosit povața
Zice ea foarte timidă
Fiindcă, uită-te la mine
Iarăși am rămas gravidă.

-Cum se poate? Îți spuseseam
Când te-i duce la culcare
Tu, picioarele amândouă
Să le ții-ntr-o oală mare!

-Păi, să vezi cinstite rabi,-
Zice ea cu mult lipici-
N-am găsit o oală mare
Și am luat două mai mici...

TREI DORINȚE

De la Hudson înspre Kansas
Într-o zi de mai frumoasă
Tomy Bill, cowboy din Texas
Vesel călărea spre casă.

Urâțul era băiatul
Și înalt n-a fost deloc
De aceea el la fete
N-a avut nicicând noroc.

I-ar fi drag și lui să fie
Fericit câteva clipe
Cu o fată și s-o strângă
În grădina cu tulipe.

Dar cum din vecinătate
Fetele l-au ocolit
Fiindcă e ciupit la față,
Șleampăt și pipernicit.

Ce să facă bietul Tomy?
Deși i-a venit cam greu
S-a lăsat în voia soartei
C-așa a vrut Dumnezeu.

Și cum străbătea șoseaua
Plină de nisip și veche
Simte că ceva îl pișcă
Dinspre ceafă spre ureche.

Duce-o mână peste umăr
Și prin boarea de lumină
Vede-n juru-i cum se-nvârte
Și cum bâzâie o albină.

L-a pișcat din nou; atunci
Tomy mâna a întins-o
Și-așteptând să-i zboare-aproape
Într-o clipă a și prins-o.

Și cum o ținea în palmă
Încă fără a o închide
El aude o voce:-Tomy,
Fii uman, nu mă ucide.

Că eu nu-s albina care
Zboară din floare în floare
Ci ozână fermecată

De o ursită vrăjitoare.

Și dacă mă lași în pace
Vie, fără suferințe
Îți voi împlini prin vrajă
Într-o oră, trei dorințe.

-Bine! spuse Tomy-bine!
Vreau să fiu, dacă-i pe alese,
Mai frumos ca Richard Burton
Și la fete s-am succese.

Să mă vrea, să mă dorească
Și să vie fericite
Mai cu seamă să se lase
Sărutate și iubite.

-S-a făcut! A doua care-i?
-Cum sunt mic și n-am fason
Să fiu zdravăn și puternic
Ca și biblicul Samson,

Să dărâm c-un pumn o casă
Și de-o fi să lupt cu hoții
Dintr-o singură scatoalcă
La pământ să-i culc pe toți!

-Se va face! zise-albina,
Dacă așa ți-a fost ideea
Dar să nu ne pierdem vremea
Spune-mi și dorința-treia.

-Mi-e cam greu-răspunse Tom.
Stai să mă gândesc mai bine...
Vreau să fiu viril întocmai
Ca și calul de sub mine.

-Și-asta ți-oi îndeplini-o!
Zise albina cu emfază,
Și acum te du cu Domnul
Să te aibă el în pază.

Ajungând la han se uită
În vitrină și se vede
Înalt, frumos ca un Adonis
Chipeș, că nu-i vine-a crede.

Fetele îi dau târcoale
Cu-nțelesuri anumite
Toți rivalii de-odinioară

Vin spre el să-l felicite.

Vasăzică, din dorințe
Două i s-au împlinit
Repede aleargă acasă
Se dezbracă gol, grăbit

Și uitându-se-n oglindă
De necaz obrazu-i crapă
Fiindcă calul de sub Tomy
N-a fost armăsar, ci iapă!

TREI NASTURI

S-a oprit tramvaiu-n piață
Lume multă și pestriță
Și prin iureș se-mpinge
O frumoasă cuconiță.

Cum avea rochița strâmtă
Și cu nasturi mulți pe spate
Vrea să urce, dar din cauza
Rochii strânsă-n trup, nu poate.

Trece mâna-i mititică
Lată ca un plăsturel
Înspre spate și gingașe
Ea deschide-un năsturel.

Imposibil să se urce
Dar ca și orice femeie
Își mai trece mânușița
Și înc-un nasture descheie.

Dar cum treapta e-năltuță
Și e-aproape imposibil,
Ce să facă, ce să facă?
Vezi, momentul e penibil!

Mai deschise încă unul
Dar zadarnic îi e dorul.
Nici acum nu poate doamna
Să-și ridice sus piciorul.

Dar un domn ce e în urmă-i
Fără niciun fel de formă
O apucă de contururi
Și o saltă pe platformă.

Doamna roșie la față
Fulgerând priviri haine,
Se întoarce și îi spune
Bombănind:-Nu ți-e rușine?

-N-ai dreptate, cuconiță
Zice el cu nepăsare
Dumneata te superi fiindcă
Fără vrere am pus mâna

Pe când eu tăcui din gură
Când nici nu mi-ai spus "pardon"

Și mi-ai descheiat din grabă
Trei nasturi la pantaloni!

TRISTEȚE

Într-un amurg senin ca visul
Ce poleia Constanta-n aur,
Pe țărmul Marii Negre,
Zisu venea vorbind cu Nae Graur:
- Sa nu te superi, - întrebarea
- Ți-o pun fiindcă suntem amici,
De ce ești trist si masori marea
De cate ori te plimbi pe-aici?
- De ce sa nu fiu trist, mai Nae,
- Când colo, chiar in locu-acela,
S-a înecat făcându-și baie,
Nevastă-mea dintâi, Angela.
- Ei da! Dar totuși trebuiește
- Sa uiți de tot ce-a fost altdata,
Si mai ales ca-acum ai alta
Nevasta, culta si bogata.
- Da, stiu ca am nevasta culta
- Si inteligenta chiar! Asa e!
Dar asta nu vrea niciodată
Sa vie aici sa facă baie!

ULTIMA DORINȚA

S-au întâlnit la Poșta Mare –
La poștă-n Allenby - firește –
Și cum erau și buni prieteni,
Avram lui Smil îi povestește:
Remizier la Bursă, Bibkes,
Deștept și fără-asemănare,
Se pricepea să descifreze
Oricare încurcături bancare.
Întâi, credeam că e o glumă.
Pe urmă ne-am mai dumirit,
Dar nimeni nu putea să creadă
Că domnul Bibkes a murit.
Voinic și sănătos ca tunul,
Și cu pomete în obraz,
Un om de lume, plin de viață,
Și totdeauna plin de haz.
Valorile din toată lumea
Și a Finanței cavalcadă,
El prevedea când or să urce
Și presimțea când or să scadă.
Când Geții au cedat petrolul
Unui consorțiu Cutzo-Vlah,
El a zvârlit acțiuni pe piață,
Fiindcă i-a bănuț în crah.
Și când lansa o „bombă” Bibkes,
Despre un trust îndepărtat
La zeci de mii de kilometri,
Se îplinea imediat.
Chiar și „Afacerea Stravitzky”,
„Banca-Fantomă” din Paris,
Și falimentul din Bayonne,
Tot domnul Bibkes le-a prezis.
Și, cum ședea în cabinetu-i,
Citind „Finanz Post”, în ivrit,
Deodată, a simțit că moare,
Și ce să facă? A murit!
Lucrând atâția ani, alături,
Ne îndrăgeam ca niște frați,
Și el murind, noi patru, sigur,
Că am fost foarte-ndurerati.
În testament, cu bună știre,
A scris dorința lui cea mare:
Ca în sicriu să-i punem lire,
Câte o mie fiecare.
Și cum „De Gustibus” înseamnă
Precis, „Non Disputandum Est”,
Am căutat să-l satisfacem,
În termeni financiari. „pă șest!”.

Au pus Milică, Jean și Samy,
Și când să pun și eu, mi-am zis:
- Ce-i trebuiesc în groapă, banii?
Ce? Parcă pleacă la Paris?
Și cu conștiința împăcată,
A unei sacre datorii,
Luai cele trei mii de lire,
Ș-am pus un cec de patru mii.

VERIȘOARA

Prin anul nouă sute nouă
Nu mai eram un oarecare,
Veneam la clubul "Lumea Nouă"
Și alte cercuri literare.

Îl cunoscusem pe Gârleanu,
Pe Cincinat, pe Eftimiu
Și-a apărut, de Minulescu,
"Romanțe pentru mai târziu".

Visam să cuceresc o lume,
Să schimb humorului tiparul,
Că publicasem niște versuri
Într-un săptămânal. "Țânțarul".

Văzând directorul revistei
Că am talent de pamfletar,
Fără să steie mult pe gânduri
M-a angajat ca secretar.

Redacția era în centru;
O cameră unde-ncăpea
Biroul, scaune, dulapul,
Maculaturi și-o canapea.

De joi, când apărea revista
Și până luna care vine
Redacția era închisă
Și cheile erau la mine.

Directorul, un om politic,
Cu redingotă și cu cioc,
Venea în timpul săptămânii,
Însă duminica de loc.

Așa că tânăr, cu speranțe,
Plutind în sferele senine,
Mi-nchipuiam că-n toată țara
Nu-i altul mai grozav ca mine!

Și într-o sâmbătă, pe seară,
Plimbându-mi visul pe Lipscani,
M-am cunoscut cu o fetiță
Cam de vreo douăzeci de ani

De parcă Dumnezeu din ceruri
Vrând dorurile a-mi înfrâna,
O nimfă mi-a trimis în cale

Și mi-a șoptit:-Ionică, na!

Nici nu-mi mai încăpeam în piele
De-acest potop de fericiri,
C-avea cosița în inele
Și-n sân, ascunși, doi trandafiri,

Gurița roșie și mică
Și ochii negri, plini de foc,
Că tot privindu-i mi-era frică
Să nu pleznesc de-atât noroc!

Ne-am dus la cinema, la "Clasic".
Un film cu Eva și Adam.
O vorbă n-am scos pe-ntuneric,
Că doar prin mâini ne-nțelegeam.

Târziu, cam după miezul nopții,
Ca-un autentic amorez,
Am invitat-o ca să vadă
Redacția unde lucrez.

În cameră, printre săruturi,
Înghirlandate în rondate
Am proclamat-o-ntr-o poemă
Prințesa visurilor mele!

Și dimineața, pe la zece,
Când vream să-io mai dedic o strofă,
Deodată, a bătut în ușă
Directorul! O catastrofă!

În clipe de-astea, turbulente,
Tu nu știi singur ce să faci:
S-ascunzi după birou fetița,
Sau cât mai grabnic să te-mbraci

Și s-a-ntâmplat cum se întâmplă
Când n-ai un pic de prevedere :
Eu, numa-n pantalon și guler,
Și ea cu nudul la vedere!

Directorul, galant din fire,
Privind-o a șoptit:-Scuzați!
Iar eu am spus:-Mi-e verișoară,
Venit-aseară din Galați!

A scotocit printre sertare,
A scos grăbit un manuscris,
Și când fu gata de plecare,

M-a tras de-o parte și mi-a zis:

-Să nu fii supărat, Ionică,
Însă aș vrea să-ți spun ceva:
Acum trei luni, fetița asta,
A fost și verișoara mea!

VESELA FAMILIE

Într-o zi la societatea
"Phoenix" de asigurare
A intrat un domn în vârstă,
Slab, cu ochelari de soare.

-Aă dori, se adresează
Funcționarului din față,
Ca să fac o-asigurare,
Cum m-am hotărât, pe viață.

Funcționarul, măsurându-l
Cu minuțiozitate,
Slab, cu ochelari și vârstnic,
Îi răspunse:-Nu se poate!

Ești slăbuț, vedere scurză,
Ai și semne de vărsat!
Nu-ntrunești anume puncte
Ca să fii asigurat.

-Da, dar tata, zise domnul,
Care-i mai bătrân ca mine
E asigurat aicea
De-un deceniu și mai bine!

-Cum îl cheamă?-Stan Belshuga.
-Stan Belshuga? Un moment
Ca să văd în fișe dacă
Nu-i vreun inconvenient.

Stan Belshuga..Da! Se află,
Însă în conformitate,
Trebuie îndeplinită
Încă o formalitate.

Iei un formular cu timbru
Și îl completezi acasă
Și veniți cu tata-aicea
Marți sau miercuri după masă.

-Marți sau miercuri nu se poate
Fiindcă mergem la Slănicu
Cu nepoți și dtrănepoate
Toți, la nunta lui bunicu!

-Cum!? Bunicu se însoară?!
Asta-i culmea, pe toți sfinții!!

-Se însoară! Da! Cu toate
Că sunt contra lui părinții!

VILA BOMBONICA

Se știa-n Constanța toată
Că artiștii, toată clica
De tenori, soprane, comici
Trag la vila "Bombonica"

Că veneau actori de unde
Nici cu gândul nu gândești
De la Iași și din Craiova
Și mai mulți din București.

E adevărat că vila
Este cea mai arătoasă
Dar și doamna Bombonica
Tare-i dulce și frumoasă..

Naltă, trupeșă, vioaie,
Chipul bun de pus în ramă,
Ochii adânci și o privire,
Ce te-ndeamnă și te cheamă!

Veselă și primitoare
Și cu sâni rotofei...
Mulțimea vizitatorii
Ce trăgeau la vila ei.

Dar și vila-o plăcere
Un miraj, un colț de vise,
Cu prea multe maniere
Și prea multe uși închise.

Bombonica, cu turiștii
Era foarte ocupată,
Forfotea mai toată ziua
Ba și noaptea câteodată.

Soțul ei, domnul Popescu,
Filozof de meserie,
Mai îndeplinea o slujbă:
Arhivar la Primărie.

El pune la acte timbre,
Vize toată ziua,
Pe când treburile vilei
Le-aranja doar Bombonica.

-Știi, mi-a spus el într-o seară,
Când ședeam sub un umbrar
Și vorbeam așa-ntr-o doară,

Un pahar de Murfatlar.

-Orice prunc care se naște,
Moștenește-n timpul "dramei"
Cele de pe urmă mofturi
Și capricii ale mamei.

Am și probe evidente:
Mai de mult, dintr-un hazard
Locuia la noi în vilă
Prințul scenei-Leonard!

N-o să crezi, dar Bombonica
Când mi-a dăruit feciorul
Pe Socrat,-fă-ți cruce Ioane!-
Seamănă leit cu tenorul!

Ba mai mult: are și voce.
Toată ziua se zmucește
Și tot cântă: "Zi, țigane",
"Cine-n lume nu iubește"!

Altă probă! Vremea zboară,
Anii trec vreo cinci sau șase
Și-ntr-o vară vine-n vilă
Nici n-ai să gândești: Tănase!

Bombonica, iar gravidă,
Cum se-ntâmplă, a rămas
Și mi-l naște pe Horațiu,
Cu un nas, dar ce mai nas!

Ei, să-l vezi cum zice snoave
Și cuplete savuroase,
Să te strâmbi de râs, nu alta,
Mot-a mot, leit Tănase!

Ca să vezi că am dreptate,
Când susțin că-n timp de ani
Pruncul moștenește tocmai
Din afecțiunile mamei!

Mai ales Ionică dragă,
Nu uita de crezul meu:
Tot ce se întâmplă-n viață
E c-așa vrea Dumnezeu!

.....

Ei, dar anii trec de-a valma
Și nutrind mereu speranța,

Trei sau patru ani de-a rândul
N-am mai dat pe la Constanța.

Și-ntr-o zi mergând pe stadă
Fără să prevăd nimica,
Mă-ntâlnesc cu domn-Popescu,
Soțul doamnei Bombonica.

-Ce faci nene? Unde-mi umbli?
Că te caut pe la ziare-
Zice și mă-mbrățișează-
Să-ți aduc o veste mare!

Ți-am vorbit eu, într-o seară,
Ți-amintești? La niște șprițuri...
Că copilul moștenește
Ale măsii mici capricii?

După ce-ai stat tot sezonul
Și ne-ai delectat, hazliu,
Bombonica mea cea dragă
Iar mi-a dăruit un fiu.

Și acum ține-te Ionică.
Să nu cazi cu trupu-n jeț:
Seamănă leit cu tine,
Tot așa : Bondoc și creț!

Vesel și vorbește-n rime,
Că ți-e, zău, mai mare dragu.
Dacă-i pui și ochelarii
Pot să juri că e Pribeagu!

Să mai pui la îndoială
Crezul și principiul meu!
-Ba de loc, domnu Popescu,
Totu-i de la Dumnezeu!

Când m-am despărțit de dânsul,
Mă-ntrebai și eu ca proasta:
-Ce amestec poate s-aibe
Dumnezeu în treaba asta?

VOIAJ IN LUNA

Au deschis Naftule Johnsohn

Si cu Goldsprontz împreună

Un birou pentru înscrieri:

„ Cine vrea sa plece-n luna”

Sus pe Broadway, cinci etaje

Si cu firme luminoase.

Ce-ndraznetilor oferă

Avantaje valoroase:

Costumație, aparate,

Retransmisii, legământ,

Plus o glorie cum nimeni

N-o s-o aibe pe pământ.

Și-a venit Sin Moise Sproncik,

- Hello boy!

- Good by!

- Bonjour!

Pentru un voiaj in luna

Dați bilete tur-retur?

- Nu! Noi nu vindem bilete

A răspuns Johnson mirific

Planul nostru se bazeza

Pe un interes științific

Plan si interes? Ma bucur!

Zice Mosoila spontan

Ma interesează, fiindcă

Eu sunt „ Moise mah a plan” (Moise face un plan - in idiș)

Si ca orice om de-afaceri

Spuneți-mi si chibzuiți,

Pentru aventura asta

Cam ce suma oferiți?

- Daca vrei sa pleci in luna,

Zice Goldsprontz monoton,

Noi putem să-ți dam in mana

Jan-cotan - un milion!

- Nu convine - zise Sproncik

- Am motive pur umane,
Si fiindcă-mi rizic viața,
Eu vreau zece milioane.
- Zece? - întreabă iute Goldsprontz
- Si deschide ochii mari
Ce-ai sa faci in cer cu zece
Milioane de dolari?
Patru milioane - zice
Moisoila cu ochii vii
Banii ăștia-i las acasă
La nevasta si copii!
Poate mor lovit de-o nava,
Și-o prăpastie ma-nghite?
Poate Rifca mea iubita
Ar dori sa se mărite?
Poate ca îmi sparge capul vre-un bolid
Vre-un bolovan?
Poți sa știi? Sa se găsească
Si in casa lor un ban!
Alte patru milioane
La iau eu, că-s cu tipic,
Orișunde, chiar și-n luna
Fara bani nu faci nimic!
Parca poți sa știi de-aicea
Ce afaceri sunt acolo?
Poate cumpăr niște stienlah (diamante)
De la Venus sau Apolo?
Poate ca madam La Luna
Cocoțata sus in turn,
Vrea să-mi vanda diadema
Sau inelul lui Saturn?
Poate fac tovărășie
Cu Mercur sau alti titani
Eu sa pun experienta
Ei sa puie gologani?
Poate închiriez de Purim

Sau de alta sărbătoare,
La turiști pentru excursii
„ Carul mic „ sau „ Carul mare”?
Am eu șpilurile mele
De-investitii si contract;
Pentru astea-mi trebuiește
Zece milioane, exact!
- Bine! Patru lași acasă
- Să-și croiască-o viață nouă,
Patru iei cu tine-n ceruri,
Dar cu celelalte două?
- Cele două milioane
Zice Moise, oftând din greu
Pai, le dau celui care
Va pleca în locul meu!